

REGULA JOCULUI
SALLY GOLDENBAUM

CAPITOLUL 1

Sam Lawrence se ridică de pe scaunul *Queen Anne* și silueta sa suplă se îndreptă spre șemineu. Flăcările săltărețe făceau bine picioarelor lui amortite din cauza așteptării prea îndelungate. Se gândea la teancul de lucrări neglijate, îngrămadite pe biroul lui și la comanda familiei Winters. Munca putea fi dură pentru un timp. S-ar fi putut să nu aibă vreme pentru a termina lucrarea și uită chiar și de articulațiile lui, limpezindu-și mintea. Își mișcă ușor capul și zâmbi.

-Ei bine, spuse el, mutându-și privirea insistentă de la un membru al familiei la altul. Avem nevoie să fim împreună de câteva ori pentru a înțelege aceste anecdote și povești ce dau viață focului. Și în afara întregii familii și a tuturor

prietenilor, voi avea nevoie de unul dintre voi să lucreze aproape de mine pentru a mă asigura că sunt pe drumul cel bun. Chiar și atunci când, într-adevăr, era serios, ca și acum, vocea pătrunzătoare a lui Sam stârni un hohot de râs.

El zâmbi încurajator.

-Informațiile vor veni. Uneori îți ia puțin timp ca să afli ce dorești.

-Să afli ce dorești? răsună vocea lui Katherine Winters, cu un ton puțin ascendent.

-Dar nu vă faceți griji, doamnă Winters, vor veni. Întotdeauna este așa.

Îi aruncă o privire fugară bătrânei doamne, un zâmbet de satisfacție atrăgător, apoi își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor săi de catifea reiată și se întoarse către polița căminului din lemn de mahon sculptat.

„*Sigur va fi așa*”, se gândi el.

-Oricine prosperă prin afacerile lui Gordon Winters are o viață colorată...nu-i așa? Sam își frecă barba nerasă, care părea să fi apărut odată cu sosirea lui în casa generoasă și încântătoare a familiei Winters, aproape cu o oră în urmă.

-Desigur, desigur. Brittany Ellsbeth va fi aici în curând, spuse doamna Winters. Ea își înălță încrezătoare sprâncenele subțiri și se uită cu o privire insistentă la ceilalți, asigurându-se că are situația sub control.

Sam observă că nimeni nu părea să dorească să schimbe hotărârea celui mai vârstnic membru al familiei Winters.

-Brittany întotdeauna are de spus o mulțime de povestiri, adăugă doamna Winters încântată. Vei vedea, domnule Lawrence. Imediat ce va ajunge aici...

-Dacă ea nu va sosi acum, mamă, va veni data viitoare. Sara Winters Hancock zâmbi către mama ei. Știi cum este Brittany. Are tendința de a se implica în multe probleme, dar uneori uită de ele. Doamna Winters stătea jos cu mâinile ei subțiri și fragile împreunate pe genunchi în timp ce-i răspundea fiicei sale proaspăt căsătorite cu același zâmbet:

-Da....da, Sara, într-adevăr, nu-i așa? Se uită spre Sam. Sunt toate animalele acelea, înțelegi...Poate îi mai acorzi câteva minute.

-Bine. Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și privi în jos spre carnetul de notițe gol. Făcu câteva mișcări încercând să scape de oboseală.

Apoi zâmbi spre Katherine Winters și spuse:

-Da, desigur, doamnă Winters. Dacă nu sunteți prea obosită îi vom mai acorda puțin timp. Poate ne vin mai multe idei în timp ce o așteptăm.

-Da, sunt sigură că putem, îl aprobă doamna Winters și Sam putu observa cât de încântată era că și putea aștepta fiica, care întârziase aproape o oră. Sam de obicei nu era prea darnic în acordarea timpului, cu excepția nopților când avea probleme, și nu rezista mult peste ora nouă. Ca și acum.

Și-a înăbușit cu mâna un căscat și și-a strâns picioarele. Apoi s-a întors la afaceri. Sprâncenele lui subțiri erau ca o linie deasupra ochilor atunci când se uita la Sara, la soțul său Michael, care era solicitatul mire, niciodată îndepărtându-se prea mult de Sara. Mâinile lor se găsiră una pe cealaltă pe perna de pe canapea și Sam își dădu seama că ei erau la fel de doritori ca și el să meargă acasă. Probabil mai mult decât el; decise asta arborând un zâmbet asimetric.

Acești membri ai familiei Winters erau o pereche drăguță. Nu știa exact la ce să se aștepte atunci când subiectul era Gordon Winters. Marea majoritate a clienților lui erau oameni ce se situau pe o treaptă socială mai joasă. La naiba, jumătate din comenzi erau favorabile prietenilor și niciodată nu i-ar fi înșelat! Dar de data aceasta putea fi important. A încercat să învețe ceva despre familie din paginile societății, dar după o privire fugară a renunțat la hârtii și idei. Nedrept. Nimeni nu era așa de liniștit ca un comentator. Aceștia erau oameni buni, dar nu liniștiți în cele din urmă. Acum, dacă măcar ar fi putut să le stimuleze imaginația...

-În regulă, oameni buni, toată lumea este gata? a strigat Sam.

Gordon junior și-a trecut mâinile deasupra capului.

-Pune-ne mai multe întrebări. Vom interveni noi cu ceva. A zâmbit încurajator.

Sam a schițat o mulțumire și se uită în jos la hârtiile sale cu notițe în timp ce-și frecționa ușor ceafa.

-Să ne întoarcem la hobby-uri! Și-a aruncat o privire asupra camerei și și-a pătruns auditoriul cu privirea sa insistentă ca și cum oboseala ar fi dispărut și spectacolul lui Sam s-ar fi terminat.

-Hobby-urile sunt o sursă importantă de informații. Îți pot spune multe despre o persoană. Acum gândiți-vă cu toții, ce face domnul Winters în timpul său liber?

-Ațipește.

-Muncește.

-Pescuiește. Sam se gândi cu disperare la ultima afirmație și schiță o exclamație ca să mențină discuția aprinsă.

-Pescuiește. În regulă, oameni buni, acum noi gătim. Poveștile cu pești sunt grozave și fiecare pescar are câteva asemenea povești ciudate, care îți încrețesc părul și-ți ridică sprâncenele. Și-a împins cu mâna firele de păr subțiri, de pe frunte și a zâmbit cu anticipare. Sara își schimbă poziția picioarelor cu mare atenție și se uită la fratele ei.

-Gordie, eu cred că tu știi mai multe despre acest subiect decât mine.

Mie niciodată...ei bine, mie niciodată nu mi-a plăcut prea mult pescuitul. Gordie și-a împreunat degetele sub bărbie într-o concentrare profundă.

-Sigur,sigur.Ei bine,să vedem.Cred că a plouat într-un an și s-a întors mai devreme.Se uită spre mama lui.Katherine Winters oftă,sprâncenele sale subțiri se împreună și-i evidențiază pielea de pe frunte,care era încă frumoasă.Și-a ridicat capul și a privit spre Sam.

-El...el pescuiește cu Brittany.Speranța renăscu în Sam.

-Oh!Ar fi trebuit să știe.Sigur,el pescuia cu Brittany așa cum călărea cu Brittany și explora vechile muzee maritime cu Brittany.Și,din nefericire,asta era tot ceea ce Sam Lawrence cunoștea deocamdată despre odrasla lui Winters.Cum dracu' bănuia el că va schița o idee în jurul vieții unui astfel de om dacă nu pescuise niciodată pe ploaie? Sam se uită prin cameră pentru a douăzecea oară în noaptea aceea și-și sorbi băutura dintr-o singură înghițitură.Trecându-și o mână prin păr, el își îndreptă atenția spre șemineu.

-Ei bine,oameni buni,unde naiba este Brittany?

Katherine Winters a reacționat atât de brusc la cuvintele neașteptate,încât vinul ei de *Xeres* s-a vărsat peste marginea frumosului cristal *Waterford* și i-a pătat rochia de mătase neagră.

-Oh,dragă,a murmurat.Sam a zâmbit drept scuză.

-Îmi pare rău,a fost o zi lungă.

-Nu vă faceți griji din cauza asta,domnule Lawrence,a spus Sara.

Problema este că Brittany este ocupată câteodată,înțelegeți,și-i este ținută calea de alte preocupări urgente.Dar întotdeauna apare,mai devreme sau mai târziu...

O rafală de vânt și bufnitura ușii uriașe din holul din față a oprit cuvintele profetice ale Sarei.Brittany Ellsbeth Winters s-a năpustit în cameră cu obrazii rozalii din cauza frigului și cu ochii ei verzi scânteind fermecător.

-Bună tuturor! îmi pare rău că am întârziat.Și-a lăsat geanta la ușă,apoi s-a aplecat și și-a îmbrățișat mama călduros.

-Brittany,scumpo,începusem să mă îngrijorez din cauza ta.Brittany a atins,în treacăt,cu mâna obrazul palid al mamei sale și a certat-o cu afecțiune:

-Tu știi mai bine decât toți că nu trebuie să te îngrijorezi din cauza mea,mamă! Știu că mesajul tău spunea „urgent”,dar lucrurile niciodată nu au fost conform planului zilei acesteia.A fost cea de-a optzeci și cincea aniversare a lui Jerry Fitzgerald,poți să crezi? Și este la fel de vioi ca tine și ca mine.A vrut să-i aduc o parte din animale la Elms Senior Citizens Home,pentru petrecere,așa că...

Brittany s-a oprit brusc,deoarece și-a ridicat capul să le zâmbească și celorlați din familie.În schimb,expresia ei a murit deodată sub privirea insistentă și amuzată a unui străin înalt și subțire,brațul lui fiind pus la întâmplare pe polița căminului.Zâmbetul lui leneș părea să încălzească aerul dintre ei.

-Oh,bună.Îmi pare rău,nu te-am văzut stând acolo.

Un zâmbet încurcat i-a atins colțurile gurii.Cine era persoana asta? S-a uitat la umbra bărbii lui,ascunzând o bărbie puternică și pătrată și a zâmbit în sinea ei.El arăta atât de...ei bine,puternic și simplu.Și părul lui cârlionțat peste marginile puloverului.Mama trebuie să-l considere hippie! Și-a întins mâna și a făcut un pas spre străin.

-Nu mi-am dat seama că avem un musafir.Eu sunt Brittany Winters.

-Fiica risipitoare,a murmurat Sam,apoi înaintă îndrăzneț să-i ia mâna subțire într-a lui.Avusese dreptate doar într-o singură privință: viața lui Gordon Winters avea culoare în ea.Dar a greșit al dracului despre cum și-a imaginat-o pe Brittany până în momentul acesta.

El știa din dosarul familiei că ea era prima născută,douăzeci spre douăzeci și unu,dacă își amintea corect,deși părea mai tânără.Și femeia luminând camera din jurul lui nu era o bijuterie de argint a societății,cum se aștepta,i-a inhalat parfumul pur și seducător și a simțit durerea de la umeri începând să dispară.

Nu,aceasta nu era o fată răsfățată,nu cu zâmbetul acela sfios,ca adierea cerurilor albastre și a florilor sălbatice.Înghiți greu.Era o persoană gingașă,cu o încurcătură de bucle subțiri,răsucite,cu tente de auriu și roșcat.Era încântătoare.

-Mă bucur că te-am cunoscut,Brittany Winters.

-Te cunosc? zâmbi șovăitor Brittany.Lăsându-și capul pe spate,ea privi insistent la chipul său aspru.*Ce întrebare prostească*,se gândi ea.Această figură nu ar fi putut-o uita așa de ușor.

-Tu ești?...

-Sam Lawrence.

-Oh! Privirea ei insistentă continuă să-i exploreze figura care nu se potrivea cu această casă decorată elegant.Ea vorbea încet,cu o voce puțin încordată.

-Ei bine,bună,domnule Lawrence.Repede ea își luă mâna din mâinile lui și strânse pumnii.Asprimea degetelor lui rămăsese caldă și ca o furnicătură pe pielea ei.

-Brittany,interveni vocea Sarei,domnul Lawrence este aici pentru a ne ajuta în legătură cu darul pentru pensionarea tatei.

-Darul pentru pensionare...a repetat Brittany,încă nelămurită de prezența lui Sam acolo.Se uită în grabă prin cameră.Unde este tata?

Doamna Winters se înclină ușor în scaunul ei,apoi zise:

-Este la Boston,dragă,să rezolve o problemă,în legătură cu fabrica.De aceea am ales această seară pentru a ne întâlni cu domnul Lawrence.A venit cu o propunere interesantă pentru cadoul lui Gordon.

-Oh,înțeleg,spuse Brittany,dar neînțelegând în cele din urmă.Cu ce fel de dar ar fi putut Sam Lawrence să-i ajute? Ei,asta-i bine.Dumnezeu știe că tata merită un dar frumos.Când se întoarse spre Sam,ea îi observă ochii atât de căprui și de clari,încât,păreau că privesc înăuntrul ei.Se cutremură.Lucrezi pentru tata?

-Oh,nu,dragă,răspunse repede doamna Winters.Domnul Lawrence a aflat despre calitatea lemnului fabricii noastre și execută cadoul.Ea zâmbi cald,apoi își mișcă fruntea albă și se uită la Sam.Domnule Lawrence,cred că dumneata poți explica totul mai bine.Sam înclină afirmativ din cap spre doamna care era adevăratul motiv pentru care el n-a plecat mai devreme.Apoi își mută atenția spre singurul lucru care-l determinase să rămână în cele din urmă: domnișoara Winters.

Brittany se lăsă într-un scaun de lângă șemineu și-i ură bun-venit celui ce urma să ajute firma.Când se uită în sus,spre Sam,privirea ei se plimbă de la cizmele lui bine purtate spre fața lui.Știa că nu l-a văzut vreodată în întreaga viață,dar deocamdată o încerca un sentiment ciudat de legătură,de asociere,care o agita puțin.Ce se întâmpla? Și cine era el? Sam Lawrence arăta ca și cum ar fi fost mai potrivit pentru a escalada Munții Washington,nu pentru a executa un cadou de pensionare.

-Te rog,continuă domnule Lawrence,îl îndemnă ea.

-Bine,a aprobat Sam,apoi își băgă din nou mâinile în buzunare și privi dansul flăcărilor din afara ochilor lui Brittany.Sau focul începea acolo?

-Ei bine,începu el să vorbească rar,privirea lui fiind ațintită asupra chipului ei,șa cum le-am spus și celorlalți,nu va fi un cadou obișnuit sau o privire de ansamblu asupra unui anumit tip de cadou de pensionare.

-Bine,tata nu este un om obișnuit,zâmbi Brittany,dar,cu toate astea era pusă în încurcătură.Era un lucru serios,nu ceea ce ea se aștepta de la un om cu trăsături neregulate,cu umbra unei bărbi și cu o licărire de ticăloșenie în ochii lui.

Sam simți aluzia de politețe care se instalează în vocea ei și continuă să se alăture jocului liniștit pe care-l jucau unii cu alții,reațiilor nevorbite,subtile.Privind-o încă insistent,se lăsă ușor în jos pe fotoliul cu brocart opus scaunului ei.Se înclină cu ușor,mâinile apropiate de genunchii ei,pe care aproape că-i atinsese în trecăt.

-Ceea ce firma mea pregătește pentru tatăl tău este ceva de-a gata,o poveste personală,un joc despre viața lui.Surprinsă,Brittany se ridică,își mișcă puțin capul și figura ei exprima o întrebare.

-Un joc? Sam aprobă.Se uită la el atât de atentă,încât își uită chiar gândurile.

-Un joc despre domnul Winters-folosind viața lui-viața voastră.

Știți,ceva de genul „*Aceasta este viața ta*”,sub forma unui joc.

Brittany Winters era tăcută. Sam zâmbi și i se putu observa o gropiță în obraz. Ei bine, acum aceasta ar fi putut fi schimbarea care îi trebuia lui pentru a face lucrurile să meargă.

-Ai înțeles sensul, Brittany?

El o privea cu atenție și avu intenția să se apropie mai mult și să-și alunece degetele în părul mătăsos care îi contura fața și-i evidenția încordarea apărută brusc, care, acum, îi sublinia gura.

-Un joc despre viața tatălui meu? întrebă Brittany mirată.

-Nu-i o idee bună, dragă? Placa este aproape gata, iar domnul Lawrence este aici pentru a aduna informații. Este un cadou frumos, zâmbi Katherine Winters. Acum vrei să ne spui ce părere ai, Brittany?

Brittany își mută privirea de la mama ei la Sam. Se gândea serios, dar evita.

-Un joc, ai spus?

Vocea ei era joasă acum, dar puțin agresivă, observă Sam, iar strălucirea din ochii ei dispăruse.

-Da. Ce crezi despre această idee, Brittany?

Vocea lui era profundă și totodată puțin familiară. A stat pe loc pentru un timp, apoi s-a îndreptat spre foc, după care se întoarse ușor spre el.

-Este o idee nemaipomenită, domnule Lawrence, și nu am obiecții, dar nu sunt prea sigură că este un dar prea potrivit pentru pensionarea tatălui meu. Lui îi plăceau caii, pescuitul, cărțile, lucruri de genul acesta. Zâmbi ușor, apoi se uită la mama sa. Știa că Sam o urmărește.

-Deci, Brittany, nu-ți place ideea?

-Una ca aceasta? Cuvintele au răsunat prea brusc. Nu, nu-i plăcea în mod special. Și ea știa că era o reacție instinctivă. Nu avea intenția să jignească. Ceea ce oamenii fac în viața lor era o problemă personală și în cele din urmă ea își păstra secretul vieții sale pe această cale. A face un joc din viața cuiva nu i se părea corect. Era o idee unică pe care o aproba, dar nepotrivită.

Și, în afară de asta, tatăl ei nici măcar nu juca poker. Ce-i trebuia lui un joc? Nu era drept, își spuse ea. Acest Sam Lawrence era un străin cu ochi căprui, care trecea prin viața ei. Acest lucru era ceea ce o deranja.

-Nu, spuse ea prompt. Nu-mi place ideea.

Sam schiță un zâmbet. Această ființă încântătoare avea ceva de duh. Acum nu era numai munca. Se mișca, la fel ca o apă curgătoare, atunci când Brittany era în preajma lui, deoarece el nu voia să renunțe. Ochii lui șovăiau asupra chipului ei, în timp ce el își mișca gânditor maxilarul.

-Înțeleg, dar dacă îmi acorzi puțin timp, Brittany, ți-aș putea explica totul mai

bine. Brittany se forță să zâmbească și-și mișcă puțin capul. Apoi oftă adânc și-și scutură umerii. Și-a dat seama că problema era hotărâtă deja, poate dinainte de sosirea ei.

-Foarte bine. Pentru ce lupta ea? se întrebă ea. Și de ce apropierea lui Sam o deranja? De obicei lucrurile erau clare pentru ea; viața ei, ceea ce îi plăcea; ceea ce nu-i plăcea. Dar în această seară intrase ca într-o ceață deasă și acest sentiment chiar o deranja.

-Hei, Britt, cred că va fi nostim, spuse mama ei. Ia ceva de băut. Și-a scuturat capul.

-Nu mulțumesc. Trebuie să plec acum. Se îndreptă spre ușă, sub privirea lui Sam. Lasă-mă să ghicesc dacă vrei să mă întreb ceva.

-Nu sunt prea multe lucruri, Brittany dragă. Se uită înapoi la mama sa. Vocea lui Katherine Winters avea un ton ciudat și o făcu pe Brittany să nu se simtă prea bine.

-Da, mamă?

-Domnul Lawrence are nevoie de cineva care să lucreze aproape de el, pentru a pune ordine în lucruri. Ar fi bine să-i dai o mână de ajutor, zâmbi Katherine Winters. Brittany ezită. Era același zâmbet pe care îl folosisese mama ei cu ani în urmă, când o anunțase pe neașteptate că lucrurile erau aranjate pentru ca Brittany să-și facă debutul în societate. Acesta a fost unul dintre momentele cele mai plăcute pentru Brittany, dar era puțin suspicioasă că trebuia să treacă pe locul secund. Oh, măcar să fi rămas să-l ajute pe domnul Fitzgerald.

-Și cum tu ai asemenea înclinații, a continuat mama ei, cu toții am fost de acord că tu ești alegerea potrivită pentru a-l ajuta pe domnul Lawrence să-și creeze minunatul său joc. Brittany își roti privirea și se uită la Gordie și la Sara. Ei îi zâmbiră. Apoi se întoarse către omul care intra în viața ei.

-Ce spui, Brittany?

Ea își mușcă atât de rău buza de jos, încât tresări. Se întoarse și privi către mama ei, care încă mai zâmbea. Se grăbi să-i răspundă.

-Mamă, nu pot, am și eu slujba mea. Dar ea știa foarte bine că n-o ascultă nimeni. Le vorbea tuturor supărându-i, chiar dacă îi părea rău pentru acest lucru. Să se căsătorească și să aibă copii așa cum făcuse Sara; aceasta era o ocupație. Sau să studieze pentru examenul final așa cum procedase Gordie. Sam era acum lângă ea, mâna lui sprijinindu-se pe umărul ei. Ea simți un val de căldură.

-Hei, Brittany, eu te înțeleg. Dar chiar am nevoie de ajutorul tău. Sincer. Și voi încerca să nu-ți iau prea mult din timpul tău. Privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât Brittany nu se putea concentra asupra vorbelor lui. Când el termină, în cele din urmă de vorbit, vocea ei era calmă și hotărâtă.

-Oh,nu prea mă înțelegi,domnule Lawrence.Eu nu am timp de pierdut.Zilele mele sunt stabilite.Ea își împreună mâinile la spate și simulă un calm,pe care nu-l avusese până să intre în casă.Ar fi politicos să-i ia mâna de pe umărul ei,ca să poată gândi clar? Și-a umezit buzele.

-Și nu sunt chiar persoana potrivită să mă ocup de un joc.De obicei joc tenis,dar nu jocuri de conducere.Ea râse.

-Niciodată când eram la colegiu,nu jucam bridge.Râse zgomotos.

-Ah,deci sunt jocuri care ție nu-ți plac,Brittany.Foarte bine.Degetele lui se mișcă în cercuri ușoare pe umerii ei.

-Nu trebuie să le joci.Tot ceea ce trebuie să faci este să uiți totul și să mă ajuți să aflu și să aleg informațiile.Să fii aici atunci când am nevoie de tine.Pe Brittany o durea capul din cauza încercării de a se concentra la cuvintele lui,în locul pasiunii care dansa în trupul ei.De ce aceste cuvinte simple sunau ca o propoziție dintr-o înțelegere de afaceri? Unde urma să fie omul fin și inteligent pe care ea avea să-l transforme peste câțiva ani? Era puțin obosită.Ziua fusese lungă...Ziua de naștere a celui mai vârstnic membru al familiei...Dorea să meargă acasă,să stea jos și să bea un pahar cu lapte cald.La naiba,de ce nu-și lua el mâinile de pe umărul ei? își luă mâna de pe ea,dar ochii lui zâmbitori încă,erau fixați asupra ei. Ea tremura.În cele din urmă,îi ghicise gândurile? Totul a fost doar o șmecherie ieftină.Sam o simți că tremură.Tremuraturul avea nevoie de căldură...Brittany se întoarse spre ușă.

-Acum,chiar trebuie să plec.Se uită de jur împrejur prin cameră.Sara și Michael se priveau unul pe celălalt; și Gordie adormise fără să anunțe.Mama ei stătea nemișcată în scaunul regal,iar ochii ei erau pe jumătate închiși.În ceea ce-l privește pe Sam Lawrence,Brittany preferase să nu-l privească.Se îndreptă către mama ei și o sărută pe obraz.

-Îmi pare rău,mamă,dar chiar trebuie să plec.Mașina...Este răcoare și ei sunt răspândiți peste tot.Spike și Dunkin.Oh,și Harry...își puse un guler mare la gât, și-l trase până își acoperi fața.

-Harry? întrebă Sam.

-Un iepure,spuse ea repede,apoi se îndreptă spre ușă.

-Brittany,dragă.Vocea lui Katherine era atât de calmă,încât părea că vorbește în somn.Brittany se opri în fața covorului oriental și se uită în sus.Se întoarse ușor și se uită la ochii mamei sale.Putea auzi cuvintele înainte ca ele să fie spuse.

-Totul este pentru tatăl tău și înseamnă mult.Katherine îi prinse mâna lui Brittany.Știam că pot conta pe tine.Întotdeauna pot,Brittany.Brittany nu voia să creadă,sau să se uite la Sam Lawrence,nici să spună „la revedere”.

Capul parcă i se învârtea, din motive pe care nu putea să le înțeleagă; o mai sărută încă o dată pe mama ei și se pregătea să-și ridice sacoșa. Sam se înclină peste brocartul auriu de pe scaunul *Queen Anne* și privi ca un șarpe curios. Se dezmetici, tocmai când Brittany dispăru pe ușă. Sam își dădu seama că nu era obosit deloc. Se simțea chiar în formă. Simțindu-i privirea insistentă Sam se aplecă spre Katherine Winters.

-Ei bine, domnule Lawrence, eu cred că am fundamentat lucrurile. El zâmbi cu satisfacție.

-Cred că aveți dreptate, doamnă Winters. Femeia îl lăsă s-o ajute să se ridice de pe scaun.

-De asemenea, eu cred, tinere, că Brittany Elisabeth va fi de partea noastră și se va implica mai mult decât a arătat în seara asta. Sam își lua haina.

-Sper că aveți dreptate. Dumneavoastră vă cunoașteți fiica mai bine decât mine. Se îndreptă spre ușă și se gândi la ceea ce spusese doamna Winters. Când s-a întors, Katherine Winters stătea în aceeași poziție, un zâmbet de satisfacție punându-și amprenta pe fața ei. *O femeie minunată Katherine Winters*, se gândi el, apoi spuse „noapte bună” și ieși pe ușă pierzându-se în noapte.

CAPITOLUL 2

Sam auzi ușa trântindu-se în spatele lui. Poate dacă ar fi avut timp să discute cu Brittany, doar ei singuri, ar fi putut vedea o licărire în ochii ei verzi și încântători. Se uită în jur după vehiculul luminat acum de niște raze slabe, care licăreau în noapte. În cele din urmă, tocmai când aleea ieșea în stradă, observă niște faruri în partea dreaptă. Fără să se gândească vreo clipă, el sări la volanul mașinii sale, *VW Rabbit*, și începu o serioasă urmărire.

În câteva clipe, Sam își dădu seama că urmărea un camion obișnuit. Se chină din greu să vadă șoferul. Nu se putea...nu într-un camion...Dar, după o oprire la culoarea roșie a semaforului, cu două blocuri mai jos pe aceeași stradă, Sam își dădu seama că era într-adevăr Brittany Winters. Zâmbi de satisfacție și dădu din cap. Era ca și cum ar fi privit o fotografie Polaroid. Cu fiecare minut care trecea, Brittany se zărea mai clar, cu linii, umbre și nuanțe bine definite. Se adăugau mai multe, dar Sam nu-și dădea seama. Dacă ea ar fi știut că este urmărită...Culoarea semaforului se schimbă și camionul coti spre sud. Sam observă că ea conducea prudent. Cu o mână pe volan, el se înclină puțin peste geam și își netezi părul, apropiindu-și gânditor sprâncenele.

De ce rezista ea jocului lui? Sau acest lucru îl ajuta pe el să-i facă ei probleme? Cel mai bine ar fi fost să-i spună că el este sigur și inofensiv, că jocul ar fi putut

fi grozav,că i-ar plăcea să lucreze alături de el și-cine știe?-chiar ar fi putut să devină prieteni.Tocmai când cele două vehicule s-au oprit la culoarea roșie a semaforului,pe neașteptate,Brittany deschise geamul,scoase capul afară și se uită la mașina lui mică.El dădu din cap în semn de recunoaștere și o salută cu mâna,dar dintr-o dată își dădu seama că privirea ei era ațintită asupra lui.Pentru un timp,ea se uită la el.Apoi,când semaforul își schimbă culoarea în galben,el văzu urma unui zâmbet,ea apăsând pe accelerație și virând în intersecție.

El a urmărit-o,piciorul lui apăsând cu putere pedala de accelerație.Dădu din cap și zâmbi de satisfacție.La dracu',nu a mai verificat motorul de cincisprezece ani.Ea coti după primul colț și intră pe o alee.El o urmări.

A găsi adresa lui Brittany Winters ar putea fi la fel de greu ca atunci când ai găsit nisip în deșert.De ce dracu' făcea el toate astea? Ar fi putut s-o sune mâine,să discute despre toate problemele într-un mod care s-o încânte și care să schimbe lucrurile.Ar fi putut...El se gândea la multe lucruri minunate,care i-ar fi creat probleme.Când ieși în șoseaua principală,zări din nou camionul lui Brittany.Culoarea roșie apăru dintr-o dată.

-La dracu',spuse Sam în timp ce trase mașina pe o parte a șoselei.Deschise fereastra și scoase permisul de conducere pentru a i-l arăta ofițerului.

-Periculoasă viteză,domnule! De ce,dacă aici este destul trafic-el se uită în lungul și-n latul șoselei aglomerate-poate fi periculos.

Sam murmură un răspuns indescifrabil,apoi se uită la ofițerul de poliție și la camionul care coti și trecu încet pe lângă ei.Brittany făcu un semn cu mâna și continuă să conducă.El se uită după ea până când camionul se pierdu în noapte,apoi se întoarse către ofițerul de poliție și zâmbi.Ofițerul îi zâmbi mirat.

-Marea majoritate a oamenilor nu reacționează așa de drăguț.Ei sunt plini de scuze,că acest lucru n-o să se mai întâmple,sau că au soțiile bolnave acasă,sau gravide,sau orice altceva vrei tu.Ofițerul îi zâmbi lui Sam și-i înapoie permisul.

-Nu,domnule ofițer.Am condus cu viteză toată noaptea.Nu am nici o scuză.Este vreun telefon prin apropiere?

-După colț,la numărul 7.Acum să fii atent,ai auzit?

Ofițerul se îndreptă spre mașina lui,și-l lăsă pe Sam singur,să hotărască ce va face în continuare.În lipsă de altceva,se gândea la Brittany.Se simțea din nou ca un puști care se joacă la școală și privește curcubeul!.

Pe naiba dacă nu se simțea bine! Numărul de telefon al lui Brittany nu era în cartea de telefon,dar nu-i luă prea mult timp să afle ceea ce voia; apoi ieși din nou în stradă,cotind spre dreapta pe o alee rezidențială.Parcă mașina pe o stradă cu case vechi.Se duse la adresa de pe hârtie.

555 a Elery Lane. Adresa pe care o căuta era aceasta. Dar unde dracu' era ea? Deodată zări o săgeată pe care scria 555 a. Sam urmări săgeata cu atenție și curiozitate. Era o casă cu o structură masivă și cu scară interioară. Sam parcă mașina și urcă pe scări. Se opri în dreptul ușii pe care scria *B.E. Winters*. Locul era corect. Ușa nu putea fi deschisă de un bărbat. Se hotărî să-și încerce norocul și ciocăni. În cele din urmă Brittany stătea în ușă.

-Ce este? întrebă ea. Ce faci aici? Se înclină spre tocul ușii, ținându-și piciorul astfel încât să poată închide ușa.

-Îmi datorezi treizeci de dolari pentru amenda pe care am primit-o pentru exces de viteză, doamnă Winters. Ochii îi străluceau. Și așa pentru tine a fost o prostie să deschizi ușa fără să întrebi mai întâi cine este.

-Ai perfectă dreptate în legătură cu deschisul, în ceea ce privește amenda...

-M-ai supărat. Știi că polițaii sunt acolo.

-Poate n-ar fi trebuit să conduci cu viteză prea mare. El făcu un pas înăuntru, înainte ca ea să-i permită să intre. Câinele ei îi mirosi pantalonii, apoi se așeză între ei.

-Domnișoară Winters, noi doi avem ceva de lămurit. Acum-el privi peste umărul ei, apoi zâmbi spre fața ei surprinsă-putem discuta, aici pe hol sau lângă șemineul care se vede în cealaltă cameră? Câinele dădu din coada lui bătoasă. Brittany se răsti la el.

-Dunkin, fii cuminte. Se întoarse spre Sam și făcu un pas spre el. Nu am despre ce discuta cu tine. Inima ei începu a bate cu putere și aveai impresia că este bolnavă. Era și rece și caldă în același timp. Își puse mâna în tocul ușii, dar Sam intrase deja în hol și de aici în camera cu șemineul. Ea îl urmă.

-Domnule Lawrence, nu este tocmai momentul potrivit pentru a discuta afaceri.

-Nu am știut că aceste case au șeminee, spuse el.

Își scoase jacheta și se așeză pe una din pernele ce erau așezate în fața șemineului. Se uită în jur, prin cameră, la plantele care păreau a fi peste tot și la mobila confortabilă.

-Este drăguț... Dunkin îi linse mâna și apoi se așeză.

-Și ai un câine foarte drăguț, Brittany. Brittany era tăcută. Tot ce știa era că Sam Lawrence o intimidă și o împiedică să gândească limpede.

-Foarte bine, domnule Lawrence. Din moment ce ești aici, să terminăm afacerile repede. Sunt obosită. Dacă este vorba despre cei treizeci și cinci de dolari după care ai venit, va trebui să mă duci la tribunal. Sam îi privea trupul îndreptându-se spre șemineu. Căldura părea că o înconjoară, punându-i în evidență formele trupului și făcându-i culoarea părului să fie roșcată spre auriu. Respirația ei îi

atinse gâtul.Părea atât de tânără,o frumusețe reală care nu se potrivea cu locul în care o văzuse: casa părinților ei,camionul vechi.Poate i se potrivea această casă confortabilă și cu mobilier scump.

-Ei bine? Ce crezi despre tribunal? Sau vrei să cred că treizeci și cinci de dolari este un preț ieftin pentru a urmări o femeie nevinovată?

Zâmbi luminos și o gropiță îi apărură pe obrazul drept.*Face progrese*,se gândi Sam.

-Sunt de acord,Brittany.Scuze pentru urmărire.Îmi voi plăti eu amenda...de data aceasta.Dar,în cele din urmă,tot îmi datorezi o explicație.

-Nu-mi place să fiu urmărită.

-O explicație cu privire la reacția ta mai puțin entuziasmată despre jocul pentru tatăl tău.Își trecu mâinile prin păr și privi prin cameră,apoi se întoarse din nou spre Brittany: Nu-mi place să fiu abandonat.

-Nu are importanță ce gândesc eu,domnule Lawrence.

-Sam.

-Sam.Pentru că așa cum știi tu,jocul va începe.Se înclină și-i mângâie urechea lui Dunkin.

-Așa că,înțelegi,continuă ea,acesta nu este un motiv ca să mă urmărești,ca să urci scările...Când se uită la ochii lui,aceștia păreau ai unui om care a făcut o călătorie degeaba.

-Mi-ar plăcea să beau un coniac,spuse el.Cățelul îi atinse mâna,parcă să-l încurajeze să-l mai mângâie.Își mișcă puțin capul surprinsă,dar merse în hol și aduse o sticlă de Courvoisier.Întotdeauna fusese înconjurată de mulți bărbați și avusese un număr mare de prieteni,dar Sam Lawrence nu era ca nici unul dintre ei,și nimeni,până la el,nu avusese un asemenea efect asupra ei.

Și David fusese în trecutul ei,dar nu mai conta deloc.Ea puse sticla și paharele pe o tavă și se întoarse în sufragerie.*Fii atentă,Brittany*,își zise ea,și intră din nou în camera încălzită.Sam stătea lângă șemineu examinând cu atenție duzina de instantanee pus în rame mici și frumos decorate.

-Expoziția mea de pungași,spuse ea,râzând cu plăcere.

-Drăguț,foarte drăguț.Toți cei din familia Winters arată foarte bine.Acesta trebuie să fie tatăl tău.El ridică o fotografie înrămată,în care erau Katherine și Gordon Winters,unul în brațele celuilalt.În fundal era o casă veche cu o înfățișare plăcută.

-Ah,cred că este în Brussels.Ea puse tava jos pe o măsuță de cafea și se duse să privească mai de aproape tabloul.

-Da,cred că acolo este.Au fost plecați în Belgia și în Țara Galilor

În vara aceea și îmi place în mod special această fotografie a lor.

Când o privi și a doua oară, expresia feței ei se schimbă din una ce exprima amintiri dulci, într-una surprinsă.

-Dar de unde știi tu? Este doar o părticică din casă și nu se vede decât ușa. Este posibil ca în Europa să existe sute de imagini care să arate similar. Sam zâmbi.

-Îmi amintesc lucruri ca acestea. Amănuntele zăbovesc în minte. De plăcere și profesional, am făcut o fotografie de studiu asupra ușilor europene.

-Uși?

-Da. Am adăugat un mic text și le-am pus împreună într-o carte. Ușile pot fi fascinante și în Brussles există așa ceva. Ea zâmbi încurajându-l să continue.

-Ele îți spun povești, te bine-primesc sau te dau afară. Dar ele nu sunt niște obiecte reci și tăcute. Ele vorbesc cu tine în tonuri și voci vechi. Măinile lui puternice gesticulau umbre și imagini.

-Ce drăguț. Niciodată nu m-am gândit la uși în felul acesta. Și-a împreunat mâinile și-l privea cu atenție.

-Când le înțelegi, poți să descoperi lucruri minunate. Este ceva de genul unei introduceri despre oamenii ce locuiesc acolo. Dar noi nu ne facem timp și pentru așa ceva. Păcat, într-adevăr.

-Da...murmură Brittany, urmărind timbrul frumos al vocii lui, ce exprima o mulțime de lucruri. Renunță la impulsul de a-l da afară. Doar pentru o clipă.

-Ai fost vreodată în Europa, Brittany?

-Unde?

-Londra, Paris, în mod special. Lui Sam îi pieri râsul când se uită la ochii ei în care se putea citi tristețea. Pentru el fusese o bucurie și o plăcere să călătorească în asemenea locuri. Pentru Brittany, se pare că a fost cu totul diferit.

-Ei bine, spuse el politicos, poate pur și simplu te-ai dus cu o persoană nepotrivită. Privirea ei rămase ațintită asupra flăcărilor portocalii ce se reflectau în cărămizi și care răspândeau umbre ce înconjurau întreaga încăpere.

-Coniacul, zise ea. Este pe masă.

-Așa este. El se îndreptă spre masă și puse coniacul în două pahare, apoi se întoarse și se așeză pe canapeaua comodă, îndemnând-o și pe ea să vină lângă el. Ea stătea liniștită pe canapea și-l privea.

-Acum, Sam, despre jocul tatălui meu...

-Da. Despre acest joc. El puse o mână pe spătarul canapelei. Ajută-mă să înțeleg de ce o femeie atât de încântătoare ca tine nu vrea să mă ajute cu un dar pentru propriul său tată. Vocea nu-l ajuta. Ea și-a mișcat capul încercând să fie convingătoare.

-Deja ți-am spus de ce.Nu contează.Ceea ce contează acum este că familia mea ți-a oferit serviciile mele.Oh! Știi foarte bine la ce mă refer.

Și-a întors capul repede ca să-și ascundă roșeața și mirosul de coniac.

-Efectiv nu am timp să mă ocup de acest proiect...Chiar nu am.Sara are mai mult timp.Sau fratele meu.Ochii ei străluceau și aveau urme ușoare de auriu.El o privi în timp ce ea luă o înghițitură de coniac și continuă:

-Dar,de comun acord și cu ceilalți,tu ești singura ce posedă amintirile și percepțiile de care am eu nevoie.

-Dar,Sam...Degetele lui apropiară distanța dintre ei.Ea se uita la

mâna lui: Ce înseamnă asta? Ea încerca din greu să-și mențină tonul vocii calm.

-Aceasta este mâna mea atingându-te într-o manieră prietenească.Din ochii lui se desprinsese o anume căldură,ce pătrundea undeva în sufletul ei.Își mușcă ușor buza.

-Vreau doar puțin din timpul tău,ajutorul tău,spuse el.Nu vreau să-ți fac probleme.Ea își aplecă puțin capul.Fusese proastă și într-adevăr ea era persoana cea mai potrivită să-l ajute.Ea știa lucrul acesta,el știa și de asemenea și familia ei știa acest lucru.Apoi de ce-și făcuse atâtea griji? De ce ea nu putea fi mai înțelegătoare în această privință? Îi era oare teamă că Sam s-ar putea apropia prea mult de viața ei? Că el ar putea șterge praful de pe unele lucruri bine ascunse în sufletul ei? Sau pur și simplu era doar Sam și,adevărul este că,în puținul timp petrecut împreună,el deja o făcuse să-l dorească și nu avea nimic în legătură cu jocurile,munca sau alte lucruri!Ea își dădu seama că el îi acoperise mâinile cu ale iui doar în momentul când vru să gesticuleze ceva.El nu se mișcă.

-Sam,eu...în cele din urmă ea reuși să-și elibereze mâinile,dar era prea târziu.

Trupul lui,încet-încet,se apropie de ea atât de mult,încât răsuflarea îi atingea gâtul.Apoi ușor,el o sărută,acoperindu-i buzele cu o apăsare dulce,care parcă îi oprise respirația.Ei îi era imposibil să se miște,iar mâinile lui îi înconjuraseră mijlocul și o apropiară de el din ce în ce mai mult,degetele lui alunecând pe materialul rochiei ei,până aproape de sânii.Parcă își pierduse mintea,inima îi bătea cu putere,iar buzele parcă voiau să testeze dulceața sărutului lui.

Ar fi stat astfel pentru totdeauna,cuprinsă de această căldură minunată,cu excepția faptului că nu putea respira deloc și Dunkin își pusese nasul lui umed în poala ei.

-Oh...Ea se trase înapoi și deschise ochii.Se concentră asupra lui Dunkin,își întoarse capul și apoi se uită la Sam.Cu o mișcare rapidă,se ridică și-și îndreptă gâtul.

-Ei bine,presupun că acesta este un nou mod de cooperare,domnule Lawrence.

Dar să nu fim proști în această privință.Ochii lui se uitau tot timpul la ea și pe fața lui se putea observa un zâmbet.

-Aceasta,dragă Brittany,n-a fost o prostie,a fost minunat.Și nu o nepolitețe sau altceva de acest gen.

-Dar ce a fost?

-Un sărut minunat între două persoane care se plac foarte mult.Brittany stătea liniștită.Nu fusese doar un sărut minunat.”*Un sărut minunat*” n-o făcea să se simtă atât de confuză,cu o dorință de a-l mângâia pe păr și de a continua ceea ce începuseră cu puțin timp în urmă.

-Ești o femeie atrăgătoare,tu știi asta.Și în asociație cu focul și coniacul în general,mi s-a părut o idee bună...

-Ei bine,eu nu cred la fel...S-a ridicat și a încercat să se apropie de șemineu.Se simțise atât de bine în brațele lui....El se îndreptă spre ea și o atinse pe umeri.

-Brittany,îmi pare rău.Dar nu-mi pare rău că te-am sărutat.De fapt a fost un sărut minunat.Dar nu am vrut să te jignesc sau să te supăr.Ea se gândea că Sam Lawrence aluneca încet-încet în viața ei.Putea simți asta la fel de bine cum își simțea bătăile inimii.Dar el nu era potrivit în viața ei.Era convinsă de asta,la fel de bine cum știa că și-ar dori să-l sărute din nou.

-Îți trebuie anumite reguli,Sam.

-De ce? Ca să ne învățăm în jurul patului? Aceasta n-ar trebui să fie prea dificil.

-Ca să punem capăt acestui „joc”.Sunt câteva lucruri de bază pe care trebuie să le știi.El își apropie sprâncenele,zâmbi de satisfacție și se așeză din nou pe canapea.Brittany se așeză.

-Mai întâi,fără veniri de acest gen...Nu vreau să mă supăr pe tine...

Se uita la el.El zâmbea.Vorbesc serios,Sam.La prima parte din ceea ce spusese ea,se gândise,dar restul nu mai avea sens.Sam aprobă din cap solemn.Adevărații jucători știu că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

-Următoarea regulă.

-Eu chiar am o slujbă și n-o voi abandona pentru acest joc.Pur și simplu, nu.Ochii ei dovedeau acest lucru.Fusese atent la ceea ce a spus ea și apoi a replicat.

-Sigur că nu.Nu mă aștept la așa ceva.Nu trebuie să-ți abandonezi slujba ta pentru a mea.

-Da.N-o voi face.Asta este sigur.

-Corect,a aprobat el din nou.Și nu sunt probleme,Brittany,peu că singurul echipament de care am nevoie în partea de început a jocului meu este o căptușeală matlasată,galbenă,și culori.O să mă țin doar după tine.

-Să te ții după mine?

-Sigur,putem vorbi în timp ce tu lucrezi.Când începe ziua ta de lucru?

-Oh,devreme.Foarte,foarte devreme.

„Să se țină după mine?” Se uită la Dunkin parcă pentru a o ajuta.Era aproape adormit,capul său stând comod pe piciorul sting al lui Sam.

-Mi-e teamă că mult prea devreme pentru un om de afaceri.

-Pune-mă la încercare.Cât de devreme?

-De obicei îmi încep ziua de muncă,la ora șapte.Concentrarea ei începu să scadă atunci când privirea ei se aținti asupra bărbii lui,care evidenția puterea,bărbăția.Era un bărbat...foarte sexy.Trebuia să facă un efort mare pentru a se putea abține să nu-l atingă.

-Ora șapte,este perfect,spuse el.Aș putea să mă grăbesc puțin cu micul dejun și să mă întâlnesc cu tine la clinică.Se ridică și-și ridică ușor umerii.

-Este perfect. Vezi,Brittany,n-a fost chiar așa de greu,nu-i așa?

-Vom lăsa deoparte regulile.Îți vei împărți-viața tatălui tău-cu mine.Te voi ajuta și,trecând peste toate,poate tu și cu mine vom deveni prieteni.Cine știe,poate vom juca un joc despre o femeie frumoasă numită Brittany.

-Ești un visător,Sam Lawrence.Ea râse cu poftă și simțea niște emoții ciudate.

-Nu-ți forța norocul.El își mișcă puțin capul și o privi cu intensitate.

-Nu-mi forțez norocul,Brittany.De obicei am.Dar astăzi se pare că mi-am schimbat direcția.El n-o atingea deloc,dar cuvintele lui o impresionau mai mult decât o îmbrățișare.Brittany se abținu să nu zâmbească.

-Noapte bună,Sam.Presupun că o să te văd din nou mâine dimineată.Dar lasă-mă să te avertizez.Nu am prea mult timp să mă concentrez.Trebuie să iei ceea ce poți.Și s-ar putea să nu fie prea mult.El râse.

-Întreaga viață este un risc,Brittany.Nu fi îngrijorată în această privință.

Își îmbracă jacheta și se îndreptă spre ușă.

-Sam? Cu o mână pe tocul ușii,el se întoarse și se uită în cameră.

-Da,Brittany?

-Acele reguli...vorbesc serios.Nu sunt obișnuită cu lucruri de acest gen,cu cineva pe care să-l intereseze viața ta.Nu este ușor,să știi.Viața nu este chiar un joc.El se gândi că ea greșește în această privință,într-un fel,viața era un joc.Unul dur.Dar el știa că nu este cazul și timpul să facă filozofie cu Brittany Winters.A aprobat dând din cap,și-a atins fruntea cu două degete în semn de salut,ca și cum ar fi spus noapte bună și a coborât.Cerul era albastru și plin de stele.A stat jos pentru o clipă,cu mâinile în buzunarele jachetei.Se gândi că este o noapte superbă pentru a privi prin telescopul său.

Privirea lui se îndreptă spre Orion și apoi spre cele două puncte minuscule de lumină care licăreau pe Hunter's Shoulders. Apoi observă luna ce lupta împotriva întunericului, ușor vizibilă în noaptea de iarnă, ca o lumină ce-i contura suprafața albastră. Sam își trase gulerul peste urechi și ezită o clipă.

Uitându-se pe fereastră, Brittany îl putea vedea pe Sam stând în întuneric, în aerul rece. Și, pentru o clipă, i se păru că aude muzică, o voce anacronică fredonând Blue Moon. Nu-și putea aminti versurile, așa că se apropie în liniște de ușă și o deschise cu o pocnitură. Dar când ieși afară, era liniște și Sam dispăruse. Era doar luna albastră care o privea de sus.

CAPITOLUL 3

Brittany își prinse părul într-o coadă ignorând bucelele care ieșeau peste clamă. Dormise într-o pereche confortabilă de blugi și o jachetă ușoară, gândindu-se la clinica de animale O'Malley. Nu conta că nu s-a odihnit prea mult noaptea trecută, că s-a frământat din cauza razelor lunii ce-i invadaseră camera, deoarece acum totul era în ordine. Emoțiile îi erau controlate, perspectiva ei promițătoare și era gata de muncă. Faptul că Sam cerceta familia Winters, încă o plictisea. Viața ei era particulară. Dar era tatăl ei, Sam era interesat de acest lucru și ea putea observa acest lucru.

Și în mod sigur nu era vina lui că hormonii ei reacționau. Era o atracție fizică. Probabil. Și în mod sigur se putea descurca. Și, ca și acum s-ar fi plimbat prin clinica ce fusese de aproape doi ani precum casa ei, rezultatul gândurilor ei în-cepuse să se întrevadă. Ar trebui pur și simplu să-mi iau o zi liberă și să merg la el la birou, se gândi ea, cu siguranță că ar fi fost mai bine și...

-Nemulțumiri? Fără ca măcar să fi început ziua? Doctorul Frank O'Malley intră în birou cu un dosar în mână, afișând un zâmbet plăcut, la fel ca atunci când el și Brittany se întâlniseră pentru prima dată.

-Oh, doctore, îmi pare rău. Vorbeam cu mine însămi.

-Eu aș spune că te certai de una singură. El își lăsă ochelarii subțiri să-i alunece pe nas, unde stăteau foarte confortabil.

-Acesta nu este un mod de a începe dimineața, draga mea. El ridică o ceașcă aburindă de cafea de pe o măsuță de lângă ușă punându-și o porție de frișcă în ea, apoi dându-i-o ei.

-Asta îți va face bine. Este mult prea devreme pentru whisky și aș face orice să văd un zâmbet pe această față frumoasă. Ea zâmbi ușor, luă o înghițitură de cafea în timp ce se îndrepta spre fereastră. Se uită pe fereastră, apoi se întoarse.

Doctorul Frank stătea liniștit și o urmărea pe deasupra ramei ochelarilor.

-Deci,draga mea colegă,ce ai de făcut astăzi și ce te necăjește la o oră atât de matinală? Se întoarce spre birou.

-Sunt o mulțime de făcut astăzi,doctore Frank.Poate ar trebui să încep cu începutul.Câteva dintre animalele Petpals au nevoie să li se facă baie.Și am întocmit o listă cu cele care au nevoie de atenția dumneavoastră.

-Aș putea să termin cu practica și împreună cu tine să mă ocup numai de aceste animale,spuse el.Ea îi zâmbi ușor.

-De ce nu? Știi că acest lucru îți poate da multă satisfacție.Era o idee minunată pentru amândoi: ea putea să renunțe la slujba ei veche și să înceapă ceva nou,în care să fie implicată într-un contact direct cu oamenii,în fiecare zi,-având satisfacția că-i poate ajuta.Îl privi pe doctorul Frank și observă că și acesta se uita la ea.

-Ce ai în minte astăzi,iubito? o întrebă el.

-Oh,asta și asta,glumi ea.

-”Asta” are vreo legătură cu mesajul urgent pe care mama ta ți l-a lăsat ieri pentru a ajunge la o întrunire de familie?

-O cunoști pe mama,spuse Brittany în timp ce răsfoia niște hârtii și nota ceva fără a spune nimic.Se uită peste hârtiile necesare zilei respective și se gândi la câinii care aveau nevoie de vaccinuri.În final,se auzi ușa deschizându-se și-l văzu pe Sam Lawrence.

-Hmm,prea devreme pentru pacienți,spuse doctorul Frank.

-Oh,cred că am uitat să-ți spun,începu Brittany.Sam purta aceiași pantaloni ca și în ziua precedentă,dar avea o altă jachetă și o pipă englezească.

-Bună,spuse Sam.El îi zâmbi lui Brittany,urmărind-o,de la roșeața care-i marca foarte bine linia obrazilor,până la linia blugilor ei.Era mai puțin aranjată decât ieri.Și în cazul lui Brittany,fiecare bucățică era mai încântătoare decât alta.Se întoarce brusc spre domnul îmbrăcat în alb și-i întinse mâna.

-Sunt Sam Lawrence.Și tu trebuie să fii veterinarul care o ajută pe Brittany.

Frank zâmbi și-i scutură mâna.

-Încântat să te cunosc.Ești un prieten de-al lui Brittany?

-Oh,nu,doctore,spuse repede Brittany.Sam este angajat de mama.

-Oh,un om de pază? Dumnezeu știe că n-ar fi o idee prea rea în cazul unei ființe atât de încântătoare cum este Brittany.Niciodată n-o supărase pe Brittany-cu toate că avea aproape treizeci de ani-că doctorul Frank încă mai continua s-o considere o adolescentă.Astăzi însă o irita acest lucru.Își puse geanta pe birou și încercă să controleze situația.

-Nu un om de pază,doctore Frank.Domnul Lawrence este un...un...

Dumnezeule,cum se poate numi un om care face jocuri despre viața cuiva?

-Un creator de jocuri,preciză Sam.

-Ei bine,este în ordine,spuse Frank.

-Sam face câte ceva pentru compania tatei.Și mama vrea să-l ajut cu câteva informații.Asta-i tot.

-Bine,totul este în ordine,zise Frank.Poți să-ți iei ziua ta liberă,Brittany,și eu am să-i sun pe pacienți să le reprogramezi vizita.

-Oh,nu,doctore,spuse Brittany.

-Nu,te rog,vorbi solemn Sam.Vezi cum este,doctore O'Malley?

-Frank.Sam zâmbi.

-Ei bine,Frank,Brittany și cu mine avem o înțelegere că ea mă va ajuta atâta timp cât își poate vedea în continuare de munca ei,ceea ce,până la urmă,mi se pare corect.Eu doar voi urmări și voi obține informațiile de care am nevoie.Brittany își poate face munca ei și toată lumea va fi fericită.

-Bună înțelegere,aprobă doctorul Frank.Oamenii au nevoie de ea,cu toate că ea nu arată acest lucru.Și,în ceea ce face,Brittany este cea mai bună.

Brittany îi arată doctorului Frank lista cu ceea ce avea de făcut.

-Acestea sunt animalele care au nevoie să fie consultate.Restul le iau cu mine.

-Cu noi,spuse Sam.Ea îl privi surâzând.

-Ești sigur că ești apt pentru asta? înțeleg,dacă preferi să te întorci în biroul tău.Ne-am putea întâlni mai târziu acolo.Sam sesiză speranța din cuvintele ei.

-Stând față în față,am găsit esența jocului meu.Așteptam cu nerăbdare ziua de azi,spuse Sam.Doctorul Frank se așeză din nou pe scaunul lui,le zâmbi celor doi,în timp ce Brittany își luă jacheta și se apropie de ușă.Sam era cu un pas sau doi în urma ei.

-Este o zi grozavă,știi tu.Un amestec de toamnă cu iarnă,un timp să...

Brittany se uită la el și zâmbi ușor în colțul gurii.

-Doctore Frank,ce încerci să spui? El zâmbi și apoi se uită la Sam.

-Ia spune,joci șah,Sam?

-Sigur că da,doctore Frank,recunosc dând ușor din cap.

-M-am gândit eu.Vom juca,tu și cu mine.Își puse din nou ochelarii și răsfoi hârtiile de pe birou.Brittany îl privi pentru o clipă,apoi își mișcă puțin capul și ieși pe ușă împreună cu Sam.Sam o ajută pe Brittany să îngrijească animalele,apoi se așeză pe scaunul din față,în camionul ei,uitându-se în urmă în eventualitatea pierderii vreunui animal.Toate,cu excepția lui Dunkin,erau ținute în cuști: iepuri,pui și căței divers colorați.

-Prindeți-vă centurile,prieteni,îi atenționează el.Se pare că suntem gata de lansare.

Cu o legănare,Brittany scoase camionul din parcare și intră pe magistrală.Se gândi că de obicei avea companie când efectua vizitele Petpals.Un număr mare de voluntari veneau tot timpul.Așa că lua lucrurile așa cum erau: o întâlnire de afaceri.

-Presupun că o să-mi pui o serie de întrebări,murmură ea,fiind atentă la trafic.Nu prea mă pricep să găsesc subiecte pentru o conversație.Sam îi examinează profilul cu atenție,cuvintele ei parcă rămânând între ei.Ea încerca să mențină un ton optimist sau să zâmbească și,când reuși acest lucru,el observă gropițele ce se formau în fiecare parte a gurii ei.Geva stăruia în interiorul lui și se lupta cu îndemnul de a atinge acele gropițe,să-i contureze buzele așa cum zâmbeau ele.În schimb el scoase din mapa lui o pungă maron de hârtie și o puse în poala ei.

-Nu-ți face griji în legătură cu discuțiile sau întrebările,spuse el.Vor veni când va fi cazul.Uite,asta este pentru tine.Ea se uită la pachet pentru o clipă,după care înapoi la trafic.

-Ce este?

-Un dar pentru că mă lași să te solicit într-o zi ca asta.Când a oprit la culoarea roșie a semaforului,ea a deschis punga,și a scos o carte cu coperti groase.Pe copertă,era pictată o ușă în spatele unei grădini.Titlul,*Intră*,era frumos tipărit,în partea de jos.

-Oh,Sam,aceasta este fotografia de care mi-ai pomenit.

-O masă de cafea,dar amuzantă.

-Este frumoasă! Deci,tu ești într-adevăr autorul.

-Fac fotografii.Ușile vorbesc pentru ele.Chiar nu este nevoie să scriu prea multe despre ele.Degetele ei alunecau pe copertă,admirând perfecțiunea fotografiei.

-Un fotograf,spuse ea.Și un creator de jocuri.Și mă întreb ce altceva mai ești?

-.E vorba de un vis,cred.M-am născut într-un secol greșit,așa obișnuia să-mi spună mama.

-Oh,prea devreme sau prea târziu?

-Ei bine,Madeline Lawrence,fie binecuvântată,se gândea că poate aș fi fost mai fericit în vremuri străvechi.

-Grecii antici,poate? Brittany și-l putea imagina ca pe un cărturar grec.El râse.

-Ei bine,poate în Renaștere,cu toate că am fost acuzat că trăiesc cu un pas în viitor.Dădu din umeri într-un mod încântător.Brittany îl aprobă.Da,își imagina și acest lucru.Sam Lawrence era un om al Renașterii.Sam îi observă privirea.

-Un „penny” pentru gândurile tale.Știu.Ești pe cale de a adormi ascultând povestea vieții mele,asta e.Și nu te pot condamna pentru asta.

-Nu,nu,Sam.Am sentimentul că viața ta este foarte interesantă.

Spune-mi,mama ta a trăit aici,în Maine? Sam dădu din cap.

-A murit cu câțiva ani în urmă,nu la mult timp după tatăl meu.Și-au trăit viața împreună pe o distanță de douăzeci de mile,ducându-se împreună la cumpărături,la biserică,la clubul WFW.Și tata se mai ducea la oficiul poștal, unde lucra.Toată existența lor era delimitată de aceste locuri.După ce a murit el,viața mamei era pustie,îi era foarte dor de el,mereu voia să-l însoțească.

Brittany dădu din cap în semn că-l înțelege.Deseori se gândea că la fel se poate întâmpla și cu părinții ei.

-Dar,ca să fiu sincer,mai multe aș vrea să aud despre tine,Brittany.Își puse o mână pe umărul ei.

-În cele din urmă acesta este motivul pentru care sunt aici.

-Să auzi despre tatăl meu,spuse ea.

-Corect.El se foi pe locul lui,amuzându-se de lucrurile pe care le discuta de când se afla alături de Brittany.

-Gordon Winters,deci.Se poate vorbi mult despre el.Un om de afaceri.Omul anului.Ascultă,Brittany,am citit câte ceva despre tatăl tău,am făcut o schiță și mi-ar plăcea să trecem împreună peste ea.Este bine? Ea aprobă.

-Bine.Acum spune-mi ce crezi tu.El își ținea o mână lângă umărul ei,în timp ce,cu cealaltă,gesticula.

-Cu excepția afacerilor,viața lui Gordon Winters este foarte bine împărțită.El trece de la un proiect la altul,terminându-le pe toate cu succes.După cum se vede,este ca un artist.Ori organizează spectacole pentru Spitalul de copii,ori colecționează mașini vechi,face planuri pentru familie,ori altceva.Aș vrea să formulăm o idee despre acest lucru.Sunt pe drumul cel bun?

Ea aprobă din nou,dar cu mult mai mult entuziasm.

-Ai dreptate,Sam.Chiar și când era tânăr îi plăcea să fie în mijlocul evenimentelor,să înființeze cluburi ori să se ocupe de campaniile prietenilor lui.Ea râse.

-Și,de obicei,candidații lui erau cei mai controversați.

În timp ce Brittany vorbea,Sam nota totul pe hârtie.Zâmbea ușor,în timp ce asculta și scria.În afara faptului că era o prezență încântătoare,Brittany îl ajuta să creeze o lucrare bună.Ea continuă să vorbească,vocea ei având totodată o tentă de umor și de dragoste,atunci când vorbea de tatăl ei.

-În planurile lui,intram și noi,deoarece își dorea să ajungem bine.Brittany râse,iar ochii îi străluceau.

-Întotdeauna tata spunea că dacă lucrează pe două planuri,tot nu-i de ajuns.

Sam își scoase pipa din buzunar și-o aprinse.

-Și un alt lucru la care n-a renunțat niciodată a fost să-și vadă fetele măritate și așezate la casele lor.Ei bine,Sara deja a finalizat acest mic proiect.

-Tu nu ești genul.Sam se uită apoi la ochii ei frumoși.

-Oh,sunt.O să mă mărit și eu cândva.Totul este să fie în momentul potrivit.

El râse.

-Și ce înseamnă pentru tine „*momentul potrivit*”? Ea dădu din umeri.

-Nu știu.Presupun că esențiale sunt sentimentele și dragostea.Dar,în esență,mă voi mărita cu cineva puternic și independent.Se gândi și el în același timp.

Brittany merita așa ceva.În cuvintele ei era o nuanță ciudată de convingere,un sentiment de siguranță.

-Și?...

-Cu alte cuvinte,nu un visător? Corect?

-Da,exact.Degetele lui îi atingeau umărul.

-Ar fi trebuit să-mi spui chestia asta înainte să mă îndrăgostesc de farmecul tău.

Râsul lui răgușit o învălui și Brittany savură aceste sentimente minunate,care umpleau vechiul ei camion.

-Oh,Sam.Sunt sigură că vei supraviețui.El începu să fumeze și deveni serios,iar ea începu să râdă,până când se uită în ochii lui.

-Sentimentele mele,asta numesc noroc.Și eu nu am noroc.N-o să mă căsătoresc niciodată.Ea îi aruncă o privire scurtă.Chiar dacă el începu să zâmbească,ea înțelese semnificația fiecărui cuvânt.

-Nu....ce înseamnă asta?

-Nimic.Căsătoria înseamnă o legătură permanentă,care dăunează funcțiilor esențiale: respirație,bătăile inimii.Parcă m-ar strânge de gât.

-Ai încercat?

-Nu.Când Socrate a spus „cunoaște-te pe tine”,l-am ascultat.Și știu ce i se poate întâmpla unei persoane ca mine atunci când se căsătorește.Ambii parteneri pot suferi.El zâmbi ușor.

-Dar niciodată nu vorbesc despre astfel de lucruri.Mâna lui apăsă ușor pielea moale a umărului ei.

-Înapoi la muncă...Îi sugeră ea.

-Da...munca.Ea se așază din nou pe scaun și conduse mai departe pe șosea.Ei doi deveniseră atât de apropiați...ea și acest bărbat...Era îngrozită de faptul că ar putea avea neazuri.Dar ceea ce o înspăimânta cel mai mult era că o parte din ea nu ar fi vrut să aibă neazuri cu Sam Lawrence.Și asta era atât de ciudat,încât ea uită să vireze spre Elms Senior Citizens Home.Numai lătratul lui Dunkin și o zgârietură pe scaunul ei au salvat ocolirea.

-Mulțumesc,Dunkin,spuse ea și opri camionul.

-Să presupun că Dunkin ne-a condus la Elms? întrebă Sam.Am intrat atât de repede pe poartă,încât n-am observat semnul.

-Da,așa este.Ea deschise ușa și coborî.

-Și aici,Sam,este locul meu favorit,unde vin cu plăcere.Am voluntari care mă ajută,dar sunt puțin egoistă păstrând programul acesta pentru mine.Este primul loc unde am venit și cred că sunt atașată de el...Sam se uită prin jur.

-Este plăcut și prietenos acest loc.

-Este minunat,spuse ea.Vin aici de două ori pe săptămână și câteodată și mai des,dacă am timp.De obicei,sunt locuri pe care le vizitez mai rar,dar la Elms,aș veni în fiecare zi,dacă aș avea timp.Vino să vezi!Entuziasmul ei părea a fi contagios.

-Încântător,zise el.Luară niște cutii și,în compania lui Dunkin,coborâră scările spre ușa din față.

-A,uite că a venit! Bună,Brittany.O femeie mai tânără decât Brittany,cu un trup firav,dar drept,se îndreptă către ei.

-Unde este Piggy a mea?

-Pentru o vreme,domnișoară Henderson,Piggy va sta departe de dumneavoastră. Să-i găsim un loc să trândăvească și s-o instalăm comod.Femeia o urmă pe Brittany într-o cameră luminoasă,cu scaune confortabile,plante și cu o jumătate de duzină de scaune cu roțile.Sam o privea pe Brittany care se deplasa de la o persoană la alta,dându-le să țină în mâini câini sau pisici.Expresia din ochii ei era caldă și plină de afecțiune,iar zâmbetul ei arăta simpatie pentru fiecare persoană.Gesturile ei,observă el cu ochi de fotograf,erau nobile,dar pline de siguranță și convingere.Se apropie relaxată.Îi urmări privirea.Ea se gândi că este destul de intimidat.

-Vino aici,Sam,spuse ea.Avem nevoie de puțin ajutor pentru Harry și ceilalți iepuri.

-Iepuri?

-Desigur,tinere,răspunse un bărbat ce stătea într-un colț.Harry nu mănâncă de la altcineva.Adu-l aici.Sam făcu ceea ce i se spusese.

-Domnule,sunteți cumva prietenul lui Brittany? El râse.

-Se poate spune și așa.Brittany era aplecată asupra unei cuști și se uită la el.

-Temporar,completă el.Avem puțină treabă împreună.

-Ei bine,este un prilej minunat de a vă cunoaște unul pe celălalt.

-Dandy,Frances,adăugă o femeie arătându-i un biscuite unuia dintre căței.Și eu l-am întâlnit pe Harold în același fel.Lucrând împreună.

-Știm,Bertha,spuse Frances.Ceea ce nu știm este ce face acest tânăr aici.

Ea îi zâmbi dulce lui Sam în timp ce aștepta ca el să aducă un scaun și să ia un cățel negru și o ceașcă de cafea de pe măsuta din apropierea lui.Sam era surprins.Frances Sullivan avea optzeci și nouă de ani și stătuse la Kitty Hawk.

Era la Elms de trei ani,deoarece să locuiască singură nu era o alternativă pentru vârsta ei.Era într-un fel mulțumită de viața ei și de munca pe care o făcea aici.

Când avu o clipă liberă,Brittany se uită la Sam și la Frances și putu observa căldura și prietenia cu care se întrețineau.Ea se gândi că pentru Sam nu era chiar o surpriză.Brittany se gândi că Sam o avea pe mama ei la degetul mic, Frank O' Malley îi dăduse zi liberă,iar Dunkin adormise pe piciorul lui.I se părea că este alături de ea de douăzeci și patru de ore.Îl urmări în timp ce se îndrepta spre scaunul lui Jerry Fitzgerald.Domnul Fitzgerald avea o inimă de aur,chiar dacă nu arăta mereu acest lucru.Sam se așeză lângă scaunul bătrânului și-i întinse mâna.

-Sam Lawrence,încântat de cunoștință.Ceilalți s-au uitat mirați la ei.

-Nu ne-am mai întâlnit până acum.Sam se uită în sus și privirea lui îi întâlni zâmbetul lui Brittany și-i remarcă ochii verzi.Apoi,se întoarse spre bătrân cu afecțiune.Din cele câteva cuvinte spuse de bătrân,Sam își dădu seama că trăise bine cândva,iar mușchii picioarelor lui arătau că făcuse sport în tinerețe.Punând aceste două informații împreună,Sam decise,că bătrânul jucase rugby,unul dintre sporturile lui favorite.

-Ia spune,ce părere ai despre echipa de rugby,Milwaukee? Bătrânul își ridică privirea.

-Minunat.Este un sport foarte bun.Mă ținea în formă cu câtva timp în urmă.

Stătea de mult timp în acest scaun.

-Sunt Jerald Fitzgerald al III-lea și sunt încântat că te-am cunoscut.Brittany se uita la cei doi puțin surprinsă.Fusesse o prostie să presupună că Sam nu s-ar fi descurcat în asemenea situații.

-O.K.,Sam,spuse ea cu o oră mai târziu.Cei doi bărbați discutau despre obiceiurile britanice și despre pipe.

-Trebuie să îngrijim animalele.Sam își încheie conversația,cu promisiunea că o va continua mai târziu,apoi se ridică și merse după Brittany.Unul dintre brațele lui îi înconjură umerii.

-Ai vorbit pe un ton cam aspru,Brittany.Ea dădu din cap.

-Sigur că nu.Dar aici sunt atâta lucruri de făcut,asta-i tot.El o trase prietenește de coadă,apoi se uită în ochii ei.

-Ceva te plectisește,te neliniștește.

Sigur că așa era, se gândi ea. Și avea într-adevăr sens. Îl plăcea pe Sam Lawrence foarte mult. Prietenii ei de aici îl plăceau și ei foarte mult. Și era neliniștită deoarece această obsesie nu-i clădea pace deși nui vedea rostul.

-Nu, Sam. Asta-i tot!

-Tu nu vrei să te apropii prea mult de mine. Și ești surprinsă că mie îmi place atât de mult aici, deoarece nu crezi că interesul meu se întinde mai mult decât la a câștiga la jocul de Monopoly.

-Eu... eu n-am știut că ai câștigat la Monopoly, murmură ea. Fața lui se întristă.

-N-am câștigat. Am pierdut și la propriile mele jocuri. Dar, de obicei, câștig la ceea ce este important. El se apropie mai mult și, în timp ce vorbea, respirația lui îi mișca lui Brittany șuvițele de păr, ce-i alunecaseră pe gât.

-Nu fi supărată, Brittany, de surprizele pe care le rezervăm în noi. Surprizele fac bine sufletului.

-Aceasta este contradictorie. Unor suflete poate, dar nu și acestuia.

Ea schiță un zâmbet ușor și încercă să-i urmărească vorbele.

-Uite, aici, ia-o pe Hawohorne. Brittany puse o pisicuță colorată în brațele lui.

-Și pe aceasta. Piggy se afla acum în brațele lui. Delilah, cel mai mic iepure, era ultimul care necesita un control. Dormea în brațele lui Betta Mărie Haper, și de asemenea Betta Mărie Haper dormea și ea. Sam se uita la femeia micuță ce dormea pe scaunul ei.

-Hmmm....

-Ridică-i brațul și ia-l pe Delilah, spuse Brittany. Nici nu se gândește să se trezească. El făcu ceea ce trebuia. Iepurele deschise un ochi, apoi adormi din nou în brațele lui. Camionul era pregătit. Sam puse și iepurele în camion și în curând se îndreptau spre clinică. Brittany era surprinsă de modul cum se comportase Sam, chiar dacă el nu schița acum nici un gest. Doar fuma.

-Crezi că asta deranjează animalele? întrebă el indicând pipa. Ea se uită în spate. Animalele erau tăcute.

-Nu, nu cred.

-Pe tine te deranjează?

-Nu.

-Bine. El zâmbi și-și sprijini mâna pe spătarul scaunului. A fost o zi grozavă, Brittany. Ea se uită la el, dar nu spuse nimic.

-Mi-ar plăcea să mai vin.

-De ce? întrebă ea, vocea ei trădându-i mirarea.

-Ei bine, sunt multe motive, și nu cel din urmă este că îmi place să stau în acest camion aglomerat, alături de tine.

-Și celelalte motive?

-Îmi place locul acela.Sunt niște oameni grozavi.Și între timp tu îmi spui niște lucruri care-mi sunt folositoare jocului meu.

-Da?

-Sigur.Și,de asemenea,am sentimentul că familia Winters este unită atunci când este cu tine,ceea ce îmi spune multe despre modul în care te-a crescut tatăl tău,cum era ca tată,chestii de genul acesta.

-Ți-ai făcut o opinie proprie,spuse ea râzând.Și cum poți crede tot ceea ce-ți spun eu?

-Oh,tu știi totul foarte bine.Am încredere pentru că tu verifici totul.Instinctele mele îmi spun că nu trebuie să mai verific și eu sau să mă îndoiesc de tine.Tu ești cheia acestui „joc”,Brittany.Ea parcă mașina în fața clinicii și opri motorul.Și ce responsabilități trebuie să aibă „cheia” unui joc? se întrebă ea.

-Ei bine,Sam,cred că te pot ajuta,atâta timp cât lucrurile merg ca astăzi.

El stătu nemișcat câteva minute,în timp ce-i privea fața.Nu voia ca ea să coboare,să se îndepărteze de el.Era neașteptat de tăcut.

-Deci...Brittany își răsuci degetele pe cheia de la mașină.

-Cred că-i în regulă,dacă mai vrei să vii la Elms.El o aprobă și simți o dădură plăcută,gândindu-se că este minunat că poate petrece împreună cu ea mai multe zile și că poate participa la viața ei.De fapt,dacă se gândea,chiar prefera acest lucru.

-Sam? Ea se uita insistent la el.Cred că totul va merge bine,dacă tu mai vrei să vii cu mine.Atenția lui se îndreptă spre ea.

-Suntem o pereche potrivită,nu crezi?

-Ei bine,oamenii te-au plăcut.Trebuie să admit lucrul acesta.

-Și tu mă placi,cel puțin mai mult decât ieri.Nu fusese o întrebare,dar ea aprobă.

-Sigur,Sam.Cine nu te-ar plăcea? Ești încântător.

-Deci,n-am fost o pacoste? Ea se uită la el,la zâmbetul lui și schiță o mișcare cu capul.

-Sigur că nu.Mi-a plăcut această zi.

-Cât de mult?

-Cât de mult? Dacă acesta-i un alt joc,Sam,eu cred că-l puteam juca mai bine când urmam gimnaziul.Mâna lui zăbovi pe umărul ei.

-Nu-i o glumă,Brittany.Pur și simplu mă întrebam dacă ți-a plăcut și ție tot atât de mult cât mi-a plăcut mie.Inima ei începu să bată cu putere.

-Ei bine,Sam,pe o scală de la unu la zece...

Mâna lui se ridică de pe umărul ei spre părul prins în coadă mângâindu-i pielea

de pe gât.

-Pe o scală de la unu la zece?...

-În mod sigur a fost o zi de nota șapte plus.Și,dacă stau și mă gândesc mai bine,poate chiar de nota opt.El aprobă ușor.

-Aș spune opt pentru siguranță.Degetele lui îi mângâiau pielea într-un mod magic și ea și-ar fi dorit să nu mai vorbească și să alunece în acel sentiment minunat de siguranță.

-Oh,Sam,este minunat,murmură ea.Meriți un opt plus.

-Hmm,ești ușor de convins,Brittany Winters.În timp ce el continua să-i maseze gâtul,privirea lui studia cercetătoare interiorul camionului.

-Aveam și eu un camion ca acesta când eram în liceu.

-Da?

-Era mult mai vechi și mai fusese condus de altcineva până să ajungă la mine.Îl foloseam pentru livrările de la băcănia domnului Wassink,către clienții lui.Ea dădu din cap și zâmbi ușor.

-Înțeleg.O părticică din ea o îndemnă să deschidă ușa și să iasă în aerul rece pentru a-și reveni.Dar era doar o părticică.Cea mai mare parte din sufletul său dorea să rămână cu Sam și să savureze acel sentiment de plăcere.Se simțea atât de bine! Urmărea zâmbetul din ochii lui.

-Faptul că mă aflu din nou într-un camion mă face să mă simt ca un adolescent. Ea își stăpâni mirarea.

-Îți amintești de vremea când obișnuiai să te „giugiulești” în mașină.

Ea râse,dar nu se mișcă.

-Da,uitasem tinerețea.Vocea lui era puțin răgușită.

-Nu vreau să te sperii sau să te încurc,Brittany,dar îmi doresc mai mult ca orice acum,în aceste minute,să te strâng în brațele mele și să te sărut.Știi ce vreau să spun? Totul părea că se întâmplă cu încetinitorul,apropierea lui,mâna ce-i cuprinse fața și apoi buzele lui acoperindu-le pe ale ei,cu putere și pasiune.O lăsă puțin să respire,apoi din nou buzele lui insistară,limba mișcându-i-se până când îi deschise gura,apoi contopindu-se unul cu ce-lălalt.

Când s-a terminat totul,ea încă nu era pregătită să se despartă de el.

-Dar ceva este diferit,Sam,spuse ea grav.

-Diferit?

-Știi ce vrei să spui.Dar ce crezi că înseamnă asta? își dădu părul într-o parte, apoi își ținu mâna pe brațul lui.

-Cred că doctorul Frank ne-a influențat cu discuția lui despre amestecul dintre toamnă și iarnă.

Își îndreptă privirea spre clinică și văzu două dintre voluntarele care veneau să ajute la căratul animalelor.Sam zâmbi și el.

-Da,poate ai dreptate.Nu mi s-a întâmplat până acum,dar cred că-mi place.

El o privi cu atenție.Îl plăcea și ea.Mult mai mult decât voia ea să admită.

-Acum m-am familiarizat cu toate acestea,continuă el.Cred că trebuie să așteptăm,să vedem ce se întâmplă.Se aplecă peste ea și-i deschise ușa.Stătu așa pentru un timp,iar pieptul lui îi atingea sânii.De acord?

-Este tot ceea ce ne trebuie pentru a ne juca de-a adolescenții.

El râse și se retrase din nou pe locul lui.

-Poate tinerii știu ceva ce noi nu știm.Sam coborî din camion.Poate tinerii știu,se gândi ea.Voluntarii erau gata să deschidă portbagajul camionului.Respiră puțin, apoi își luă rămas-bun de la Sam,care se îndrepta spre mașina lui.În cele din urmă,totul era ca o vrajă.Și,orice ar fi fost,ea avea sentimentul că este prea greu să spargi această vrajă.Mult prea dificil.

CAPITOLUL 4

Chiar dacă era o vrajă,Brittany decisese,într-un mod firesc,cu câteva zile în urmă,că totul era în ordine.Nu avea nevoie de un tratament și nici nu voia unul.

Dacă nimic nu este spart,ce să lipești? Acceptă zilele petrecute împreună cu Sam,cu aceeași ușurință cu care Sam era atât de natural! Totul mergea perfect.

Inclusiv „jocul” lor.Și acum,după două ore de mers împreună cu Sam printr-o fabrică veche,nu știa prea multe despre acest „joc”,dar amândoi erau experți în arta de a confecționa umbrele.

-Chiar vrei să știi cum sunt făcute aceste umbrele? întrebă ea.Își întoarse capul pentru a se bucura de soarele târziu al amiezei,în timp ce ea și Sam cercetau istoria acestei fabrici.Era o zi bună.Își efectuaseră ce a de-a doua vizită pentru Petpals și chiar făcuseră o excursie la această fabrică veche,unde tatăl ei lucrase cu mulți ani în urmă.

-Acestea nu sunt doar umbrele,Brittany.Acestea sunt „umbrele” ca rezultat al artei.Este fascinant,nu crezi? Și tipii de la linia de asamblare sunt nemaipomeniți.

-Iar tu le-ai pus destule întrebări,ca să le furi secretele și să începi propria ta afacere.Nu cred că ei știu atâtea câte știi tu,Sam.

-Ei bine,Brittany...își puse o mână pe după gâtul ei și spuse:

-Nu contează ce gândesc ei despre mine,pentru că tu ai fost ghidul meu.Ei cred că tu ești un dar de la zei.

-Oh,Sam! Nu te oprești niciodată?

-Nu,răspunse el pe același ton cu un zâmbet.

-Și acești oameni buni se gândesc la o înțelegere cu Gordon Winters.

Ai reținut toate aceste aspecte? Ea aprobă din cap,dar gândurile ei pluteau undeva la mijlocul distanței dintre cuvintele lui și plăcerea de a-i simți trupul aproape.

-Ei bine,l-au iubit.Îmi place în mod special acea poveste pe care unul dintre angajați mi-a spus-o.În ziua alegerilor,el a adus un măgar.Râdea în timp ce-și amintea.Și după ce s-a terminat,el și-a dat toți banii unuia care pierduse absolut totul la jocul de poker.

-Mă mir că nu faci și tu la fel cu Petpals.

-Încă nu.

-Ah,știu,trebuie să existe un motiv logic.Știi,Brittany,aștept cu nerăbdare să-l întâlnesc pe tatăl tău.

-Voi doi v-ați înțelege perfect.Și știu că-i va plăcea jocul,nu contează ce am spus eu despre poker.

-Ești o șmecheră.Cu tine îți ia mai mult de o săptămână să afli ceva.

-Acum nu forța prea mult norocul,spuse ea,lăsându-și părul să-i alunece pe umerii jachetei.Am spus doar că s-ar putea să-i placă jocul.Cu toate că poate n-a jucat niciodată poker.Se îndreptară sare Volkswagen-ul lui Sam,iar el îi deschise portiera,ca ea să poată urca.

-Punem un rămășag,draga mea Brittany?

-Nu risc,Sam.Se urcă în mașină și apoi se uită în ochii lui.

-Îmi pare rău.

-Niciodată? Ea zâmbea,dar mintea ei era la trecut.Niciodată? Riscase o dată cu mult timp în urmă.

-Oh,eu cred că depinde,Sam.Nu pariez pe un învingător...poate.

-Atunci este un pariu.Se aplecă asupra ei și o sărută pe obraz,apoi porni motorul.

-De data aceasta tu ești în partea greșită a problemei.Brittany încercă să-și alunge gândurile neplăcute.Până la urmă,ei discutau despre jocuri.Nimic mai mult,nimic mai puțin și Sam avea dreptate.El,sigur,era un învingător.

Jocul...un joc,nimic altceva.

-Îți este foame? o întrebă el.El o urmărea,iar ochii lui parcă citeau în interiorul ei.Ea se întoarse și aprobă ușor din cap.

-Da.

-Bine.Îi atinse genunchii.Degetele lui dansau pe genunchii ei.

-Îți mulțumesc că ai venit cu mine,Brittany.Inima ei începu să bată la atingerea lui și,drept răspuns,ea zâmbi.

-Am nevoie ca tu să fii alături de mine în aceste locuri.Degetele lui erau pe genunchii ei.Am nevoie ca tu să încânți lumea și s-o faci să se gândească la amintiri.Și tu ai făcut asta,Brittany.Vocea lui deveni aspră.Într-un cuvânt,ai fost minunată!

-Oh,Sam,ce dramă! Ai fost vreodată pe scenă?

-Întotdeauna.Ea râse,el râse și hohotele lor străpungeau aerul.

-Acum,fără să glumesc,ce fel de piese te delectează?

-Hmmm,lasă-mă să mă gândesc.Când opri mașina la un semafor,Sam se uită și observă că ea închisese ochii.Pleoapele îi stăteau atât de nemișcate,încât puteai crede că a adormit.Șuvițele de păr îi cădeau pe gât.Avea un aer vulnerabil,dar era minunată.De acum înainte,trebuia ca el să se lupte cu instinctele de bază și se întreba dacă-i va fi ușor.Se îndoia de acest lucru.O privi.Curbele pomeților obrazilor erau delicate și pistruii de pe nasul ei atât de dulci,de plăcuți,încât el ar fi dorit să-i sărute unul câte unul.Zâmbi ușor și în mod involuntar se relaxă în scaunul lui.O,Brittany,se gândi el.

Frumoasa Brittany.De ce oare îi făcea lui una ca asta?

Dintr-o dată,brusc,aceleași emoții care-l tulburaseră câteva zile își făceau simțită din nou prezența și-i cauzau o încordare ciudată.Tot bruscă era și atracția pe care o simțise pentru ea și care ardea înăuntrul lui.Îi detecta prezența în cele mai diferite locuri.O vedea pe Brittany pe suprafața cristalină a râului de-a lungul căruia alerga dimineața devreme și era o frumusețe cu păr arămiu,și un zâmbet la fel de proaspăt ca narcisele galbene.Nu avea dreptul și nici un motiv s-o includă pe ea în mijlocul gândurilor lui.Exceptând acestea,ea era Brittany Ellsbeth Winters,cu ochi strălucitori și cu voce plăcută.Și simpla înclinare a capului ei și părul ei luminos o făceau să rivalizeze cu o sărbătoare de Ziua Independenței.Sunetul sălbatic de trâmbiță al unui claxon din spatele lui îi retrezi atenția lui Sam de a se uita la șosea din nou,dar sentimentul de tristețe rămase.Brittany Winters era diferită și o legătură amicală,prietenosă nu făcea parte din vocabularul ei.Niciodată nu ar fi putut fi altfel.

El dădu drumul la radio.Sunetele ușoare ale unei simfonii umplură mașina și-i alungară gândurile,până când reuși să se simtă confortabil și ușurat din nou.

Câteva mile mai departe,Brittany fu aceea care întrerupse liniștea.Stând nemișcată,privea la casele pe lângă care treceau,la magazinele mari,la trecătorii care se grăbeau să ajungă,de la stația de autobuz acasă.

-Sam,unde suntem? Niciodată n-am văzut această parte din

Windemere.Se chinui să vadă ceea ce scria pe un indicator,dar nu-și dădu seama decât că este în partea de nord a orașului.Numai după câteva minute ea schiță

un zâmbet.Casele care erau de-a lungul șoselei, pentru el erau la fel de cunoscute ca și palma lui.Deci,erau aceleași străzi,oamenii ferindu-se de frig și puștii îmbrăcați în blugi făcând ture pe bicicletele lor.De ce a trebuit el să se întoarcă aici? își scutură ușor capul.

-Suntem în Shadyside,Brittany.Este un mic orașel,care oficial este o parte din Windemere.Cimitirul Memorial și Râul Albastru îl separă de oraș.

-Shadyside...sigur.Am auzit despre el și bănuiam că este pe aici pe undeva.Cred că n-am avut niciodată ocazia să ajung aici.

-Nu,probabil că nu.Cotit după un colț și ajunseră pe o străduță liniștită.

-Și oamenii de pe aici nu prea se aventurează în restul orașului Windemere.Cel puțin părinții mei n-o făceau.Brittany se foi pe scaun surprinsă.

-Părinții tăi? Deci aici este locul unde ai crescut tu? El aprobă din cap.

-De fapt,nu sunt din Windemere.Sunt din Shadyside.El zâmbi și-i puse un deget pe obraz.

-O speculație,spuse ea.

-Nu,adevărul.El se uită la casele pe lângă care treceau.Aceasta era lumea familiei mele.În Shadyside găseau tot ceea ce le trebuia.Magazine de băcănie,un cinematograful și un teatru,două biserici,și clădirea de cărămidă roșie,VFW,unde se întâlneau în fiecare vineri,jucau bingo în fiecare sâmbătă,iar bărbații poker în serile de miercuri.

-Sam,este un loc minunat.

-Primitor.

-Cum vrei tu.Dar totul este pitoresc.Sam coti după un colț și ea observă un grup de case.Erau toate la fel și se gândi că sunt vechi de o sută de ani.Parcelele de pământ păreau bine împărțite,iar pe ele erau plantate o mulțime de flori colorate.

-Sam,să ne oprim puțin.El dădu din umeri.La naiba,ei erau acolo,se gândi el.

Pentru vreun anume motiv bizar,el începea să aibă bănuieli.Poate că voia ca Brittany să vadă totul și apoi să încerce să-l înțeleagă.Deci,ea știa deja despre ce este vorba.Știa totul chiar de la început.Își trecu o mână prin păr și râse.Era o zi frumoasă,iar Brittany era lângă el; ce-și mai putea dori?

-Desigur,Brittany,de ce nu? Sunt câteva locuri unde poți mânca bine în Shadyside.Mai ales unul unde se pregătesc cei mai buni hamburgeri din lume.O să-ți placă.A mers puțin și a ajuns pe o străduță cu magazine mici.

-Centrul orașului Shadyside,anunță el ceremonios în timp ce amândoi coborau din mașină.Casa părinților mei este una dintre acelea de pe strada principală.El arătă spre o locuință și Brittany văzu o casă cu jaluzele albastre,care arăta ca și celelalte.Casa lui Sam.Un stejar mare și bătrân acoperea una dintre ferestrele de

la etaj. Brittany și-l putea imagina pe Sam cățărându-se pe crengile lui groase.

-Obișnuiam să mă strecor afară pe fereastră și să cobor jos pe crengile copacului, spuse el, iar ea râse.

-Știam asta. El privi în jos și apoi la ea.

-Ah, tu știai, nu-i așa? Și ce altceva mai știi tu despre mine?

-Multe altele, zâmbi ea. Sam putea să închidă ochii și să-și amintească fiecare amănunt din copilăria lui. Vocea lui Brittany îl trezi din această visare.

-S-au schimbat multe de când locuiai tu aici? Ea stătea aproape de el, iar umărul ei chiar l-a atins pe Sam, atunci când s-a mișcat. El o privi și-i luă mâna.

-Schimbări? Nu, nici una. Vino, o să-ți arăt totul. Strada era aproape pustie și ei se plimbau de mână. Frunzele uscate foșneau sub picioarele lor, iar aerul rece îi determină să mărească pașii.

-Unde sunt oamenii? Întrebă Brittany.

-Este timpul cinei. Toată lumea este acasă să mănânce. Într-o oră or să se miște cu toții din nou. Este joi seara.

-Se joacă poker la VFW. Înțeleg, râse ea. El arată o clădire înaltă, pe acoperișul căreia flutura un steag, iar în fața ei se afla un gard imens.

-Acesta este clubul VFW, iar clădirea de alături este oficiul poștal, unde tatăl meu a lucrat treizeci și cinci de ani. Și aici-el traversă strada împreună cu Brittany-este magazinul care mă impresionează...oh, se pare că pentru totdeauna.

Stăteau în fața unei băcănii cu o firmă deasupra, pe care era scris cu litere roșii Băcănia lui Wassink. Brittany se uită pe ferestrele murdare de praf la tejghelele de lemn și încercă să și-l imagineze pe bărbatul de lângă ea ca pe un puști ce-și petrecea ore în șir în magazin. Nu putu.

-Sam, omul Renașterii, cred că am nevoie de timp pentru toate acestea.

El râse și o trase mai aproape de el, mâna lui rămânând pe umărul ei.

-Duceam alimentele câteodată și încasam banii atunci când Gus Wassink le convingea pe fete să-și cumpere ruj de buze și pe băieți ziarele.

-Era ceva de caracter?

-Poți spune și așa, dar dacă privești lucrurile mai profund, nu era chiar rău.

În timp ce Sam vorbea, ea îi privea chipul și-l asculta liniștită. Ochii îi străluceau, dar nu arătau prea multe din ceea ce voia ea să știe. Se simțise bine el aici? Se distrase și răsese așa cum o făcuse cu oamenii de la Elms? Le încântase pe fete pentru a flirta cu ele? Dar el o prinse din nou de mână.

-Biserica este imediat după colț și tot acolo se află și un spital local unde se duc toți oamenii este spitalul St Francis Xavier. Și eu și fratele meu ne-am născut acolo.

-Fratele tău? El aprobă din cap.

-Fratele meu mai mic, Joseph. Joe Lawrence. Este o persoană drăguță și diferită față de mine. Pot spune că este o binecuvântare. Îi plăcea aici, dar a plecat deoarece și-a dorit să urmeze un colegiu pentru a deveni profesor, iar Shadyside nu avea așa ceva.

-Se va întoarce?

-Nu. S-a căsătorit cu o profesoară dintr-un orașel din Pennsylvania și trăiesc acolo replica vieții din Shadyside.

-Ați crescut împreună? Ea era atentă la răspunsul lui, încercând să-i afle părerea, și să vadă modul în care au trăit împreună. Totul pentru ea era o surpriză, dar nu știa de ce, dar Shadyside și Sam păreau un meci neconfortabil.

-Nu chiar împreună, răspuse el. Nu chiar. O luă din nou de mână și traversă din nou strada, îndreptându-se spre o firmă pe care scria Hamburgeri uriași.

-Joe e mai mic decât mine cu câțiva ani și era un fel de responsabilitate pentru mine, lucru destul de dificil. Mama lucra la magazin, iar eu eram singurul din preajma lui. Când munceam și eu, îl luam pe Joe cu mine.

-Efectiv, cred că el depindea de tine.

-Da. De aceea am stat aici cât am stat. Sam se uită la Brittany. Ea îl asculta cu multă atenție, dar chiar auzea ceea ce spunea el? Se uită fix în ochii lui și spuse:

-Trebuie să fi fost greu pentru un adolescent să fie responsabil pentru altcineva.

-Oh, am făcut ceea ce am făcut și niciodată nu mi-a părut rău pentru că l-am iubit Joey. Dar dependența de el m-a ținut aici și m-a învățat mai multe lucruri despre propria mea viață. Dumnezeu i-a făcut pe oameni diferiți, dar nu contează ce s-a întâmplat, niciodată nu m-am simțit bine aici. Era ca o caustrofobie. Întotdeauna așteptam să apară curcubeul după ploaie, să mă mut, să învăț lucruri noi.

-În cele din urmă ai plecat, spuse ea calm. El aprobă dând din cap.

-Asta nu înseamnă că i-am abandonat pe oamenii de aici, Brittany. Ei erau oameni buni. Dar nimeni nu dorea mai mult decât mine să cunoască și altă lume. Și când am avut ocazia să plec, m-am simțit minunat. Ca un spirit care găsește apă și liniște. Am mers la Penn State și lumea s-a deschis pentru mine.

Erau lucruri pe care niciodată nu le făcusem, muzică și artă, piese de teatru.

Oameni diferiți, psihologii diferite. Iar după colegiu, am profitat de toate oportunitățile pe care mi le oferea viața. Cred că și acum fac la fel.

-Cred că ai făcut un lucru bun, Sam. Ai încercat mai multe lucruri. El își plimbă degetele în timp ce vorbea prin părul ei.

-Există o viață diferită pentru toate lucrurile, Brittany.

Zâmbetul lui punea în evidență momentul magic în care se afla. Era pierdut într-un vid de parcă ar fi zburat.

-Și un mod diferit de a vorbi despre lucrurile pe care le testezi. Se opri pe un trotuar. Aici sunt faimoșii hamburgeri. Ce spui Brittany? Nu te înnebunește mirosul lor? Ea se uită spre geamurile localului, apoi la Sam.

-În acest moment ar fi binevenit un hamburger. Să-l încercăm!

Amândoi intrară pe ușa cu geam.

-Ce zi, spuse ea. Îmi simt mintea prea încărcată. El își lăsă capul pe spate, fiind atent la lumina ce licărea în ochii ei.

-Încărcată de ce?

-În cea mai mare parte de gânduri. Și trebuie să mă gândesc la toate acestea pentru a putea să le înțeleg. Ar putea să dureze. Ea își mișcă ușor capul, apoi se uită în ochii lui Sam. Poate trebuie să diger întâi niște hrană. Sam era destul de aproape de ea ca să poată simți mirosul toamnei, ce se impregnase în jacheta ei.

-Brittany, nu judeca prea aspru toate aceste lucruri. Brittany îl aprobă, dar știa la fel de bine ca și Sam că trecutul unui om contează. Dar față de trecut, prezentul era mai important, întotdeauna se conturează mai clar, chiar și mai clar decât viitorul. Farfuriile erau așezate între ei, iar ea stătea rezemată de scaun uitându-se la hamburger.

-Sam, râse ea, încercând să se concentreze puțin asupra mâncării.

Cum poți să mănânci așa ceva? Privirea ei se îndreptă spre farfurie și simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

-Nu-i așa că-i bun? Ea luă o bucățică și se uită la Sam. Avea o stare ciudată. Nu se putea concentra. Luă o bucățică de ceapă. El o curăță puțin cu degetul de urma de unt din colțul gurii ei. Buzele ei erau ușor catifelate și-l îndemneau să le testeze, chiar acolo, în incinta localului de hamburgeri al lui Jake. Pieptul îi era încordat și singurul lucru pe care-l vedea în acea cameră erau ochii verzi ai lui Brittany. Căldura din încăperea era suficientă pentru a o încălzi toată iarna, își zise Brittany. Ei îi plăcea atingerea lui.

-Îți mulțumesc că m-ai adus aici, spuse ea. Râsul lui o încălzi și mai mult.

-Nu prea-mi dau seama cum s-a întâmplat, cum am sfârșit prin a ajunge aici, dar a fost o călătorie drăguță. Cred că oricine poate veni să viziteze Shadyside, cel puțin o dată. Sam se uită la ceasul din spatele ei. Era aproape șapte și jumătate.

Unde se vor duce de acolo? El și acea femeie încântătoare? Șapte și jumătate. Joi seara! El își lăsă capul pe spate.

-Oh, Brittany...

-Sam, spuse ea dintr-o dată. Ce este?

-Este vorba despre unchiul Felix Winters.Ea se uită prin magazinul gol.

-Unchiul Felix,Sam,ce tot spui?

-Am o întâlnire în seara asta cu unchiul tău Felix,să discut despre„joc”.Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat,dar de obicei nu-mi uit întâlnirile.

-Sam,nu mă sâcâi în halul acesta.La ce oră era întâlnirea?

-Opt și jumătate.La clubul lui.Ieșiră grăbiți,mintea ei încercând să controleze sentimentele ciudate din sufletul ei.Furia unei dezamăgiri îi străpunse inima.Voia ca ziua să nu se mai termine.Nu putea gândi rațional,ea voia să se simtă așa cum o făcuse Sam să se simtă,pentru că totul fusese minunat.Voia ca Sam s-o iubească.

-M-ar crede decă i-aș spune că am avut febră? se auzi vocea lui Sam.Ea dădu ușor din cap.

-Nu,Sam,nu unchiul Felix.Nimeni nu ratează întâlnirile cu el.Se îndreptară spre ușă.

-Nici chiar pentru o urgență? El era în spatele ei,iar răsuflarea lui îi încălzea gâtul.

-Nu cred că ziua noastră împreună s-a terminat,Brittany...Mi-ar face plăcere să-mi petrec mai mult timp împreună cu tine.Mâna ei era pe clanță,dar inima, undeva înăuntrul ei,îi bătea cu putere.Se întoarse și schiță un zâmbet care spunea prea multe.

-Sam,eu am întârziat la o întâlnire cu unchiul Felix-aveam o înțelegere cu el-trebuia să-i găsesc o bucătăreasă.Îi băgă mâna în păr și-i întoarse capul ca să-i poată vedea fața.

-Și?... Sam îi urmărea cuvintele.Pe stradă puteau fi văzute grupuri mici de oameni ce se deplasau dintr-un loc în altul.Brittany se uită după ei,apoi se întoarse spre Sam.

-Pocker,Sam.Nu este pentru noi.Vino,unchiul Felix așteaptă.

CAPITOLUL 5

În după-amiaza următoare,Brittany stătea în fața unui birou.Își luase o zi liberă de la Petpals,lăsându-i pe voluntari să se ocupe de treburile de acolo și să îngrijească animalele.Sam spusese că va lucra la „jocul” pentru tatăl ei și o invită să treacă pe acolo.Era pentru prima dată când trecea pe la biroul lui Sam,ciocăni și nu-i răspunde nimeni.Verifică adresa pe care o avea scrisă pe o hârtiuță.Numărul 103.Așa spusese el.Dar pe ușă nu era nimic scris care să menționeze că este vorba despre „jocuri creative” sau că este biroul lui Sam.Din spatele ușii se putea auzi o muzică lentă.Sinfonică?...

Ciocăni din nou și deschise ușa ușor. Intră și rămase surprinsă. Încăperea era plină cu cutii de carton, puse una peste alta. Unele erau închise, iar conținutul altora era așezat pe podeaua curată. Nimic altceva. Nu mobilă. Nu plante. Nu birou. Nici o altă persoană. Dar auzea sunetele minunate ale unei simfonii de Brahms. Mișcă ușor capul și-și băgă mâinile în buzunarele sacoului ei.

Ciudat. Poate ar fi trebuit să-l anunțe mai întâi. Ascultă muzica pentru un minut, se uită prin încăpere, apoi trece în cea alăturată. Aici totul părea puțin mai încurajator. Erau câteva birouri frumos aliniate și o masă de desen așezată lângă fereastră. Se apropie de masă și ridică o hârtie de pe ea.

Jocul familiei Winters era scris pe ea, în mijlocul unui rând. Pe un rând era scris numele orașului în care se născuse tatăl ei, pe altul biserica unde se cununase și tot așa. Ea zâmbește. Nu era chiar jocul la care se gândise ea cu două săptămâni în urmă. Tot ceea ce făcea Sam era o explorare a gândurilor, un studiu. Modul lui Sam de a-i pune întrebări era foarte subtil, ea credea că o face pentru că-i păsa de ea, ca de o ființă umană, nu ca de un client sau o sursă de referințe.

Răsufală adânc și se îndreaptă spre ultima ușă ce părea a fi a unei bucătării. O masă rotundă se afla lângă fereastră, iar alături o sobă și un frigider. O fereastră era deschisă, iar Brittany simțea aerul toamnei și agitația de afară. Se apropie și privește prin perdeaua subțire. Dincolo de fereastră se putea vedea un colț de curte interioară. O masă veche era așezată sub un pom, iar frunzele unui arțar cădeau pe caldarâmul de piatră galbenă. Sub pom, ținând într-una din mâini pipa, era Sam Lawrence. Brittany ezită puțin. În interiorul ei, simți un sentiment de familiaritate. Așează perdeaua la loc și zâmbește către Sam. El purta blugi și un pulover en coeur peste cămașă și avea acel zâmbet prezent în visele ei. Poziția în care stătea îi pune în evidență corpul puternic și bine proporțional. Parcă emana o energie pe care simțea nevoia să o atingă. Tremura, dar continua să stea în acel loc și să-și plimbe privirea pe trupul lui. După ce reuși să-și recapete controlul, Brittany se uită din nou pe fereastră și încercă să privească din nou totul. Mai erau la masă cu Sam încă trei oameni care-l ascultau și care râdeau la intervale scurte de timp. Cu toții tineri, erau îmbrăcați obișnuit. Singura prezență feminină era o doamnă cu părul de culoare închisă. Părul îi era strâns într-un coc francezesc și purta blugi și un sacou frumos. Era drăguță, se gândi Brittany, în timp ce-i observa zâmbetul. Chiar și de la distanță, se putea observa că erau cu toții prieteni.

Zâmbeau exact ca oamenii ce glumesc între ei și care se cunosc. Ieși pe o ușă și se îndreaptă către ei. Era mai bine așa decât să se creadă că spiona.

-Brittany, o întâmpină zâmbetul lui Sam. Minunat! Speram că o să vii! Vino să cunoști echipa cu care o să lucrăm. El era cu trei pași în urma ei și-i cuprinse

talia. Această amestecătură de oameni pretind că tu ești o născocire a preacreativei mele imaginații.

-Dar, după cum observ, ești chiar reală, zise unul dintre bărbați. Sam îl prezentă ca fiind Gary Williams, artistul care crease acest tip de „joc”. Gary o privi cu admirație, în timp ce făcea cunoștință cu ea.

-Sunt așa de fericit că o pot cunoaște pe muza încântătoare pentru care trudește atât de mult Sam.

-Oh, dimpotrivă, Sam este celebru, spuse ea și se întoarse să-i cunoască pe Tim Warner și pe Jill Ford, cei doi creatori care lucrau sub îndrumarea lui Sam.

Sam stătea lipit de ea, degetele lui plimbându-i-se pe talie.

-Sper că vremea va fi de partea noastră, spuse el. Dar acum chiar că avem inspirație.

-Va fi un joc aparte, Brittany, zise Jill. Cred că o să-i placă tatălui tău.

-Care erau limitele tatălui tău? adăugă cu respect Tim. Nu se temea să încerce nimic, nu-i așa?

Brittany încerca să se concentreze la cuvintele designerului. Degetele lui Sam se jucau pe talia ei, acum sub sacoul ei, acum îi atingeau fesele.

-Da, murmură ea. Și, după câte văd, viața lui este în mâini bune, aici. În cele din urmă, acesta era adevărul. Dar, când se întoarse să se uite la Sam, își puse întrebarea ce se întâmpla cu viața ei. Zâmbetul lui Sam părea un.

-Ei bine, Brittany, ce părere ai despre această echipă? Sam își puse notițele într-un dosar, apoi se uită la femeia care stătea pe un scaun vechi de lângă fereastră. Îi venea destul de greu să se uite tot timpul la ea.

Binecuvântat fie unchiul Felix! Cu o seară în urmă, îi povestise detaliat douăzeci de ani din viața lui Gordon Winters și tot atât din viața lui. Sam îl aprobase și-i răspunsese la întrebări, dar, în tot acest timp, el se gândise în mintea lui că face dragoste cu Brittany. Văzând-o în această după-amiază, își reaminti totul; starea aceea, senzațiile.

-Îmi plac, Sam, spuse ea. Ideile sunt atât de multe și de rapide, încât mă simt de parcă aș fi în mijlocul unui joc de ping-pong. El își luă pipa și se apropie de birou.

-Bine, mă gândeam că vei fi de acord. Sunt niște tipi grozavi.

-Unde i-ai găsit? Ea își înclină capul într-o parte și urmărea mișcările lente ale fumului.

-I-am căutat prin jur. Jill tocmai a absolvit Harvard. Are o imaginație fără sfârșit. Ea voia să plece la New York, să se descopere pe sine, dar am atras-o cu șarmul meu. Și se pricepe de minune la lucrurile de acest gen.

-Și Tim?

-Tim era unul dintre puștii care nu reușea pe nicăieri,din cauza ideilor lui,greu de priceput.Ideile acestui puști sunt incredibile.El dă jocului noi direcții.

Sam își mișca ochii într-un anume fel,parcă în ritmul vorbelor sale.

-O să iasă ceva grozav,Brittany Ellsbeth Winters.Așteaptă și vei vedea.Acesta nu-i decât începutul.

-Nu mă îndoiesc de asta,Sam.În câteva zile te-am putut cunoaște mai bine și mi-am dat seama că tu poți realiza tot ceea ce-ți propui.

-Ei bine,exagerezi puțin,râse el.

-Ce planuri ai pentru „jocul creativ”? întrebă ea.

-Ei bine...El luă o poziție gânditoare.Ceea ce mi-ar plăcea să fac este să fiu sigur că va rezista.Am să-i susțin pe puști.

-Aici greșești,Sam.Nu sunt chiar puști.El râse.

-Da,ai dreptate.Sunt puști însă dacă mă gândesc că eu eram la colegiu când ei încă mai alergau și-și juleau genunchii.

-Câți ani ai?

-Treizeci și cinci,cred.Pentru mine vârsta nu a avut nici o importanță în ceea ce am făcut sau n-am făcut.Nu i-am acordat prea multă atenție.Oricum,îmi place să cred că Jill,Gary și Tim sunt destul de tari,încât să reziste și la greu.Apoi o să le las lor totul.

-Părăsești compania?

-Oh,niciodată nu termin lucrurile.Urmăresc ocazia,și-mi bag nasul în ceea ce fac ei.Îi las pe ei să se descurce.Pe mine doar mă „consultă”.Dar îmi voi căuta altceva de făcut.

-Aici în Windemere?

Sam ezită puțin înainte să răspundă.Era în Windemere de aproape unsprezece luni și i se părea destul de mult.Dar nu putea vorbi prea clar atunci când era vorba să se mute.Îl ținea ceva alături de Brittany.Pe lângă psihic,era ceva ca o putere,ca dinamita,ceva diferit,un sentiment de conexiune cu ea,sau de înțelegere-sau pur și simplu o nebunie.Dumnezeu știa că înainte,dacă avea o femeie frumoasă lângă el în mașină,nu conta.Nu,Brittany era diferită.Se uită în ochii ei și încercă să clarifice lucrurile.

-Nu,probabil că nu în Windemere,Brittany.

-Dar atunci unde? se auzi vocea ei calmă.Îl cunoștea doar de puțin timp,dar gândul că el ar putea pleca o întrista și nu mai putea gândi rațional.

El își mișcă umerii.

-Nu-mi place să fac planul înainte.

Aștept pur și simplu derularea firească a lucrurilor.Când va veni timpul potrivit, mă voi muta.Sunt o mulțime de lucruri pe care mi-ar plăcea să le fac.Viața asta este prea scurtă,Brittany.Și mie îmi place să păstrez tot ceea ce-i dă sens.

-Dar să te muți atât de des...

-Nu prea am probleme în acest sens,peutru că nicăieri nu prea prind „rădăcini”.

Așa-i și cu acest birou.Pentru mine este greu să mă gândesc la ceva permanent.

Jill și cu Tim sunt tot timpul în spatele meu.Brittany își adună gândurile și-și concentrează privirea prin cameră.

-Ar trebui să fii puțin mai organizat,Sam.Chiar ar trebui.Doar câteva schimbări.

În mintea ei,ea deja își imagina camera schimbată,aranjată,iar colțurile pline de ghivece cu plante verzi.Era convinsă că trebuie să facă din acel birou un loc accesibil.Un loc care să-i placă lui Sam.

-Nu ar dura prea mult,Sam.Te-aș putea ajuta eu.Ea se ridică de pe scaun și se duse în camera alăturată.Apoi se întoarse și enumeră lucrurile care lipseau,dar care,cu puțin efort,se puteau aranja.

-Brittany,oprește-te.El se învârti în jurul ei râzând.

-Dai prea multă importanță lucrurilor ăstora.Mai bine ai cina cu mine.Sunt mort de foame.Dar Brittany nu-l asculta.Toată energia ei era îndreptată spre cele trei camere.Într-una,ea descoperise niște rafturi și se gândise că acolo ar fi locul unor cutii.

-Aici,Sam.Deschidem cutiile acestea și punem totul pe rafturi.Se uită la ceas.

-Ai un telefon? El îi arată camera alăturată.

-Pe cutia de lângă fereastră.Brittany zâmbi satisfăcută,apoi dispăru.

Sam se aplecă lângă o cutie și se gânduri la Brittany.Nu-i era ușor să-i ghicească următoarea mișcare.Dar îi plăcea acest lucru,bineînțele printre altele.După câteva minute,Brittany se întoarse.

-Sam,când vrei tu să te muți,va fi Crăciunul.Ea se lăsă în jos lângă el.Acestea trebuie puse pe raftul de jos.El îi simți căldura trupului și parfumul deosebit.

Pentru Sam,ea era singura decorație de care avea nevoie acel birou.Dar ea n-ar fi crezut acest lucru,iar el se gândi s-o convingă să rămână pentru totdeauna în această postură,așa că îi luă cutiile din mână și zâmbi:

-Da,șefa.Corpul ei se mișca tot timpul prin cameră,se apleca și se ridica scoțând conținutul cutiilor și punându-l în mâinile lui.

-Sam,spuse ea repede,ochii ei fiind îndreptați asupra unei cutii

dintr-un hol,pe care i-o arată cu vârful pantofului,cum îți vezi tu viitorul? El o privi puțin mirat.

-Viitorul meu? El aprobă din cap și se întoarse în cameră.

-Îl vezi ca pe un șir de mutări permanente dintr-un loc în altul,ca și cum ai călători în jurul lumii? Sau există undeva o mină de aur ce te va convinge să te stabilești acolo? Sau?...

-Vai,dar acestea sunt o grămadă de întrebări,draga mea.

-Vorbesc serios,Sam.Ea se întoarce și aruncă ia gunoi câteva bucăți de material.Sunt doar curioasă.Există un sfârșit pentru toate acestea? Sau pur și simplu sfârșitul nu este decât un alt început?

Sam lăsă jos din mână cutia pe care o căra și-și luă pipa din scrumieră.

Toate întrebările ei erau juste.Dar nimeni nu-l întrebuse până acum așa ceva,deci nu știa ce să răspundă.

-Sincer,nu știu,Brittany.Vocea lui era sobră.Cred că nu m-am gândit la viață din acest punct de vedere,adică la un început și un sfârșit.

-E pe capitole,nu? La fel ca într-o carte?

-Da,poate ceva mai mult,o carte cu povestiri scurte.

Ea schimbă niște tablouri în timp ce se gândea la ceea ce spusese el.Nu-i sunase prea bine.Fiecare carte cu povestiri scurte are caracteristicile ei.Apoi,Brittany ar putea fi doar una dintre ele.El își scutură capul.

-Nu,Brittany.Trebuie să mă gândesc mai mult la lucrurile de genul ăsta.Brittany râse și-i înmână o cutie prin al cărei conținut să se uite.

-Poate am fost puțin exagerată,Sam.

-Nu,nu-i vorba despre asta.Brittany ar fi putut să-l întrebe orice secret despre care ea voia să știe.Dar el nu putea să continue discuția acum,din alte motive.Mai ales că el nu prea avea răspunsuri la întrebările ei.

-O.K.,Sam.Trebuie să triezi toate astea.Ea îi dădu un teanc de hârtii pe care să le verifice,în timp ce-l privea.Vezi,Sam,și tu poți tria și arunca.

-Numai cu un dictator prin preajmă.El îi prinse mâna și o trase spre el.Hmm,în preajma ta totul este ca o licărire,Brittany.

-Este o pulbere,Sam.

-Este o pulbere de basm,pentru că se în-tâmplă lucruri ciudate.

-Îți vine să strănuți? întrebă ea.Ea își mișcă picioarele.

-Nu cred că-mi vine să strănut,spuse el.Dar,în orice caz,ceea ce simt este similar.

-Interesant.Ea își puse mâinile pe genunchi și-și încruntă fruntea.

-Este din cauza prafului...și te face să te simți ca și cum ai strănuta...

Poate este vorba despre sughiț?

-Sughițul nu este cauzat de pulberea de basm,Brittany.Toată lumea știe acest lucru.

-Proasta de mine! spuse ea ușor.Am auzit despre o doamnă care a sculptat prin

praf.Asta vrei să faci și tu? El dădu din cap.

-Cred că erau scame ceea ce a folosit ea.Mâna lui alunecă peste hârtii și-i mângâie coapsa.

-Același lucru,spuse ea,în timp ce sunetele celei de-a V-a simfonii a lui Beethoven umplură camera.Ea simțea muzica undeva în adâncul ei.

O minciună clasică...își întoarse fața și zâmbi spre el.

-Aș numi-o farsă,murmură el în timp ce-i atinse obrazul.Brittany...

-Știu,zise ea îndreptându-și mâna spre inimă,în cele din urmă n-a fost un strănut ceea ce ai simțit tu.El se putea uita direct la fața ei.Ochii ei verzi străluceau,iar părul îi încadra obrații.Puse o mână pe după gâtul ei.

-Oh,Brittany,fără îndoială tu ești cea mai frumoasă ființă pe care am cunoscut-o vreodată.Respirația parcă i se oprise și pentru o clipă se simți cu totul altfel,o senzație ciudată îi străbătu corpul: înțepătura minunată a lacrimilor.

Zâmbetul lui alungă acest sentiment,pe care și-l va aminti mai târziu,dar puternica Brittany avea să-l schimbe pe el într-un mod ciudat.

Căutându-i privirea,Brittany urmărea jocul emoțiilor lui.Ochii lui păreau să-și fi schimbat culoarea din ce în ce mai mult.Privirea lui o făcea să se simtă hipnotizată.

-Sam...Degetele lui se pierdură în părul ei mătășos,iar el gemu ușor.Ea părea reală pentru el,prea trandă și totodată perfectă.Dorința ardea în el și dintr-o dată,el începu să se lupte pentru a se putea controla.

Doamne,o dorea atât de mult,încât putea să simtă asta în fiecare terminație nervoasă și în cea mai mică porțiune de pe pielea lui.Sărutul lui era puternic,iar limba se plimba adânc în gura ei.

Brittany închise ochii și-și lăsă trupul să savureze acea plăcere unică a sărutului lui.Își dorea ca acesta să dureze mereu,să fie ca o bucurie fără sfârșit.

Profunzimea respirației făcea ca sânii ei să preseze asupra lui,iar ea simțea cum sfârcurile sânilor se întăresc.

-Hmmm,murmură el.Ataci bine!

Degetele lui se plimbau prin părul ei,îi atingeau obrații,apoi coborau ușor spre sâni.Ea simțea plăcerea ca pe o conexiune între după-amiaza frumoasă și însorită și sunetele clare ale simfoniei ce umpleau camera.Numai atingerea și mirosul lui Sam erau reale.

-Hmmm!Brittany auzi zgomotul undeva în depărtare,undeva în spatele ei.Era un zgomot discordant.

-Este cineva acasă? Sam tresări și se uită spre ușă.Ea stătea nemișcată,încercând să risipească acel vis,trăgând în piept aerul curat.

-Este un uriaș verde și amețit,Sam,îi șopti râzând.

Ea se întoarse puțin,dar trupul ei era încă aproape de Sam.Din copac se puteau vedea două picioare îmbrăcate în blugi,iar printre crengi se putea desluși figura unui tânăr.

-Cioc,cioc.

-Clyde!

-Bună,domnișoară Winters.Ce mai faceți? Era vocea unui adolescent.

-Voi doi v-ați cunoscut? întrebă Sam,privind-o pe Brittany.

-Da.O cunosc pe domnișoara Winters foarte bine.Dintotdeauna.

-Clyde,spuse Brittany.Clyde Johnson de la Serele Johnson,Sam.

Bună,Clyde.Ea căută mâna lui Sam și puse mâna ei peste a lui.Clyde se uită spre podea.

-Îmi pare rău că am întârziat,domnișoară Winters.N-a pornit camionul.Se uită spre Sam.Este vechi de douăzeci și unu de ani.Un Ford.Îți vine să crezi că încă mai funcționează?

Sam îl urmă pe Clyde la ușă și privi pe hol.De-a lungul peretelui erau doi ficuși mari și câteva ghivece cu plante înflorite.

-Ei bine,Clyde,spuse Sam,pare că ai venit chiar din pădure.

Brittany se uită la cei doi bărbați,iar privirea ei părea să spună totul.

-Sunt foarte frumoase,Clyde.Chiar frumoase.Să le aducem înăuntru.

-Pădurea vine înăuntru? întrebă Sam mirat.Brittany îl privi zâmbind.

-Da,Sam.În afara faptului că sunt necesare pentru respirație,aceste plante vor fi schimbarea potrivită pentru biroul tău.Crede-mă.A șters frunzele unui ficus de praf,apoi Brittany l-a cărat până lângă fereastră.

-Bun pentru aer? repetă Sam.Ceea ce avea el nevoie acum era ceva pentru a stinge focul pe care Brittany îl aprinsese în el.Plantele nu păreau a fi răspunsul potrivit.

-Dar,eu m-am vrut...

-Nu.Am sunat mai întâi și am aranjat totul cu domnul Johnson,iar Clyde a fost bucuros să le aducă aici.Nu spune nimic,Sam,până nu le vezi.Aerul era rece.

-Dar...

-Îi voi ruga pe Jill sau pe Gary să aibă grijă de ele.Tu nu trebuie să-ți faci griji.

-Cred că au costat o avere.Clyde dădu din cap.

-Noi avem o înțelegere cu domnișoara Winters,domnule; nu-i nici o problemă.

Ea are grijă la Elms de papagalul meu.Iar noi luăm plantele înapoi dacă mor sau vă mutați dumneavoastră.Sam încercă să-i atragă atenția lui Brittany și să-i sugereze lui Clyde să plece,ca ei să poată termina decorarea în condiții bune.

Dar Clyde refuza acest lucru,atâta cât Brittany avea nevoie de el pentru a o ajuta la înfrumusețarea biroului.

-Brittany,acestea mai pot aștepta...spuse el prizându-i mâna.

-Aproape că am terminat,Sam.Atunci când ea era în brațele lui,uita de tot.Tot ceea ce-și dorea atunci era să-i simtă trupul deasupra ei.Dar o legătură era ultimul lucru pe care și-l dorea în viață.Nu cu un bărbat care ar fi putut vinde tot și să termine.La naiba! îl dorea...nu-l dorea...Decorarea a fost fără îndoială un lucru ușor.Ea ridică o plantă de pe podea și merse prin cameră.

-Și acum? întrebă Sam cu o jumătate de oră mai târziu,după ce-l ajutase Clyde să pornească acel camion vechi.Brittany se uita prin jur.Ea găsisese câteva scaune confortabile,câteva veioze pe care Sam uitase că le avea.Toate acestea, împreună cu plantele,făceau acel birou de creație să arate frumos.

-Nu-mi vine să cred,îi șopti Sam la ureche.Ești uimitoare,domnișoară Winters. Ea zâmbi mulțumită de aprecierile lui.

-Mulțumesc,domnule.Sper ca și ceilalți membri ai echipei să fie mulțumiți.

-Vor crede că am renunțat la acel „sfârșit”.El se apropie de ea și-și puse un braț pe după gâtul ei.O făcu să tremure.Inima începu să-i bată și ea putea simți din nou căldura îmbrățișărilor lui.Nu mai avea nici în ea încredere.Brittany își puse mâinile în șolduri și încercă să-l privească pe Sam obiectiv.Dar mâinile lui lungi îi cuprinseseră brațele,iar privirea obiectivă devenea dificilă.Ea îi prinse degetele și încercă să oprească mișcările lui senzuale.El o roti ușor,până când reuși să-i vadă fața.

-Ai schimbat aici totul,Brittany.

-Îți mulțumesc,Sam,se grăbi ea să răspundă,în timp ce se concentra asupra bătăilor inimii.Și acum,drept răsplată...

-Tu ai spus-o,Brittany.Vocea lui tremura,iar ea cu greu mai credea ceea ce spunea chiar ea.

-Promite-mi că plantele vor fi udate...El se gândi că este vulnerabilă așa cum stătea acolo.Brittany își întoarse fața către el.Această femeie puternică ce-i ajuta pe bătrâni să-și trăiască fericiți sfârșitul...El își dorea s-o poată apăra,s-o facă să creadă că totul este O.K.Această fericire era O.K.Și dragostea.El putea să aibă grijă de tot și să facă în așa fel,încât totul să fie bine,pentru că niciodată el n-ar fi rănit-o.Nu contează ce s-ar întâmpla,n-ar putea să-i facă rău.Dar,dacă-i atingea mâinile,îi putea simți un sentiment de teamă.El îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr și zâmbi.

-Sigur,Brittany.Voi avea grijă de plante.Dar acum aș dori să am grijă de tine,

dacă pot.Cinăm? Ea ezită pentru o clipă,neuitându-se în ochii lui.Știa că-l dorește pe Sam Lawrence.Își dorea să-l iubească și în același timp s-o iubească și el.Voia să-i simtă mâinile pe sânii ei și sărutările lui să-i atingă trupul.Voia să-l vadă gol,buzele ei să alunecă pe pielea lui și să-i traseze mușchii cu degetul.Atâtea dorințe! într-un târziu se uită în ochii lui.

-Îmi pare rău,Sam.Cinez cu familia.Este ziua de naștere a Sarei.El părea dezamăgit,dar ea aproape că-l consolă îmbrățișându-l.Aproape,dar încă n-o făcuse.Nu era încă timpul ca totul să se termine...

-Deci,nu mă lași să-ți mulțumesc?

-Nu-i nevoie să-mi mulțumești,Sam.Sam îi urmări privirea.

-Ai făcut toate astea pentru mine? Ea se uită la el și zâmbi ușor.

-Ești chiar imposibil,Sam.Trase aer în piept și spuse pe un ton superior:

-Vezi? Pot naște tornade,chiar dacă,uneori,mi se ia respirația.El îi atinse ușor obrazul.Pe ea o treceau tot felul de călduri.Închise ușor ochii.Când i-a deschis din nou,privirea lui părea cu totul schimbată.Era o privire grijulie,care nu arăta nici cea mai mică urmă de pasiune.

-Mai bine,plec,Sam.Sam aprobă din cap și o sărută ușor pe buze,înainte să-i ia mâna.

-Noapte bună și transmite-i Sarei elicitări din partea mea.Brittany se îndreptă spre ușă,apoi se opri și se uită înapoi.

-Rămâi aici? El scutură din cap.Era o grămadă de treabă de făcut,dar nu mai putea în acea seară să se ocupe de nimic,nu atâta timp cât parfumul ei persista în aerul încăperii.

-Am să găsesc un loc unde să pot mânca.Și cum cred că nu este nici unul pe aici,cred că am să merg în oraș să mănc chili.Poate așa o să mă încălzesc puțin.Ea râse și deschise ușor ușa.

-Singurul lucru pe care pot să-l fac este să-ți sugerez să mergi la *Hombres*, restaurantul de pe strada Henderson.Au chili ce-ți fac urechile să scoată fum și ochii să-ți ardă câteva zile.Îți garantez eu,Sam,că te vor încălzi.

Vocea lui avea un ton ciudat.

-Îmi garantezi tu? Un singur lucru garantez că mă poate încălzi...

-Noapte bună,Sam.Vise plăcute.Astfel ea plecă,grăbindu-se în noapte.

CAPITOLUL 6

-Dormi?

Brittany dădu din cap somnoroasă și se pregătea să deschidă ochii,dar întrebarea fusese prea bruscă.Răsucindu-se,alunecă din nou în visul ei minunat.

-Brittany? Ea dădu din nou din cap zâmbind. Târziu, realizează că dădea din cap în fața unui receptor de telefon ridicat cu o mână.

-Ești trează? Vocea aspră venea din interiorul receptorului și-i destrămă visul.

-Trează? murmură ea, având încă ochii închiși de greutatea somnului.

Este o întrebare prostească...dacă...tu te gândești...

-Hmmm, poate că ai dreptate. Vocea era a lui Sam și era cât se poate de clară.

-Sam, cât este ceasul? Ea deschise ochii și se repezi să privească pe fereastră.

-Să vedem...

-Este undeva între mijlocul nopții și dimineața. Sunt pe aproape?

-Ei bine, poți spune și așa. De fapt este foarte bine pentru cineva care este atât de adormită ca tine.

-Este o obișnuință, Sam. Mă crezi sau nu, dar eu de obicei dorm la această oră.

-Păcat!

-Tu, presupun că nu?

-Depinde...Două lucruri mă pot ține trează. El ține receptorul aproape și-i simți parfumul până la celălalt capăt al firului.

-Primul este cerul. Este un cer nemaipomenit în noaptea asta, Brittany. Aerul rece îmi dă parcă un farmec aparte.

-Oh, Sam...m-ai trezit pentru a-mi face un raport despre starea vremii. El ignoră remarcă ei.

-Totul este special în noaptea asta. Mi-aș dori să fii aici cu mine, Brittany.

Ea zâmbi. Deodată, îi apărură în față imagini de vis, în care ea stătea împreună cu Sam pe vârful unui munte.

-Sam, visezi?

-Sper. Sper că ai un vis despre noi doi pierduți în galaxie, explorând Calea Lactee, pentru că al doilea lucru care mă ține trează este gândul că sunt cu tine, Brittany.

-Sam, spuse ea ușor. Sam, tu ai băut?

-Dragă Brittany, am băut doar o bere, numai una, ca să mergă chili pe care mi l-ai recomandat în după-amiaza aceasta.

-Ieri după-amiaza, îl corectă ea. Și Hombres are cel mai bun chili.

-Ah, acum știu că ești trează, dacă poți face o distincție în timp și un top culinar.

-Sam?

-Da, Brittany.

-De ce m-ai sunat în toiul nopții?

-De ce te-am sunat? Ei bine...Ei bine, Brittany, lasă-mă să enumăr motivele...

-Sam, vorbesc serios.

-Brittany.Cred tot ce spui.Inima îi bătea puternic.

-Te-am sunat fără să mă gândesc,Brittany.Tocmai mă uitam la stele și,privind fiecare astru,te vedeam pe tine.Câteodată acest lucru are o semnificație,așa că te-am sunat să mă asigur că ești bine.

-Ce...ce vrei să spui,Sam?

-Mă refer la tine,Brittany.Îmi place să fiu cu tine foarte mult și tu persisti încă în gândurile mele.Și dacă poți să-mi faci așa ceva,am crezut că și eu pot să te sun.

-Înțeleg...

-Deci,de asta.El se întreba cum arată ea,puțin somnoroasă în minunatul pat pe care el reușise să-l zărească prin crăpătura de la ușa dormitorului,atunci când o condusesse acasă.Părul ei putea arăta foarte sexy,iar ochii să aibă aceeași strălucire ca și luna.Probabil că purta o pijama groasă care s-o apere de frig.

-Ei bine,Sam,spuse ea,iar el îi putea auzi respirația,cred că este destul de corect.Spune-mi...despre cum vezi tu cerul.El își lăsă capul pe spate sprijinindu-se de canapea.

-Este un cer minunat,Brittany.Brittany își lăsă capul pe pernă și începu să se gândească la cuvintele spuse de el,până când acestea se transformară în imagini.

-Luminile din oraș s-au stins,iar eu pot admira întreaga strălucire a galaxiei.Ursa Mică era atât de aproape,încât m-am înălțat puțin și am atins-o.În noaptea asta,peste tot sunt numai câmpii cu stele.Este foarte frumos să poți împărți aceste lucruri cu cineva special.

-Și Calea Lactee? întrebă ea visând.Spune-mi despre Calea Lactee,Sam.

-Este așezată atât de frumos pe cer,încât ai impresia că te poți plimba de la un capăt al ei la altul.Ea putea vedea foarte clar două figuri alăturate călătorind prin cer ca pe un covor fermecat.

-M-aș aventura s-o străbat,dacă ai fi și tu cu mine,spuse el.Și ce vom găsi la celălalt capăt al ei? întrebă el.Lui Sam i se părea că nimic nu este mai real.

-S-ar putea să-l găsim pe Oz,Sam?

-Oz,s-ar putea să fie doar începutul,dragostea mea.Ar putea fi o lume minunată,chiar paradisul și lumi fantastice.

-Mmmm.Sună drăguț.Cel mai frumos vis pe care-l poate avea cineva.Ea se înveli ușor și cochetă cu vorbele spuse de el.Prezența lui Sam lângă ea,aproape că devenea reală.Ea simțea că-l poate atinge cu mâinile.Pentru un timp pe firul de telefon nu se mai auzea nimic.Era tăcere.

-Sam?...Cuvintele ei sunară prea brusc...

-Hmmm?

-Ai adormit?

-Să adorm? Dacă așa aș putea avea lângă mine o femeie frumoasă, poate că aș adormi.

-Mi se pare că ești aproape, Sam. Ea simțea un sentiment ciudat de apropiere.

-Este ciudat, Brittany. Te simt alături de mine, chiar îți pot vedea părul răsfirat peste pieptul meu. Este foarte frumos.

-Suntem puțin nebuni, Sam. De vină sunt chili și tortul.

-Cred că mai bine ai dormi.

-Da, cred că este mai bine. Ea se întoarse gândindu-se cum ar putea arăta Calea Lactee.

-Brittany?

-Da.

-Privește pe fereastră. Aceasta s-ar putea să fie una dintre nopțile mele bune.

N-a auzit tonul de la telefon, dar știa că Sam închisese. Nu-l mai simțea aproape de ea. Stelele dispăruseră și întunericul domnea din nou. Stelele strălucitoare părăsiseră cerul.

CAPITOLUL 7

-Sunt extenuată, Sam, spuse Brittany. Mă simt groaznic. Ce se întâmplă? Niciodată o zi cu Pet-pals nu m-a obosit atât de rău. Ea îl privi pe Sam. Erau în barul lui Ralph și Grill. Căldura emanată de focul ce ardea în șemineu se reflecta în bucelele ei. Ochii lui Sam păreau întunecați. Își mișcă ușor un umăr.

-Eu nu sunt obosit deloc.

-Tu ești de vină, Sam. Tu îmi faci viața confuză.

-Nu lăsa un ceai dansant să te biruie. Ea nu-l putea ajuta cu nimic, dar zâmbi, amintindu-și că în același mod procedase și la Elms. Până la urmă toate erau idei franțuzești. Brittany ajunsese la concluzia că la Elms era nevoie de o activitate socială mai intensă, de altceva în afară de bingo. De aceea, ea și Sam începeau un program de lectură în grup. Dar întâlnirea lor de astăzi nu fusese altceva decât un dans în camera de terapie fizică. Brittany zâmbi atunci când își aminti modul în care Sam se învârtea împreună cu Frances, apoi își scutură capul.

-Nu ceaiul dansant mă biruie, Sam, și tu știi asta. Despre tine vorbeam.

El îi prinse mâinile într-ale lui și-i mângâie degetele lungi. Erau ca ale unei pianiste, se gândi el. Frumoase mâini. Erau o mulțime de lucruri legate de ea, pe care el de-abia începea să le descopere.

-Această relație de muncă nu este chiar ortodoxă.

-Ascultă, Brittany, cine știe câți oameni muncesc?

-Dar jumătate din timp, aproape că nici nu vorbim despre muncă în general.

Despre munca noastră, de pildă. Astăzi, de exemplu...

-Astăzi, încântătoare doamnă, în timp ce savuram plăcerea unui vals de Strauss, am aflat că tatăl tău a donat bani pentru construirea unui pavilion de vară și a unei piscine care să folosească aici la Elms, și că obișnuia să meargă prin școli, împreună cu instructorii școlari, și că, odată, la o școală primară, a cerut să se adauge un paragraf în regulamentul școlar care susținea că temele nu sunt un lucru corect pentru puști. Brittany era mirată.

-Știam despre Elms, dar de paragraf... Un surâs mirat îi lărgi colțurile buzelor.

-Și am luat micul dejun împreună cu Meredith O'Leary înainte ca tu probabil să fi coborât din frumosul tău pat. Ea este doamna care l-a ajutat pe tatăl tău în campania când a candidat pentru democrați, deoarece el credea că lucrurile trebuiau puțin modificate.

-Și a pierdut.

-Nu contează. Ar fi putut câștiga, dar alegătorii au fost împotriva lui. El știa că va pierde, dar a vrut să aibă un punct marcat. Ea aprobă dând din cap.

-Nu știu de ce tatei i-a plăcut atât de mult să riște...

-Asta l-a ținut în viață, Brittany. Sam i-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

-Meredith are sute de povești de spus. Povești bune. Știi, am întâlnit-o, dar pe de o parte o să-mi pară rău după ea, o să-mi lipsească când totul se va termina. Ea aprobă și-și înclină privirea spre masă, ca și când ar fi căutat un răspuns. Sam îi cuprinse fața cu mâinile.

-Brittany, nu spun că ar fi ușor, nu mă folosesc de asta ca să maschez ce se întâmplă în interiorul meu, dar știu sigur un lucru-toate acestea nu fac parte din categoria lucrurilor pe care le arunci-sunt importante sau nu. Nu, ea nu voia să-l arunce. Poate că asta era problema...

-Ne-am putea lăsa în voia sentimentelor cel puțin acum? Întrebă el. Să vedem ce se va întâmpla?

Privirea lui parcă o electrocuta. Era atât de insistentă, încât lui Brittany

Îi pierise puterea de a-l privi. Se simțea pierdută, ca și cum n-ar fi fost în siguranță. Era doar o chestiune de timp? O chestiune de timp înainte ca pasiunea să se reverse asupra lor? O chestiune de timp înainte de final?

Ochii lui Sam parcă îi șopteau că sunt îngrijorați din cauza ei. Dar ceea ce nu-i spuneau era cât de adânci îi sunt sentimentele. O iubea? Și dacă da, ce face un bărbat ca să poată iubi? Se forța să zâmbească. Era sigură că nu va ști ce să facă. De ce acest moment trebuia să fie diferit?

-Mi-ai dat multe motive de gândire, Sam. Cred că am nevoie de o ceașcă cu cafea.

-Nu de șampanie? Cred că este o ocazie deosebită.

Drept să-ți spun,este prima dată când eu și cu tine discutăm calm,așezați la o masă.Se uită la ea.

-Cu motiv sau fără,trebuie să recunoaștem această forță pasională care ne unește.

-Înainte nici măcar nu discutam,zise ea ușor.Sam îi mângâie părul neștiind ce să facă,să râdă sau s-o strângă în brațe,și s-o ia cu el.În schimb,el s-a aplecat și a sărutat-o dulce după care s-a retras șoptind:

-Tu ești cu totul altceva,Brittany Ellsbeth.Și nu este nimeni ca tine,nici măcar o stea în Univers și acest lucru merită un toast.Ea zâmbi și-și aplecă puțin capul într-o parte.

-Cafea,va fi minunat,Sam.Mă va ține trează ca să pot conduce camionul,să ajung acasă și să mă bag în pat.Își dădu părul pe spate.Sam chemă o chelneriță și o rugă să le aducă două cești cu cafea.

-Cred că o să bem amândoi cafea,spuse el.Și vom dormi.Ea își împreună mâinile pe ceașca fierbinte și aprobă ușor din cap.

-Mai ales cum dormi.Aș putea deconecta și telefonul.Doar dacă este cazul,știi tu.

-Corect,niciodată nu știi dacă un număr format greșit nu te va ține treaz toată noaptea.Ea zâmbi.

-Sau poate un număr corect.

-Uneori de vină sunt puștii,spuse el sobru.Luă un creion și începu să schițeze ceva pe un șervețel.

-Ce faci acolo? întrebă ea.

-Desenez.

-Oh!Ea se uită puțin mai aproape.

-Este numele meu.

-Brittany Ellsbeth Winters.Ești foarte atentă,cu toate că ești obosită.Se apropie mai mult,dar îi era greu să vadă ce scria.Lumina era destul de slabă.În cele din urmă,ea luă șervețelul de pe masă și-l privi mai de aproape.

-Un joc? Ai schițat un joc,Sam.Cu numele meu pe el!

-Numai încearcă să-ți imaginezi ce joc de cărți poate ieși.

-Sam,nu fi prost.Ea râdea.

-Mintea băieților o ia razna: fetele merg acasă și se bagă în pat.

Ea se aplecă peste masă și-l sărută ușor pe frunte.Sam mișcă din umeri.

-Băieții sperați uită repede.Domnișoarele se întorc și-i ajută.El se uită în jos.

-Ești sigură că nu vrei să continuăm jocul? Brittany își băgă mâinile în buzunarele jachetei și scutură din cap.Buzele îi zâmbeau,dar totuși un nor îi întuneca privirea.

-Întotdeauna pierd la jocuri,Sam.Noapte bună!

Amândoi simțiră briza rece, în timp ce se îndreptau spre camionul ei. Apoi el merse acasă, se făcu lejer, se băgă în patul lui confortabil și se chină să adoarmă repede. Dar cuvintele lui Brittany încă îi persistau în minte, ca o ceață. Urma iar o noapte lungă.

-Ei bine, Sam, spuse Katherine Winters la telefon, n-a spus de ce pleacă în weekend. A spus doar că se întoarce mâine după-amiază.

-Înțeleg. Sam se foi în scaunul lui și privirea i se opri asupra ficusului de lângă fereastră. Tot ceea ce văzuse el în ochii lui Brittany cu o seară în urmă era sentimentul de frică. Ea nu pomenise că pleacă în weekend. Un sentiment ciudat îl cuprinse.

-Este neapărat nevoie să dai de ea, Sam? îl întrebă Katherine.

-Ei bine, terminasem niște materiale și voiam să le dau la tipărit, dar mai întâi voiam să le corectez împreună cu ea. Aceste lucruri puteau să aștepte, dar el nu putea. În el ardea nevoia s-o vadă.

-Pot s-o sun, doamnă Winters?

-Este puțin cam dificil. Înțelegi tu. Gordon folosea cabana pentru ieșirile în weekend, pentru relaxare, și niciodată nu s-a gândit să instaleze un telefon.

-Cât de departe este acest loc, doamnă Winters?

-Oh, nu foarte departe, răspunse ea repede. Gordon nu conducea decât puțin. Câteva ore. Poți ajunge acolo și ai timp să te și întorci, înainte să se întunece. Sam, cred că este o idee minunată. De altfel, Brittany se bizuie pe prietenii ei. *Dar nu și pe el*, se gândi Sam. În mod sigur, Brittany dorea această distanță dintre ei, dar nu înțelegea de ce. Nu i-a plăcut întâlnirea cu o seară înainte? Sau îi era frică de el? Deocamdată situația dintre ei era destul de greu de înțeles. Și el știa că Brittany îl consideră mult mai puternic decât era în realitate. Simțea asta din sărutările ei și din atingerile ei.

Dintr-o dată simți nevoia de a o vedea.

-Ar fi bine dacă aș putea să fac asta, spuse el, doar să-i duc și ei o copie.

-Da, dragă. Este o idee foarte bună. Acum, uite îndrumările. Brittany își scoase cizmele grele și le puse la ușă. Noroiul îl lăsase parcă undeva în urmă.

-Este tot ceea ce aveam nevoie, Dunkin, zise ea necăjită. Dunkin își mișcă ușor coada. Ea îi vorbi din nou:

-Oh, tu ești de acord cu totul, nu-i așa? Dar asta este ceea ce ne trebuie. Amândoi arătăm mai bine. Ea se plimbă până la lac și înapoi, iar briza și aerul rece i se păreau magice, ca de fiecare dată, pentru că reușeau să curețe praful și să-i îmbogățească respirația. Poate că ar fi fost bine să vină în permanență aici, se gândi ea zâmbind. Se putea gândi, se putea plimba și putea simți și păsările.

Își puse haina în cuierul de stejar și merse pe holul lung,până ajunse într-o cameră de zi.Era spațioasă și bine luminată.Cu toate că restul familiei o numea cabană,casa,în cea mai mare parte construită din lemn,era de mărimea unui han mai mare,cu dormitoare frumos decorate,cu un șemineu enorm în sufragerie și o bucătărie unde găseai tot ceea ce aveai nevoie.Din câte își imaginase ea,acest loc pentru ea era cel mai minunat de pe pământ.Era cald,liniștit și retras.

Dădu drumul la casetofon și sunetele unei melodii clasice umplură camerele.

Închise ochii,lăsându-se în voia amintirilor din copilăria ei.Dormise puțin cu o noapte în urmă.Dar faptul că era aici și putea auzi freamătul pinilor de afară îi liniștea și-i relaxa corpul.Făcu focul și încercă să adoarmă.

Cu o oră mai târziu,Sam ciocăni.Ea nu auzi.El se îndepărtă de ușă și dădu ocol casei.Nu greșise.Camionul era parcat sub niște pini.Brittany era pe aici,pe undeva.Gândul că o va vedea îi alungă oboseala după câteva ore de condus pe o șosea de pe dealurile din Mâine.Zâmbi și-și scoase pipa din buzunar.

Ce grozav era acest loc! Respiră aerul curat și-și mișcă brațele,rotindu-și umerii.Încercă să-și imagineze interiorul cabanei în toată splendoarea lui,și lucrurile care o făceau pe Brittany să se retragă aici atunci când sufletul ei voia puțină liniște.El nu-și imagina un loc mai potrivit pentru ea.Se îndreptă spre scările de la ușă din față.Ar fi trebuit să găsească ușor camera lui Brittany,se gândi el.Acesta era unul dintre locurile acelea mici de pe pământ.Pinii păreau să pro-tejeze casa atunci când vântul bătea.Privi în jur,apoi ciocăni în ușă din nou.Nu răspundea nimeni.El răsuci clanța,deschise ușă și păși înăuntru.

Ea era întinsă pe o canapea.Singurele sunete care se auzeau în cameră era muzica în surdină și respirația lui Brittany care dormea.Sam își scoase jacheta și se așeză la celălalt capăt al canapelei,neluându-și privirea de la ea.

Se pare că visează frumos,se gândi el când se uită la mimica feței ei.Tricoul îi punea în evidență formele corpului.Se putea vedea o piele fină.Era cu picioarele îndoite și genunchii apropiați.Se mișcă puțin și-l atinse ușor cu unul dintre picioare.Sam își luă pipă.Simțea că ar putea sta acolo o veșnicie.Faptul că Brittany era acolo lângă el nu putea fi înlocuit cu nimic altceva.

Își dorea s-o atingă,măcar pentru o clipă,ca să simtă căldura radiată de corpul ei,s-o mângâie pe sâni,ca să vadă dacă într-adevăr pielea ei este atât de mătăsoasă,cum părea a fi.Ușor,îi prinse piciorul cu mâna.

-Oh,Dunkin,pleacă,murmură ea.El își luă mâna.

-Îți este foame? zise ea și-și acoperi ochii cu mâna.

-Hmm,vociferă el în timp ce-și pregătea pipa.

-M-am gândit eu,murmură Brittany,în timp ce-și lua mâna de la ochi.

Urmă un moment de liniște.Ea se ridică.

-Sam!

-În carne și oase,răspunse el zâmbind.În timp ce se retrăgea într-un colț al canapelei,Brittany își acoperi pieptul.Se simțea,într-un fel,goală.

-Tu,tu ești aici...El aprobă dând din cap.

-N-am vrut să te trezesc.

-Trebuia.

-De ce?

-Pentru că trebuia.Nu să mă privești în timp ce dormeam.Somnul este ceva personal.Gândul îi zbură la visul minunat pe care-l avusese.Un bărbat stătea în celălalt capăt al canapelei.Era și Sam inclus în acest vis?

-Păreai prea fericită ca să te trezesc.Fiecare dintre noi are dreptul să viseze.

Acum și întotdeauna.

Vis? De ce spusese el acest cuvânt?

-Nu visam,doar dormeam.El zâmbi și se uită spre ea.Era înghesuită într-un colț al canapelei,ca și cum ar fi fost o fetiță cu genunchii strânși sub bărbie,și avea un fular colorat în jurul picioarelor.Avea obrajii îmbujorați,iar părul îi era ciufulit.Era într-adevăr frumoasă.

-Brittany.Sam simțea cum pulsul i se accelera.Se liniști și încercă din nou.

-Brittany,vreau să verificăm împreună câteva lucruri pentru „joc”.

Ea aprobă ușor din cap.

-Înțeleg.

-Și mama ta mi-a sugerat să vin până aici,pentru că nu aveai telefon.

-Mama mea?

-Ei bine,ea știa că-mi trebuie astăzi aceste informații și a spus că este o distanță mică de condus.Brittany se uită spre ceasul de pe șemineu.Aproape că se întuneca.

-Mama ți-a dat coordonatele...Un prim zâmbet se instalează pe buzele ei.

-Și tu te-ai rătăcit.El dădu din cap.

-Puțin.Mama ta are memorie vizuală,ceea ce este bine.Dar nu prea știe denumirile drumurilor.Mama ta călătorește prin senzații și e o metodă simplă de tot,dacă este lângă tine.Ea niciodată nu se rătăcește.

Râsul lui Brittany părea o muzică pentru urechile lui Sam.Pătrunsese în intimitatea ei,nu mai contează cum.Nu prea era încântată să-l vadă,dar nici supărată nu era.

-Această copie nu necesită prea multă muncă,dar noi am vrut ca tu s-o vezi înainte de a fi tipărită.

-Îmi pare rău că a trebuit să faci atâta drum.N-am știut că o să lucrez și în weekend.

-Oh,nu am pierdut prea mult timp.Și cred că drumul a fost grozav.

Este o autostradă minunată ce merge până aici.Ea se uită prin cameră,dar Sam observă tristețea din ochii ei.

-Îmi place aici,spuse ea.Dar este totul propus pentru vânzare,așa că încerc să mă bucur de toate cât mai pot.

-De vânzare? Ea se juca acum cu marginea fularului.

-Nimeni,în afară de mine,nu vrea să vină aici.Pentru mama și tata este o călătorie prea lungă,iar Sarei niciodată nu i-au plăcut insectele.Gordie nu are niciodată timp.Deci,cel mai ușor lucru este să vinzi totul.

-Îmi pare rău.El își puse o mână pe genunchii ei.

-Este un refugiu perfect.

-Da...

-Sam,este foarte târziu.Trebuie să verificăm materialul ca tu să poți ajunge la o oră normală în oraș.El se ridică de pe canapea.Observă că era destul de frig în cameră,cu toate că razele soarelui încercau să încălzească.

-Brittany,o să-ți fie foarte frig la noapte.

-Oh,îmi propusesem să aduc niște lemne,spuse ea,dar cred că am adormit.
El își căută jacheta.

-Aș putea bea o ceașcă cu cafea? Te voi ajuta la căratul lemnului.Și apoi ne vom vedea de treaba noastră.Când s-a întors,Brittany aprinsese lămpile și așezase pe măsuța de stejar farfurii cu brânză.Mirosul de cafea se putea simți ușor.

Cine ar fi crezut? În cele din urmă,Sam nu se simțea chiar așa de rău.Îl scărpină pe Dunkin pe urechi,apoi puse niște lemne pe foc.Brittany apăru după un colț.Avea în mână ceștile cu cafea.Se așeză pe canapea.

-Sam,la radio s-a anunțat o zăpadă neașteptată,la noapte.Cred că trebuie să ne grăbim cu ceea ce vrei tu să-mi arăți.Nu este bine să conduci pe aceste drumuri dacă ninge.Corect,se gândi el.Arată-i lui Brittany copiile,apoi,Lawrence,este cazul să pleci.Acesta era planul.Aprinse lemnele și apoi se așeză pe canapea lângă ea...

-Aici este copia pentru începutul „jocului” de cărți.Dacă vrei,te rog să treci puțin peste el...El scoase un pix și câteva coli de hârtie și le puse pe masă,apoi se așeză din nou.Își luă o ceașcă de cafea și o privi pe Brittany.Se abținea să n-o atingă.Brittany citea:

Gordon Winters,voluntar pentru PTA; Kathleen Hunter spuse:

-Da,în timp ce era în vârful roții Ferris.Mașinăria porni imediat.

S-au strâns două sute de dolari. Brittany Elisabeth sosi în mijlocul ședinței, tatăl renunță la tot. Vezi zece rânduri. Brittany iese la prima întâlnire. Tatăl însoțește cuplul. Marele unchi Jesse îi ia lui Gordon un balon pentru a călători peste New Jersey. Brittany zâmbi. Lăsă colile jos și se întoarse zâmbind spre Sam.

-Sam, este minunat. Într-adevăr minunat. Ai încadrat aici multe momente.

-Datorită ție.

-Oh, nu, Sam. Datorită tuturor. Ai vorbit cu prieteni pe care tata nu i-a văzut de ani de zile. Aceasta o să însemne mult pentru el.

-Apoi, am scos adevărul de la tine, nu?

Ea aprobă din cap, apoi își îndreaptă din nou privirea spre hârtii. Sam se apropie mai mult, iar genunchiul lui îi atinse șoldul, atunci când Brittany se aplecă deasupra mesei. Pentru el era minunat. Se simțea atât de bine, aproape perfect. Își puse o mână pe spatele ei. Brittany ridică o altă hârtie de pe masă și încercă să se concentreze asupra ei, corectând pe ici-pe colo câte o eroare.

Mâna lui Sam înaintă până când reuși să descheie nasturele cămășii ei și să-i mângâie corpul.

-Sam, rosti ea. Încerc să lucrez.

-Nimic nu iese bine, dacă nu pui alături și puțină pasiune, Brittany, îi șopti el la ureche. Brittany încercă să se calmeze. Pusese toate hârtiile într-un dosar.

-Uite, Sam, am terminat. El se retrase și își aprinse pipa.

-Tu știi, am învățat foarte multe despre tine din toate acestea, Brittany Winters.

-Povestirea anului! glumi ea.

-Ai avut și tu partea ta.

-Nu, am. Până la urmă, nu-mi place chiar atât de mult aventura.

-Când aveai patru ani, te-ai urcat într-un autobuz și ai mers până la capăt, până în Insula Rhode. Și nu ai vărsat nici o lacrimă. Când au venit părinții tăi să te ia, erai la secția de poliție și dansai ca Shirley Temple.

-Sam, de unde știi asta?

-Am invitat-o la ceai pe mătușa Maggie Winters. Este o doamnă minunată și are o memorie excelentă. Zâmbea și se uita la Brittany. Se pare că tu ești nepoata ei favorită și-i place să vorbească despre tine. Tăie două felii de brânză; una i-o dădu lui Brittany.

-Mătușa Maggie mă place foarte mult. Brittany râse și-și mișcă puțin capul. Așa este mătușa Maggie. Ce altceva ți-a mai spus?

-A spus că ai fost în Europa.

-Deja îți povestisem eu lucrul acesta, spuse Brittany, ezitând puțin.

-Da, așa este. Mătușa Maggie a spus că ai fost aproape să dansezi cu viața.

Vocea lui s-a schimbat când a privit-o mai atent. Dacă ea voia să-i spună cuiva ce are pe suflet, eu eram acolo s-o ascult. Zicea că atunci când te-ai întors nu mai aveai aceeași strălucire în privire și nu dansai deloc. Ochii ei sclipeau și își puse mâinile sub bărbie. Afară se putea auzi vântul. Sam stătea lângă ea.

Ea și-a ales cu grijă cuvintele ce avea să le spună.

-Da, atunci când am mers în Europa, eram o fată ce terminase colegiul. Dar acolo m-am maturizat. Și-a aplecat capul într-o parte și s-a uitat la el. Asta se întâmplă, Sam. Oamenii cresc. Uneori mai lent, alteori, mai repede.

Ochii lui exprimau mai multe întrebări. Ea în schimb zâmbi și apoi continuă:

-Mi-am făcut prostește de cap în Europa. Am întâlnit un om entuziast care era în stare să apuce lumea de coadă. Era încântător, iubitor, un om ale cărui visuri nu se terminau niciodată. Am împărțit apartamentul lui și am trăit viața ca niște visători, dar într-o zi totul s-a terminat. Nu-l condamna. A avut grijă de mine, în felul lui, dar eu tot timpul am știut asta. Mi-a lăsat apartamentul lui, chiria plătită în avans pe șase luni, și mi-a lăsat chiar și *Fiat-ul* lui. Ne-am luat rămas-bun în felul în care hotărâserăm: fericiți, gândindu-ne la timpul minunat pe care l-am petrecut împreună. Erau amintirile noastre. Prima iubire din viață.

Vocea îi scăzu în intensitate. Bău puțin din cafea. Când începu să vorbească din nou, vocea ei era mult mai distantă.

-Și a fost pentru tine la fel de ușor cum a fost și pentru el? Ea își clătină capul:

-Nu, m-am supraestimat. Până la urmă n-a fost chiar ușor. Dar din cauza lui, chestiile de genul ăsta-relațiile-au avut urmări. Acest lucru n-a fost ușor pentru mine. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze și să alunge tristețea din ochii ei. Ar fi vrut să alunge visele din trecutul ei, vise ce o răneau. Ar fi vrut să facă în așa fel ca totul să fie mult mai bine. Dar știa că nu poate. Brittany trebuia să-și revină, să renunțe la tristețe, dar în felul ei. Privirea ei spunea că este mai mult decât atât.

Ea se întoarse și îi zâmbi lui Sam. Era un zâmbet forțat.

-M-ai păcălit din nou. Știi că nu-mi place să vorbesc despre mine.

-Poate ar trebui să vorbești despre tine, dar mai des, spuse el. Uneori demonii sunt uitați și alungați prin vorbe.

-Nu demoni, Sam. Să nu mai spui nimic. Cu excepția... Oh, Doamne, Sam, privește! Își lăsă jos ceașca de cafea și-și îndreptă privirea spre geam. Întunericul de afară era străbătut de dansul fulgilor de nea. El zâmbi calm.

-Prima zăpadă. Se spune că poartă noroc. Brittany se ridică de pe canapea și se îndreptă spre fereastră.

-Trebuie să conduci pe această... Ce vrei să spui, prin „noroc?”

-Dacă cineva se află în compania unei femei frumoase, atunci când cade prima

zăpadă,aceea persoană are un an plin de bucurii.El era chiar lângă ea,ținând mâna pe umărul ei și privind dansul fulgilor de nea.

-Am o presimțire,Sam.Dar sper că ai noroc în drumul tău spre casă.

Dintr-o dată ea își dădu seama că nu voia ca el să plece.Dintr-o dată nu mai dorea liniștea în care putea medita.Dar ea știa că nu-i poate cere lui să rămână.

-Oh,Sam,îmi pare rău.Dacă nu vorbeam eu atât de mult,tu ai fi fost plecat.

-Nici o șansă.O mângâia pe urechi și privea în întuneric.Ea se deschisese puțin, ca un boboc în floare.Și el știa că poate forța acest boboc să devină floare.

Dar mereu exista un început...

-Brittany.O întoarse ușor spre el.Cred că este mai bine să plec.Știu că ai venit aici să fii doar tu cu gândurile tale.Ea îl privea.Nu spunea nimic.Sam zâmbi,se îndreptă spre canapea și-și strânse dosarele.

-Apreciez ceea ce ai făcut.

-Să-ți fac puțină cafea să iei cu tine? întrebă ea făcând un pas spre el.

-Nu,spuse el.Este de-ajuns un sărut la plecare.Se spune că aduce noroc.

Râzând,ea se apropie de el.Îl sărută pe buze,apoi se îndepărtă repede.

-Să conduci atent,Sam.Înăuntrul ei o voce o făcea să se gândească la ce s-ar putea întâmpla.Este întuneric,ninge...Se uită pe fereastră.Oh,Sam.

-Da,Brittany? El avea o mână deja pe clanță.

-Nu poți pleca,spuse ea repede.Sam îi studia figura.Concentrare...dorință...frică.Îi cerea să stea.

-Totul va fi bine.

-Dar eu aș fi îngrijorată toată noaptea.Și nu ai cum să mă anunți dacă ajungi bine.Era lângă el și ținea o mână pe brațul lui.

-Ești sigură?

-Sunt sigură.Sus sunt patru dormitoare libere.Și până la urmă,în mod sigur, suntem adulți.

-Da.Își scoase jacheta și o lăsă pe spătarul scaunului.

-Nu numai aceasta,dar este vorba și despre onoare.Își scoase portofelul și luă din el o carte de vizită.

-Uite,poți să pui asta sub perna ta.Ea luă cartea și se uită atentă la ea,apoi izbucni în râs.

-Sam Lawrence,un vultur cercetaș?

-Da,doamnă.La ordinele dumneavoastră.El salută,apoi o luă de umeri și o învârti prin cameră.

-Dar înainte de toate,doamnă,mor de foame.Condu-mă în bucătărie și o să-ți

pregătesc un meniu la care mulți visează.

-Gătește un vultur?

-Și un băiat de altar,dar nu aveam cărți de vizită pentru așa ceva.Ea se uită spre el.

-Doamne...

-Și sunt multe de făcut,dragostea mea.Să lăsăm meniul și să ne căsătorim.Și să ningă,să ningă,să ningă.Brittany îl urmă în bucătărie.Simțea fericirea în fiecare părticică a trupului ei.

CAPITOLUL 8

-Oh,Sam,murmură Brittany în timp ce se îndrepta spre frigider.Nu,nu spune asta.Nu e nici un fel de hrană.El și cu Dunkin erau în spatele ei,aproape de ea.

-Am luat niște legume când am venit și,după ce am fost în pădure,am mers și la magazin.Ea deschise ușa și se uită la rafturile din frigider.

-Dar tu ai adormit.Ea aprobă ușor din cap.El se mișcă și se uită în frigider,peste umărul ei,bărba atingându-i umărul ei.Făcu un mic inventar.

-Hmmm.Bine,nu-ți face griji,Brittany.

Nu degeaba mi se spune Sam improvizatorul.Se uită din nou în frigider.

-O.K.Bine.Da,este chiar plăcut.Perfect!Ea îl privea în timp ce el scotea cele necesare din frigider și le punea pe masă.În timp ce el începuse să curețe o ceapă,Brittany își spunea că acesta era singurul motiv pentru care era bine că rămăsese.Și era plăcut să ai un bărbat în casă.Ceea ce o făcea să se simtă bine era faptul că-l avea pe Sam Lawrence în casă.

Sam termină de curățat ceapa,câteva ciuperci,o jumătate de roșie,ardei gras și rase puțină brânză.O putea simți pe Brittany relaxându-se și acest lucru îi făcea o plăcere enormă.Voia s-o facă să înțeleagă că nu există lucru pe pământ care s-o rănească.Putea zări în ochii ei tristețea,amărăciunea...orice.

-O.K.,Brittany.Avem aici superomleta lui Samson.

-Samson! Ea zâmbi cu satisfacție.Sam sparse ouăle într-un castron.

-Sigur,Biblia ne învață lucruri bune.

-Da,asta-i bine de știut.Câteodată lucrurile pot să-ți scape din mână.Tot ce-mi trebuie este o foarfecă să tai...în timp ce amesteca omleta,privirea lui se îndreptă spre părul ei.Avea un păr frumos,era minunat să te joci cu el.El începu să pună și celelalte ingrediente.

-Nu,acesta era Samson,dar eu sunt diferit.Ea se uită la el și zâmbi.

-Tot ceea ce știu am descoperit în locuri ascunse.Dar tu ești binevenită să le vezi,de câte ori vrei,Brittany.Ea zâmbi.

-Omleta miroase bine.Luă o sticlă de vin și puse două pahare pe masă.

-Dragă Brittany,aceasta este o omletă magică și nu se poate caracteriza printr-un simplu adjectiv.Te va face să uiți de toate grijile tale.

Sam tăie omleta în două și puse o jumătate pe oaltă farfurie.

-Am făcut cea mai bună omletă din partea de est a regiunii Rockies.

Tăcu un moment.

-La naiba,poate și din vest.

-Câtă modestie,domnule Lawrence!El râse la remarca ei.Îi puse farfuria pe o tavă.

-Voi ignora ceea ce ai spus.Acum,dragă Brittany,putem să ne întoarcem la șemineu și să savurăm aceste delicatese? Peste câteva minute amândoi stăteau confortabil așezați în fața flăcărilor jucăușe,cu spatele sprijinit de perne și cu farfuriile alături.Sam o privea cu atenție în timp ce ea gustă puțin din omletă.

-Și cum ți se pare?

-Ai avut perfectă dreptate.Ea își șterse o urmă de ou.

-Cea mai bună din est și din vest.El zâmbi.

-Acum sunt sigur că așa este.Sam îi mângâie ușor palma.Ea îl privea și după un timp își trase mâna și căută paharul cu vin.Luă o înghițitură.

-Știi,Sam,avem un câine la Petpals,care seamănă puțin cu tine.El râse cu poftă.

-Gătește?

-Nu,cerșește...atenție.Și de obicei eu îi arunc pantofi.

-Pantofi...șosete...orice,spuse el.

-Ești imposibil.Ea își termină omleta,puse farfuria jos și își așeză mâinile pe genunchi.

-Imposibil sau nu,încă mă bucur că ai rămas.El mai turnă vin și împinse paharul în fața ei.

-Pentru cine a rămas...Privirile lor se întâlniră.

-Pentru cine a rămas...repetă și ea încet.Ea se uită la sticla aproape goală și își puse o mână pe obraz.

-Sam,încerci să mă îmbeți? întrebă ea.El își scutură capul și privi spre lumina flăcărilor.

-Vultur cercetaș,îți amintești?

-Fratele meu Gordie a fost vultur cercetaș și la ceremonia de premiere,unul dintre colegii lui a încercat să mă amețească.

-Și a reușit? Ea râse.

-Nu.El turnă în pahare restul de vin.

-Sună ca și cum tu întotdeauna poți să ai grijă de tine,Brittany.

-În cea mai mare parte a timpului, așa este. Privirea i se umbri, dar numai pentru câteva clipe.

-Brittany? El se apropie de ea și-i cuprinse umerii cu brațul.

-Ce se întâmplă?

-Nimic, sunt bine, poate puțin distrată. Ea își lăsă capul pe spate și-l sprijini de brațul lui. Totul este bine. Stătu în această poziție mult timp. Sam se gândi că a adormit. Se gândi că un înger a adormit în brațele lui. Îi mângâia ușor părul. Iar ea se simțea bine. Când el și-a mișcat mâna, părul ei i-a atins obrazul. Sam i-a simțit mirosul minunat. Era moale și minunat. Era delicat și senzual... Deci... Trupul lui era puțin tensionat.

-Brittany, trezește-te. O mișcă puțin.

-Sam! Ea deschise repede ochii.

-Ce s-a întâmplat?

-Nimic. Cred că trebuie să ieșim puțin. Dacă nu făcea acest lucru, el ar fi putut să-și ardă dovada de vultur cercetaș.

-Afară? Era puțin nebun, se gândi ea. De fapt ea nu adormise. Încerca să-i simtă doar mirosul lui Sam.

-Da, afară. El era deja în picioare.

-Norocul nu este realizabil, dacă nu atingi zăpada. Vino. Se îndreptară spre ușă. Ea își puse jacheta și pantofii, și ieși după el. Poate că nu-i înțelegea ea pe bărbați.

-Ah! Sam își ridică fața și lăsă fulgii de zăpadă să-i atingă obrații. Minunat!

-Și înăuntru era minunat, spuse ea.

-Aerul este atât de bun! El respiră adânc, aerul rece umplându-i plămâni. O îmbrățișă pe Brittany. Brittany zâmbi.

Zăpada acoperise pinii și stâlpii gardului. Grădina era acoperită cu o mantie albă. Era frumos...

O noapte frumoasă în care ninge și un bărbat minunat stătea aproape de ea.

Brittany simțea aerul rece. Dintr-o dată mintea i se limpezi și senzația de vis și ceață îi dispăru. Dar nu și sentimentul de fericire totală pe care-l simțea. Sam stătea alături de ea. El transformase o noapte în ceva minunat. Brittany refuză să lase sufletul său rece să distrugă o noapte minunată.

-În mijlocul iernii, fulgii de zăpadă zboară și totul este minunat, spuse ea privind în depărtare spre pădurea întunecată.

-Cât de sus zboară?

-Până aici. Ea ridică o mână și o puse în vârful capului său, degetele ei atingând fulgii de zăpadă ce se așezaseră pe părul lui. Brittany râdea și se chinuia să prindă fulgii de zăpadă. Așa făcea când era copil.

-Îți pui o dorință? El se uită la ea.

-Cred că norocul vine și singur acum.Nu-i neapărată nevoie să-ți dorești ceva.Cu vârful unui deget,el a atins un fulg de nea ce se așezase pe nasul ei.Apoi a sărutat-o.Ochii ei erau deschiși,dar aveau o licărire aparte.Teama dispăruse și lăsase în urmă o căldură plăcută.Pentru un minut a fost liniște.

-Brittany,încetează să mă mai privești în felul acesta,spuse el rostind cuvintele puțin cu dificultate.Când și-a mișcat capul,fulgii de nea au căzut de pe părul ei asemenea pulberilor din basm.

-Nu pot,spuse ea simplu.

-Eu nu mă pot concentra.

-Am căutat mult timp un motiv,Sam.Vocea ei tremura.Brațul lui era în jurul umărului ei,apăsând-o cu degetele.

-Mă înnebunești...

-Sărută-mă,Sam.

-Da,șopti el,sărutându-i dulce buzele.Ea îi răspunse în același fel,buzele ei lipindu-se de ale lui.Au făcut o mică pauză pentru a respira aerul rece,apoi au reluat din nou acel sărut dulce.Brittany îi cuprinse gâtul lui Sam cu mâinile,lipindu-și corpul de trupul lui.O singură noapte,dar o noapte minunată.

-Sam,putem să intrăm? Și nu-ți face griji în legătură cu protecția mea.Am crescut.Cuvintele erau rostite ușor,dar Sam nu lăsă nici unul dintre ele să-i scape.Se uită la ea.Își desprinsese mâinile de pe gâtul lui.Îi căuta mâna lui Sam ca și cum ar fi vrut să-l conducă ea înăuntru,în casă.Au intrat,și-au lăsat jachetele și s-au așezat din nou în fața focului.Era din nou cald.

-Această zăpadă o să ne aducă noroc,spuse el.Ea își luă paharul cu vin și-l ridică în fața lui.Amândoi au băut liniștiți.Dorința se putea citi în ochii lor.Brittany simțea ceva ciudat pentru acest bărbat care avea atâta grijă de ea.Ea lăsă jos paharul și-l privi pe Sam.Văzu lumina din ochii lui.

-Te vezi în ochii mei? întrebă el.Ea aprobă dând ușor din cap.

-Și cum arăți?

-Ca un cer înstelat.Sam o îmbrățișă.

-Așa mă faci tu să mă simt,Brittany,dar puțin pierdut în acest sentiment.

Ea zâmbi și se uită la dansul flăcărilor din șemineu.Căldura flăcărilor părea că se mutase în ea,arzându-i fiecare bucătică a corpului.

-Și eu sunt pierdută,Sam.Nu intenționez ca și tu să te simți așa.Totul în mine este ca un incendiu în pădure,scăpat de sub control.Îi atinse ușor obrazul.Sam îi mângâia brațele,bărbia lui atingându-i lui Brittany obrazul.

-Ai observat vreodată cât de senzuale sunt flăcărilor,Brittany?

Ele dansează și se unduiesc ușor...în timp ce ea încerca să-și controleze bătăile inimii,se uită și observă,că flăcările semănau cu niște dansatori.Și era un dans minunat dansul pe care-l dansau.Culorile se schimbau asemeni senzațiilor pe care le simțea Brittany.Simțea o căldură puternică,apoi starea aceea febrilă o cucerea din nou,ca în cele din urmă să simtă o dorință puternică și necontrolabilă.Simțea că inima lui este în jurul ei,undeva,aproape de ea.Se uită din nou la trupul lui.Aceași undă de sentimente o cuprinse din nou.Putea simți căldura inimii lui presând asupra spatelui ei,îi putea simți bătăile puternice ale inimii lui.Savura această căldură prin care fiecare por al pielii ei.Corpul îi era stăpânit în întregime de senzații ciudate,dar puternice.Sam era în spatele ei.Sesizase și el starea ei,dorința.Cu greu se mai putea controla.Mâna lui alunecă pe trupul ei.Era cald și mătăsos.

-Se face cald,murmură ea.El o sărută pe gât.

-Uite,asta o să te ajute.Îi descheie nasturii cămășii.Mâna lui îi masa ușor pielea.Sam se uita la curbele sânilor ei.Erau minunați,asemenea unor trandafiri așezați în palmele lui.Visase la așa ceva.S-o țină în brațe.

În realitate,Brittany era mult mai frumoasă decât orice nălucă din visele lui.

-Oh,Brittany,ești încântătoare.La fel de grațios ca dansul flăcărilor,el se așeză în fața ei și o trase în jos pe podea.Îi scoase cămașa și sutienul.

-Focul te va încălzi,îi șopti el la ureche.

-Îmi placi foarte mult,murmură ea.Era acolo,jumătate goală,și nu simți nici un fel de teamă,când el îi atinse sânii.Se simțea fericită cu acest bărbat.Sam o privea insistent.El își scoase cămașa și o lăsă pe canapea.Privirea lui Brittany se opri asupra pieptului lui.Era același Sam pe care-l văzuse ea în visele ei.Dar acum era aici,în realitate.El îi atinzea curbele trupului.

-Oh,Sam,murmură ea; ești atât de frumos.

-Noi suntem frumoși,Brittany.Împreună.

-Visez,Sam.Mă simt ca și cum aș fi pe altă lume.

-Omleta este de vină,Brittany.Nu mă așteptam să aibă un asemenea efect.Râsul lui parcă îi atinzea inima lui Brittany.Eu...aș putea...aș putea repeta rețeta.

-Poate mai și improvizezi.Degetele lui îi mângâiau sânii și apoi tot corpul.

-Ești așa de frumoasă,frumoasa mea Brittany...ești încântătoare.Sam îi atinse ochii cu buzele.Întâi unul...apoi și pe celălalt,gustându-le dulceața.

-Oh,Sam,gemu ea.Mâinile lui Brittany îl mângâiau pe Sam.Dintr-o dată ea simți buzele lui alunecând ușor în jos.Știa că se află în paradis și nu voia niciodată să mai plece de acolo.Mâna lui Sam îi mângâia tot trupul.Pentru o clipă îi atinse blugii,apoi îi desfăcu fermoarul.

Sam o simțea pe Brittany,știa exact cum se simte și prin ce trece.

Brittany simțea căldura ce-i cuprinsese corpul.Suspina ușor și ochii i se umplură de lacrimi.El observă și se opri.

-Brittany? Brittany își întoarse capul și o lacrimă îi alunecă pe gât.

-Oh,Sam,te doresc așa de mult.

-Ești sigură,Brittany?

-Este unul dintre puținele lucruri din viața mea de care sunt sigură.Sam zâmbi în timp ce mâinile lui pătruseseră în blugii ei.Ușor,palmele lui ajunseră între picioarele ei.

-Acolo...El își plimbă privirea pe tot corpul ei.Nu mai putea vorbi.Era într-adevăr frumoasă.Aproape perfectă.Respiră adânc și o trase pe Brittany deasupra lui.Plăcerea de a o ști pe Brittany împreună cu el devenise aproape o nevoie.De data aceasta nu era egoist ca alte dăți.Brittany era mult prea importantă,prea specială,aproape o parte din el.Sam își trecu ușor mâna între pulpele ei.Locul era mătăsos și umed.Își mișcă degetele senzual.

-Oh,Sam...Brittany închise ochii.Atingerea ta este la fel de magică precum omleta.

-Ești singura pe care o ating atât de magic.Mâna lui se ridică pe umeri,apoi alunecă din nou în jos.

-Oh,Sam,te iubesc! Brațele ei erau în jurul gâtului lui.Simțea dragostea și acea căldură ce-i explora interiorul.Va simți asta multe zile de acum încolo.Nimeni nu s-ar fi gândit la așa ceva.Sam o iubea și de acum înainte nimic nu mai era secret.

-Te iubesc,Brittany,șopti el.Trupul lui îi atingea pielea.Buzele lui și pielea ei parcă se uniseră într-un joc plăcut.Sam îi săruta fiecare părticică a trupului.

Înainte să-și piardă controlul,Sam se îndepărtă puțin de ea.

-Oh,Brittany Ellsbeth Winters,în mod sigur știi să săruți bine.

-Sam,te doresc.Lumina flăcărilor dădea ochilor ei o strălucire aparte.Și pentru prima oară de când o cunoscuse,lui Sam nu-i era teamă s-o privească fix în ochi.Nu-i mai era teamă de magia ochilor ei.Brittany îl cuprinse pe după umeri,apoi mâinile i-au alunecat spre pieptul lui.Voia cu disperare să-i atingă fiecare bucățică a corpului și să-l păstreze în memorie.Abdomenul lui era puternic,îl voia mai aproape,mai aproape,până când nu mai era nimic între ei ca să-i poată despărți,nimic care să-l separe de ea.Sam explora corpul lui Brittany cu mâinile.Se mișca în ritmul mișcărilor ei.O dorea mai mult decât orice altceva pe lume.

-Brittany,fii a mea.Vreau să te iubesc.Brittany îi răspundea cu săruturi dulci, care-l apropiau și mai mult de ea.N-o mai putea abandona.

Se mișcau în același ritm și simțeau o plăcere imensă. Amândoi erau într-o lume ce nu era decât a lor. Patul era asemenea unui nor. Brittany puse o mână pe spătarul patului și zâmbi. Sam o privea, observându-i fiecare mișcare, fiecare expresie ce se perinda pe fața ei. O găsea pe Brittany fascinantă. Oare ea realiza că este în pat? Adormise alături de el în fața focului. După un timp, focul se stinsese. Sam o luase în brațe și o așezase în pat. Nu văzuse dormitoarele până atunci. Nu știa dacă are acest drept, dar, oricum, nu mai conta. La capătul holului se afla o cameră mare și aerisită. Totul părea că este în regulă. El și Brittany se simțeau excelent acolo. La acea oră era singurul lucru care mai conta.

Dimineața următoare a fost cea mai minunată din viața lui. Lumina zorilor i-a găsit împreună.

-O faci din nou, murmură o voce.

-Ce anume, dragostea mea? Se aplecă s-o audă mai bine. Pleoapele lui Brittany nu se mișcau.

-Mă privești, Sam. Mă privești în timp ce dorm.

-Oh!... O sărută. Și să știi că descopăr lucruri minunate pe care nu le observasem până acum.

-Da? Își mișcă ușor ochii.

-Respiri ușor și zâmbești mult. Ea tremură.

-Da?

-Da. Sam zâmbi în timp ce mâinile lui continuau s-o mângâie senzual.

-Și ce altceva mai fac, Sam?

-Lucruri ca acesta... Îi luă o mână și o puse pe pieptul lui. O mișcă ușor prin rotații circulare. Acum se trezise. Zâmbi ușor.

-Nu fac... Sam aprobă. Îi cucerise din nou inima lui Brittany, tot prin același zâmbet cuceritor.

-Apoi eu fac asta. O dezveli și-i cuprinse sânii. Și asta. O sărută cu pasiune. O dorea. O iubea.

-Oh, Sam. Brittany îl privea cu interes. Ai intrat în viața mea atunci când nu căutam așa ceva. Și acum ești aici. Nici nu prea știi ce să fac cu tine.

-Iubește-mă, spuse el repede. Și l-a iubit.

CAPITOLUL 9

Zăpada acoperise toată valea. Când Brittany a deschis ochii, câteva ore mai târziu, singurele zgomote ce se auzeau în cameră erau provocate de vântul ce făcea pini să foșnească și de pașii ușori ce urcau pe scări. Sam își scoase capul de după un colț.

-Bună dimineța, frumoaso! El intră în cameră având în mână o tavă. Ceea ce era pe tavă răspundea cea mai delicioasă aromă pe care Brittany o mirosise vreodată.

-Sam... Brittany se lăsă din nou în pat și mirosi ușor perna. Sam plecase din visul ei, pregătise dejunul și acum se întorsese din nou în cameră surâzând.

Ea se asigură că nu este un vis tot ceea ce se întâmplă.

Nu, el era încă acolo. Era fiecare părticică din el. Nu purta nimic altceva decât blugii. Se uită în ochii lui. El o studie cum se uită la el.

-Sam, tu ești, spuse ea în cele din urmă, cuvintele pierzându-se în aer.

-Așteptai, probabil, majordomul? Se încruntă și luă o poziție sobră, scoțându-și pieptul înainte. Râsul ei puțin adormit umplu camera.

-Nu, dar am crezut că este un vis minunat și când mă voi trezi nu vor mai fi decât dulcile amintiri. Sam lăsă tava pe o măsuță și se așeză lângă ea.

-Pare a fi o amintire? Se aplecă și o sărută pe umăr; ea își mișcă puțin capul și își simți sânii atinși.

-Sau asta?

Se aplecă din nou, îi sărută ochii și apoi o sărută prelung pe buze. Nu se mai sătura de ea, de mirosul pielii și de sentimentul pe care-l avea atunci când o atingea. Își amintea râsul ei senzual în timp ce făceau dragoste, modul în care ea îl atinge și-l iubea.

-Nu cred că vreun vis sau altă fantezie se pot compara cu noi, dragă Brittany.

Ea își mișcă o mână, îi atinse pieptul, apoi se uită în ochii lui.

-Nu, nu cred, Sam. El tăcu o clipă, gândindu-se la dorința de a o iubi din nou.

-Ce ai pe tavă? întrebă ea.

-Micul dejun, dragostea mea. El zâmbi și așeză tava pe marginea patului.

-Sam, spuse ea încet, în frigider nu era destulă mâncare, nici măcar o ceașcă de cafea, cum ai umplut tava?

-Ești o femeie receptivă. Acesta este unul dintre multele lucruri care-mi plac la tine. O sărută în creștetul capului, apoi se așeză lângă ea.

-De unde?

Înlătură șervetul ce acoperea un coș cu croasante proaspete ce miroseau minunat. Erau umplute cu cremă acrișoară și cu căpșuni.

-Oh, Sam...

-Am consumat creditul, dar nu pe tot, spuse el. Brutăria *Kendrick's* a pregătit croasantele. Domnul Jackson deschide primul magazinul, așa că am putut face și alte cumpărături. Restul este simplă magie. Brittany luă o ceașcă de cafea.

-Ai fost în oraș? El aprobă din cap.

-Dar era prea devreme să-l sun pe Gary, așa că amândoi trebuie să ne întoarcem mai târziu să-i telefonăm, așa cum am stabilit în Evergreen.

-Sam... Ea se uită la deliciosul mic dejun. Știi că ești pur și simplu minunat? Sam o privi. Simțea niște sentimente noi, dar puternice. Erau mai clare decât orice joc ar fi jucat. După ce au mâncat și s-au îmbrăcat erau gata să găsească un telefon.

-În pădure este un han vechi, spuse Brittany. Este mai aproape decât orașul și va fi o plimbare agreabilă. Plecară împreună spre pădure. Era liniște și totul acoperit de un praf fin de zăpadă. Aerul era rece, dar soarele strălucea. Brittany nu-și putea controla zâmbetul ce se ivi pe fața ei. Nu era nici o provocare. Deci despre așa ceva spun cântecele, vorbesc filmele și scriu cărțile. Era măreț!

-Este o zi minunată. Ce spui, domnule Lawrence? El o privi în ochi și o strânse lângă el.

-Decât să te uiți la mine, mai bine te-ai uita pe unde mergi, altfel nu mai ieșim în pădure.

-Hmm. Brittany se uită la frunzele de pe jos, apoi la el și-și scutură capul.

-Nu, cred că este prea ud aici. Sam râse cu poftă.

-Brittany Ellsbeth Winters, mă uimești!

-Ai găsit vreun demon în mine? Întrebă ea.

-Un înger, o corectă el ușor. Un suflet senzual, care mai mult ca sigur că vine direct din rai. Își continuă drumul zâmbind și respirând aerul rece, dar curat. Brittany realizează că se simte minunat alături de el. Totul era mult mai perfect decât oricare altă din părțile jocului lui.

-Această pădure este o parte din proprietatea ta? Întrebă Sam.

-Da, pământul a fost al bunicului meu. Include și hanul la care vom merge. Dar tata a vândut această parte, cu mulți ani în urmă. Au continuat să meargă. După un timp Brittany îi simți șoldul lui Sam apropiat de ea. Își puse o mână pe pieptul lui și-l strânse în brațe, aproape de ea. Nici un cuvânt nu putea să exprime fericirea ei. Observă că și Sam este fericit. O săruta pe păr și o ținea aproape de el.

-Îți este frig? o întrebă el la un moment dat.

-Nu. Nici un moment nu-i fusese frig. Căldura dată de Sam i-ar fi ajuns o viață întreagă.

-Miroase puțin, Sam. Miroase acești copaci. Nu sunt minunați? E parfumul copilăriei și al adolescenței mele. Fiecare anotimp are farmecul lui. Deliciile primăverii și căderea frunzelor toamna.

-Dar nimic nu are mai mult farmec ca tine. O sărută pe gât. Ai dreptate, Brittany, este un loc minunat.

-Așteaptă să vezi hanul.Știu că o să-ți placă la nebunie.Îi plăcea să împartă acele lucruri cu Sam.Se uita în jur și se întreba dacă ar fi părut totul la fel în cazul în care ar fi fost singură.Nu era un gând prea bun pentru o zi ca aceea,așa că renunță repede la el.S-au îndreptat spre poteca ce ducea la han.

Era o altă lume? Visa? Era viitorul? Sam o îmbrățișă și o sărută dulce.

-Este o lume de basm,murmură el.Aș vrea să existe pentru totdeauna această lume.Ea zâmbi și observă că ochii lui Sam erau plini de fericire,l-ar fi plăcut ca vorbele lui să se împlinească.În depărtare se zărea hanul.Era ca într-o fotografie perfect executată.

-Știi,Brittany,am fost în foarte multe locuri.Tu mă introduci într-o lume ce are o frumusețe aparte.O frumusețe pe care cu greu ți-o poți imagina.

-Poate că ești pregătit pentru genul acesta de frumusețe.Ceva doar simplu și natural.

-Sau poate totul este din cauza ta.

-Poate...Ea râse din nou,apoi zise:

-Bunicul meu spunea că hanul arată ca o tavernăi.Asta îl face să fie mai popular decât magazinul general.Sam zâmbi.

-Vrei să-mi spun părerea? Au nevoie de ceva ca să-l încălzească?

Știu un aranjament perfect.Privirea lui se îndreptă spre un alt loc.

-Ce este acolo?

-Acolo am învățat să patinez.El râse.

-Poate o să încerci odată.Era ca o promisiune vagă.Poate...odată.

-Știi,Sam,spuse ea în timp ce făcea primii pași pe treptele hanului,câteodată cred că iubesc acest loc pentru că aici totul este nereal.Este prea bine realizat.

-Vrei să spui că ar fi ca o evadare? Ea dădu din cap.

-Cred că ai dreptate,spuse Sam.Uneori evadările nu sunt chiar rele.

Atâta timp cât ne întoarcem la viața reală totul este O.K.Așa văd eu lucrurile.

Brittany se întreba dacă acest sfârșit de săptămână fusese o evadare.Apoi se vor întoarce la viața reală? Se gândea că,orice s-ar întâmpla,niciodată nu va mai putea trăi așa.Puțin îi păsa de restul.Nu conta de ce.Brittany îl lăsă singur pe Sam,ca să-și caute cei doi prieteni care îngrijeau hanul,pe Ida și pe Jack Plunkett.Sam îi dicta prin telefon lui Gary ultimele corecturi pe care le făcuse împreună cu Brittany.Apoi se uită în jur.Fusese în Europa.Locuisse în cele mai mari și mai luxoase hoteluri,dar nimic nu era ca acest loc.Nu i se mai părea un simplu joc.Nici măcar amuzant.Gândurile lui Sam au fost tulburate de o femeie cu ochi albaștri care a intrat în cameră.

-Aici erai? Eu sunt Ida Plunkett, iar tu trebuie să fii Sam, cel care a adus strălucirea în ochii lui Brittany. Sunt fericită că te-am putut cunoaște. El dădu mâna cu ea și-i răspunse printr-un zâmbet. N-am mai văzut-o pe Brittany în ultimul timp, zise Ida. Niciodată nu a mai venit aici cu un prieten. Așa că ne face plăcere. Hai, vino! Îl luă pe Sam de braț și trecură printr-un hol lung. Ajunseră în bucătărie unde i-au întâmpinat mai multe voci vesele.

-Bună, Sam, vino! Brittany era așezată la o masă rotundă de stejar și ținea pe genunchi un copil cu părul buclat.

-Vino să-i cunoști pe nepoții lui Ida și Jack. Erau cinci puști. Sam luă un scaun și se așeză lângă Brittany.

-O dinastie adorabilă, spuse Sam zâmbind.

-Locuiesc în Evergreen, dar cea mai mare parte a timpului o petrec aici.

Totul era minunat. Era o atmosferă încărcată, dar plăcută. Aproape perfect. Ida și Brittany au încercat să-și amintească puțin de trecut. După o clipă de tăcere Ida spuse calmă:

-Ei, bine, dragă, tatăl tău a petrecut câteva clipe minunate împreună cu noi.

Întotdeauna vei găsi aici o cameră pregătită care te așteaptă. Mai bine te-ai uita puțin pe descrierea pe care noi am făcut-o înainte să pleci tu. Poate ți-o arăt acum...

-Oh, oh. Va trebui să aștepte. Cred că Missy are mai multă nevoie de mine. Henry strâmbă din nas.

-Missy este singura ei preferată, spuse Pap. Ceilalți puști râseră în timp ce Ida scotea niște hârtii dintr-un dosar.

-Nu te deranjează, nu, dragă?

Sam o luă în brațe și pe Missy. Îi strânse trupul ei mic în brațele lui mari.

-Întoarce-te la mine, frumoaso! Zâmbi spre copil.

-Sam, îl certă ușor Brittany.

-Hei tu uită-te acolo cu Ida. Și nu mai proceda așa. Pentru copii ești un exemplu rău. Vino, o să-ți arăt eu ceea ce trebuie. Copiii au început să râdă. Sam își schimonosea figura și se uita în direcția puștilor. Ida continuă descrierea casei.

-Totul este în regulă, Ida, spuse Brittany în timp ce se uita la copiii adunați lângă genunchii lui Sam.

-Nu-ți face griji, zise Ida, Jack va avea grijă de tot. Totul va fi ca și până acum. Brittany își îndreptă atenția spre Jack.

-Știu că așa va fi. Mulțumesc. Ida simțea că într-adevăr Brittany Ellsbeth era îndrăgostită.

-Ida, mai bine noi am pleca, spuse Brittany.

Mai aveam câteva lucruri de aranjat la cabană și vrem să ajungem și în oraș în seara asta. Ida căută niște șervețele.

-Nu plecați fără biscuiți și niște miere.

-Oh, Ida, zâmbi Brittany. Nu-ți face probleme...

-Vorbește pentru tine, domnișoară Winters. Sam o sărută pe Missy pe frunte. Eu unul voi conduce mai bine dacă o să am alături biscuiții făcuți de Ida.

-Și tu, poți să-i împărți cu el, spuse Ida zâbind. Își luară la revedere. Se făcură promisiuni că vor reveni. Brittany se uită la Sam.

-Încep să cred că ai o echipă întregă de copii și că nu vrei să spui.

-Vrei adevărul?

-Sam, vreau să aud adevărul. Sam o luă de gât și o strânse aproape de el.

-Sam!

-Gata, îți spun... Am petrecut ceva timp împreună cu niște prieteni francezi. Era într-o primăvară când trebuia să realizez un articol pentru o revistă.

-Scrii?

-Eh, dragostea mea, mă întrerupi. Prietena mea Simone născuse doi gemeni, Anthony Samson Boullier și sora lui, Nicole.

-Samson?

-Este un puști bine făcut, iar Nicole era încântătoare. Poate o să-i cunoști într-o zi. Eu stăteam tot timpul acasă pentru că scriam. Treptat, m-am transformat pentru ei în unchiul Nouveau.

-Sam... murmură ea.

-Îmi place felul în care-mi rostești numele, domnișoară Winters. Sam zâmbi, apoi continuă:

-Am petrecut grozav, alături de acești copii. M-a durut atunci când a trebuit să plec.

-Ei bine, spuse Brittany, am reținut ideea în caz că voi avea vreodată nevoie de o bonă. Au continuat să se plimbe. Soarele după-a-miezei aproape că topise zăpada.

-Înțeleg de ce-ți place aici atât de mult, spuse Sam. Îmi pare rău că tatăl tău vrea să vândă.

-Mă gândesc să cumpăr totul pentru mine, zise ea.

-De ce nu?

-Nu știu. Este o casă prea mare. Cred că aș deveni egoistă și m-aș simți ciudat.

Este o casă perfectă, dar pentru o familie. Nu pare potrivită pentru mine.

-Este genul de loc unde poți întâlni spiritele și-ți poți calma sufletul. Brittany se uită la el. De ce spusese acele cuvinte? Cât de mult și de bine putea citi în sufletul ei?

-Mama ta mi-a spus că după excursia din Europa ți-ai petrecut foarte mult timp aici.

-Da,m-am mutat aici pentru un timp.Ea zâmbi.Să mă întâlnesc cu spiritul meu și să-mi liniștesc sufletul.

-A fost destul de greu pentru tine să...renunți la relația din Europa.De ce nu putea spune Sam „bărbat” sau „iubit”? De ce spunea „relație”? Îl durea probabil să se gândească la acest lucru, chiar dacă aparținea trecutului.

-Nu,n-a fost așa.Pur și simplu simțeam nevoia să mă adun.

-Totuși se pare că te-a afectat,Brittany.

-Nu,Sam.S-au oprit puțin.Sam s-a uitat în ochii ei.Erau plini de tristețe.

-El...te-a lăsat însărcinată?

-Niciodată n-a știut că eram însărcinată.N-am știut nici eu până să plece el.Nu era în plan,înțelegi tu.

-Ce dracu'...în ochii lui parcă se dezlănțuise o furtună.Brittany era înspăimântată.

-Tu nu înțelegi,Sam.El nu era tipul care să-l joace pe „tata”.Dorea să fie liber,să cunoască lumea.

-Este o prostie ceea ce spui,Brittany.Tipul „tată” Ce dracu' mai este și asta?

Ce-ai făcut cu copilul? întrebă el.

-L-am ținut trei luni,apoi l-am avortat.Vocea ei tremura.Sam o îmbrățișă.

-Oh,dulcea mea Brittany,îmi pare rău.Ochii lui Brittany se umplură de lacrimi.

-N-am spus asta nimănui,Sam.

-Ar fi trebuit,zise Sam.Este prea mult pentru o singură ființă.Ai fost singură tot timpul?

-Da.Am stat acolo până s-a terminat totul,apoi am venit aici ca să mă regăsesc.

Nu suportam să mi se spună ce este bine să fac și ce nu este.

-Prin ce lucruri groaznice ai trecut! Ochii lui Brittany erau triști.

-Da,a fost greu.Dar totuși a fost și este păcatul meu.L-am făcut.Știi,Sam,până acum mă condamnă de una singură.

-Brittany,asta...

-Știu.Nu are sens.Dar cred că am greșit.Undeva există regretele.

-Dar nu a fost vina ta.O strânse în brațe.Vei avea alți copii și vei fi cea mai minunată mamă din lume.Au continuat să se plimbe.Erau îmbrățișați.Brittany continua să se gândească.Involuntar,mâna ei ajunse până la pieptul lui Sam.

-Ce se întâmplă? întrebă el.Ea își scutură capul.

-Rezultatele gândirii.Îmi imaginez cât este de greu cu doi gemeni.

-Nu-ți prea plac gemenii,nu-i așa,Brittany?

-Nu.

-Dar uneori îți pot aduce fericire.
-Sau tristețe.Sam aprobă.
-Sigur, viața este un amestec ușor de surprize. Viața este poate exact ca asta.
Privește.Poteca se despărțea în două: una spre dreapta și cealaltă spre stânga.
-Este ca în poeme.O parte călătorește și una se întoarce acasă.
-Și este una pe care o alegi.
-Siguranța, calea sigură...El aprobă ușor din cap.
-Îți faci prea multe griji, Brittany.Privește viața așa cum este.
-Am încercat odată.Am stat liniștită și nu mi-a fost teamă.În final,n-a mers.Cel puțin pentru mine.
-Prea multă tristețe pentru azi,spuse el.Vom lămuri totul în timp.În legătură cu poteca,ai dreptate.Dacă n-o alegem pe cea mai scurtă nu știu ce ne vom face.
-Nu vreau să mă mai întorc,zise Brittany.
-Sunt de acord,admise Sam,degetele lui mângâindu-i fața și apoi gâtul.
-Sam...
-Nu cred că m-am simțit vreodată atât de bine.
-Și eu mă gândeam la același lucru.Te în-spăimântă?
Întrebarea ei l-a mirat.Îl înspăimânta puțin,dar nu cum își imagina ea.Ceea ce-l speria era acel sentiment incredibil de dragoste.Ceea ce-l speria mai mult era ceea ce va urma.Gândul să stea departe de Brittany nu era o soluție.Ea devenise o soluție pentru viața lui.Gândul că s-ar putea căsători îl speria.Ce să-i ofere el lui Brittany? El nu-i putea oferi nimic,iar ea merita mult prea multe.
-Șam,ce se întâmplă?
Brittany îl observă.Dintr-o dată părea trist.
-Nimic,dragostea mea.Vino aici! Acum este mai bine.
-Mai bine decât ce?
-Mai bine decât orice altceva.Brittany știa exact ce voia să spună Sam.Totul era prea clar.

CAPITOLUL 10

-Pot să spun că ai pierdut zilele astea,Brittany,și asta mă nemulțumește enorm!
Frances Sullivan își netezi rochia de lână.
-Și este bine pentru tine,știi.Brittany așeză cușca cu iepuri într-o parte și-o privi fix.
-Pierdut? se miră ea.Brittany Winters o femeie învinsă? Zâmbi și se întoarse spre femeia solidă.
-Deci să pierd este bine pentru mine,doamnă Sullivan?

Săptămâna trecută a fost veselă.

-Da, sigur, este adevărat. S-au întâmplat lucruri minunate cu tine. Norman Cousins recomandă bolnavilor să râdă. Și tu ai râs prea mult, da.

-Îmi va vindeca boala? se amuză Brittany.

-Te va ajuta desigur, dragă. Boala ta începuse să fie o suferință pentru noi toți. Cu o grijă deosebită luă iepurele, pe care-l chema Delilah, și se plimbă prin cameră. Brittany zâmbea. O urmărea părăsind camera.

-Încă o dată are dreptate. Brittany privi prin jur. Eustelle Cleaver, stând la locul ei, aștepta ca Piggy să-i înapoieze mingea pe care i-o rostogolise pe podea.

-Domnișoară Cleaver, bună dimineța! Observ că aveți o nouă cutie.

-Nu, nu cred că va ploua. Dar și dacă va ploua, zâmbetul tău va străluci pentru noi, Brittany. Pentru tine este bine, tu știi. Brittany își înălță o sprânceană și spuse veselă:

-Am auzit. De ce am sentimentul, domnișoară Cleaver, că în jurul meu este o conspirație ce se ocupă de sănătatea mea?

Remarca o amuză pe domnișoara Cleaver și râsul său se auzi zgomotos.

-Oh, tu. De sănătatea mentală trebuie să ai grijă. Tu știi. Brittany își scutură capul și apoi zâmbi.

-Ei bine, este plăcut să știu că toți sunteți preocupați de mine.

-Ce se întâmplă cu genunchiul tău? Domnișoara Cleaver părea îngrijorată. Brittany zâmbi calmă, apoi îi înmână un biscuit ca să i-l dea lui Piggy.

-Genunchiul meu este bine, domnișoară Cleaver.

-Și unde este el? interveni domnul Aldrich.

-Piggy? întrebă Brittany.

-Nu, Sam. Sam, știi tu.

-Oh, el, zâmbi ea. Aveți nevoie de el pentru ceva anume?

-Am nevoie de niște cărți pe care mi le-a promis și avem nevoie de mai multe indicații pentru grupul de cititori. Și îmi datorează un joc.

-Oh, înțeleg. Ei bine, o să-i spun. Lucrează mult ca să termine ceva, dar sunt sigură că o să vă aducă toate acestea, dacă v-a promis.

-Da, Sam este un om cu alte preocupări. Crezi că va veni pe aici când va termina ceea ce are de făcut?

-Sunt sigură că se va întoarce, domnule Aldrich. Măcar ca să joace acel joc cu dumneavoastră. Ieși repede din cameră. Ajunse pe hol căutând-o pe directoarea programului. Se forță să țină lucrurile sub control. O zări. Se îndreptă spre ea.

-Cum ți se par toate astea, Sheila? întrebă Brittany ținând în mână lista cu programul săptămânii următoare. Sheila citi repede.

-Arată grozav,Brittany.Fă-mi o favoare...

-Da.

-Știi despre programul de lecturat în grup,pe care l-a organizat Sam?

Brittany râse.

-Acela la care se dansează?

Sheila zâmbi într-un mod misterios.

-Corect.Acest lucru îi face pe toți să se simtă bine.Toată lumea face performanțe.S-ar putea ca tu și Sam să organizați o excursie? Sam știe despre acest lucru,dar săptămâna trecută,când a fost aici,nu am stabilit data.

Înainte ca Brittany să poată răspundă,Sheila continuă:

-Acum știu că este ocupat să termine lucrarea despre tatăl tău,dar de asemenea știu că i-ar plăcea să fie și aici.Și pentru oamenii noștri ar însemna foarte mult dacă voi doi ați putea veni împreună aici.

-Sigur că eu pot veni,Sheila.Mi-ar plăcea.Pentru Sam nu pot vorbi dar...

Vocea îi tremura.Nu,acesta nu era adevărul.Putea vorbi cu ușurință despre Sam.

Faptul că ei nu pot fi împreună îi făcea pe amândoi să-și dorească și mai mult acest lucru.

-De fapt,cred că pot vorbi și pentru Sam,spuse ea.În cele din urmă el a creat acest lucru.Ar trebui să vină aici.

-Da,trebuie să fie prezent.

-Ei bine,sunt sigură că va fi.Nu-ți face griji,Sheila.Va fi prezent în primele rânduri.

-Sirius ți-a făcut cu ochiul,spuse Sam după câteva zile,în timp ce se îndrepta împreună cu Brittany spre Elms.

-Decent.

-Să ne înțelegem,Sirius și cu mine! Se uită la Sam.

-Deja l-am numit pe Dunkin și Sirius,știi doar.

-Dar? Sam se uită în ochii ei.În ei se putea vedea strălucirea stelelor.

-Ei bine,Dunkin era orfan,știi.Și l-am găsit împreună...

-Lasă-mă să ghicesc.A fost găsit pe scările unui magazin.Brittany râse.

-Exact,Sam.Eu și el ne înțelegem bine.Îl sărută pe obraz.

-Ei bine,până când vom vorbi serios...

-Și până când noi doi ne vom înțelege,am o problemă pe care vreau s-o discut cu tine.Pentru o clipă lui Brittany îi pierise râsul.Apoi se uită din nou în ochii lui.

-Înțeleg...Ei bine,domnule Lawrence,cu ce vă pot ajuta?

-Cu orice! Înțelegi,există o femeie după care sunt nebun și în ultimele zile am muncit ca un nebun ca să termin o lucrare pentru tatăl ei.

-Da,da,continuă.

-Și,vezi,nu prea ne-am văzut în ultimele zile.Ai putea aranja un telefon?

-Poate.

-Ei bine,de fapt am un număr de telefon.Îl folosesc la ore speciale.
Sunt neclare și ele...

-Sigur.

-Dar sunetul nu este mare șmecherie.

-Șmecherie?

-Da.Am nevoie de ajutor.

-Ajutor...Voia să-l sărute.

-Da,da...Urmă o pauză între ei.

-Se pare că această femeie m-a cucerit de tot.

-Și?

-Și sunt nebun după ea.

-Oh,Sam.Ai o singură scăpare.

-Simt o durere ciudată.Brittany îl îmbrățișă.

-Sam,Sam.Vino aici,iubitul meu,și liniștește-te.Cortina se ridică peste zece minute și am promis că te aduc.Holurile sunt aglomerate.Sau îndreptat spre Sheila.

-Cred că spectacolul trebuie să înceapă,zise Sheila.Acolo sunt două locuri.
Sam și Brittany și-au făcut loc prin mulțimea de oameni care le zâmbeau călduros.

-Privește,Sam,uite-l pe Billy.Brittany arată spre locul unde era Bertha Hussey.
Era între nepotul ei și noua lui prietenă.Acum două săptămâni Bertha se plânsese lui Sam că Billy nu-și poate găsi un loc de muncă.La câteva zile,Sam l-a chemat să aibă grijă de plantele din biroul lui.

-Face lucruri bune cu plantele mele,spuse Sam.Poți să juri că se înmulțesc în fiecare zi.Cred că o să-l rog să rămână. Brittany se miră.

-Ce,ce vrei să spui? Vocea ei era înecată,dar Sam s-a făcut că nu aude.

-Luminile se sting.Mai bine ne-am așeza.Era îngrijorată.Ce voia să spună prin faptul că-l ține pe Billy? Ce-ar putea să fie? în fața scaunelor era un podium.

-Știi ceva despre chestia asta? îl întrebă Brittany pe Sam.Sam zâmbi.

-Asta înseamnă da sau nu?

-Brittany Ellsbeth,nu mă mai pot concentra dacă tu nu taci.

-Îmi asum responsabilitatea,domnule Lawrence.Acum spune-mi,ce se va întâmpla aici în această seară?

-Tu m-ai adus pe mine? îți amintești? Îi trase mâna într-a lui.

-Am dat numai câteva sugestii,dar nu știu exact ce va fi.Satisfăcută?

Spectacolul începu.Vorbea Frances Sullivan.

-Bună seara,prieteni și rude,începu ea.Ochii ei aveau o strălucire aparte.

Zâmbi spre Sam.

-Cred că Frances te place,îi șopti Brittany lui Sam.

-Cred că Frances știe ce lucruri nebunești ai făcut ca să mă aduci din nou aici.

-Sam!Frances continua să vorbească.

-Avem o surpriză minunată în seara asta.Dar câțiva dintre voi nu știu prea multe despre asta.Sam era liniștit.De când venise la Elms avusese parte numai de bucurii.Brittany îi dăruise numai ore de fericire.Totul fusese minunat.

Așa era și acum.Astfel primul spectacol de varietăți de la Elms se pregătea să debuteze.Aveau și invitați surpriză.Când spectacolul s-a terminat Sam și Brittany s-au îndreptat spre locuința ei.Drumul a fost făcut în tăcere.

-Brittany,am putea vorbi,spuse Sam.

-Nu,Sam.Nu încă.Mintea lui Brittany reactualiză imagini și amintiri.

La un moment dat Sam o sărută pe Brittany.

-Brittany,mă înnebunești.

-Iubește-mă,spuse ea simplu.

-Oh,dulceața mea.Am crezut că n-o să-mi ceri așa ceva niciodată.

-Vino,Sam.

-Te iubesc,Brittany.Te iubesc mult,mult de tot.Brittany începu să plângă.Sam sărută o lacrimă ce i se prelinse pe obraz.Cu cât trecea timpul,cu atât Brittany realiza cât de mult avea nevoie de Sam.

-Oh,Sam.Am atâta nevoie de tine...

Când s-a făcut dimineată,Brittany știa că nu mai era acolo.Dunkin îi aduse un bilet.

-Mulțumesc,Dunkin.Ea citi repede:

Dragostea mea,chipul tău îmi arată cât de bine visezi.Nu am vrut să te deranjez.

Te-am sărutat și m-am dus să mă întâlnesc cu tipograful.

Suntem pe ultima sută de metri."Jocul" va lua sfârșit.Totul este gata pentru pensionarea tatălui tău.Mi-ai dat mai multă fericire decât meritam.

Cu dragoste,Sam.

CAPITOLUL 11

-Șah mat! Doctorul Frank își ridică mâinile în aer,apoi lovi vesel cu palma spatele lui Sam.Se uită la Sam peste marginea ochelarilor.

-Ce te frământă,Sam? Tu știi ceva ce ea nu știe?

-Oh,este doar o învălmășeală de gânduri,doctore.Pentru un tip care, câteodată, trăiește rezolvând enigme,nu fac așa de bine acum.Doctorul Frank se rezemă din nou de scaun și-și prinse bărbia cu mâinile.

-Sunt bun la celelalte probleme ale oamenilor.Spune-mi,Sam,poate te pot ajuta. Sam scutură din cap.

-Mulțumesc,Frank,dar nu sunt sigur că mă poate ajuta cineva.Vezi...Se întâmplă să fiu cu capul în nori,îndrăgostit.Frank încuviință.

-În regulă,Sam,deci ce altceva este nou?

-Frank,este serios.O iubesc.Inspiră adânc și închise ochii.Dar eu nu sunt omul potrivit pentru ea și nu sunt sigur ce trebuie să fac.

-Hmmm,asta este o problemă,într-adevăr,spuse Frank încet.Brittany știe că nu ești omul potrivit pentru ea? Sam ridică din umeri.

-Cred că am fost prea fericiți unul cu celălalt pentru a ne gândi la fapte.

-Probabil că vă puteți preocupa de acele fapte împreună.De ce nu vă acordați unul celuilalt mai mult timp?

Sam zâmbi la doctorul Frank și se ridică din fotoliu auzind camionul lui Brittany în parcare.

-Poate.M-am cam gândit singur la toate acele reguli.Dar acum,singura persoană pe care am nevoie să o văd este Brittany.

-Sam.Năvăli în birou ca un vânt de martie,punându-și brațele strâns în jurul lui Sam.Zâmbi în semn de salut către doctorul Frank,care o lovi ușor peste umăr în timp ce ieșea din cameră,apoi își îndreptă toată atenția către omul pe care încă îl ținea în brațe.Credeam că mă suni ieri.

-Ai factura lui Dunkin? Și-a înclinat capul și a roșit.

-Desigur.Am luat-o cu o zi în urmă.

-Am avut niște probleme și a trebuit să iau în ultimul minut afișele tipărite pentru „joc”.Toate sunt împreună.Totul va fi pregătit pentru marea prezentare, vineri noaptea.

-Și tu vei fi acolo,Sam?

-Ei bine,se pare că mama ta crede că ar trebui să fiu.Nu va accepta faptul că sunt un simplu angajat.Brittany zâmbi pe jumătate.Sam mai dorea să spună ceva...

-Brittany,trebuie să mergem undeva și să vorbim.Chiar acum.

-Sunt programată...

-Las-o pe asistenta doctorului Frank să facă asta.Vocea lui era gravă.Te rog, Brittany.Îi cercetă ochii.Așadar asta era tot,se gândi ea.Este timpul pentru o „discuție”.

-Cred că într-adevăr trebuie să vorbim,Sam.

Vocea ei era plictisită și fără nici un accent. Dar, drept să-ți spun, nu sunt sigură de ce. Comunicăm foarte bine și fără cuvinte. El râse forțat.

-Ai grijă, mică doamnă. Știi ce îmi provoacă tonul acesta din vocea ta. Începu s-o îndrepte spre recepție și spre ușă, apoi strigă peste umăr:

-Va veni înapoi, doctore. Cândva.

-Bine, bine, stați cât aveți nevoie, spuse Frank din laborator, încântat că, în sfârșit, cineva îi urma sfatul. Brittany tremură când vântul de la intrare suflă rece spre ea.

-Ei bine, Sam, încotro?

-Nu știu. Oriunde. A deschis ușa de la mașină și a ținut-o așa până când ea s-a urcat, apoi s-a grăbit în cealaltă parte.

-Brittany, eu... Și-a strecurat o mână și a tras-o spre el, până când era lipită în brațele sale, cu capul cuibărit pe pieptul lui, mirosul ei plăcut umplându-i nările.

-O, Doamne, cât de mult te iubesc, murmură el în părul ei.

-Și eu te iubesc, Sam; spuse ea încet, dorindu-și ca acest lucru să fie tot ce conta, dar știind în inima ei că asta era doar începutul conversației. Am umblat ca om nebun, noaptea trecută, încercând să rezolv toată această treabă afurisită. Nu are nici un sens. Își lăsă mâinile să alunece pe pieptul lui și se uită în ochii lui care păreau că privesc în sufletul ei, așa cum nici un alt om n-o mai făcuse vreodată. Își scutură capul încet.

-Știi ceea ce am făcut, Sam. Îmi „cumpăram” timp cu tine.

-Nu, Brittany. Degetele lui se jucau cu părul ei de la ceafă.

-Stt, Sam, lasă-mă pe mine să spun ce am de spus până la sfârșit. Am știut de la bun început ce erai tu. Mi-ai spus, îți amintești? Zâmbi trist. Și tu știai cu ce ai de-a face, de asemenea. Tu știi de ce mi-e frică, știi visurile mele. Tu știi că vreau copii și o viață normală.

-Bineînțeles, Brittany, amândoi știam asta, dar în ciuda acestui lucru, ne-am îndrăgostit. Mi-ai dat o viață. Nu-mi imaginam că acest lucru este posibil, este o bucurie total nefamiliară, de care nu cred că sunt capabil să mă satur.

-Atunci, nu mă părăsi, Sam, se rugă ea încet, însoară-te cu mine.

El doar asculta și privea. Știa că el dorea fiecare cuvânt pe care i-l spunea. El o iubea cu putere și intensitate, care o satisfăceau până în adâncul sufletului. Și în ciuda tuturor faptelor, a ceea ce știau unul despre celălalt, de săptămâni întregi, ea nutrea speranța secretă că această dragoste va rezolva cumva diferențele dintre ei.

-Am știut întotdeauna de ce sunt în stare, Brittany, până la tine. Ai schimbat totul. Îi trase bărbia, până când Brittany a trebuit să se uite în ochii lui.

-Nu am fost capabilă să rezolv această enigmă,încă,dar știu un singur lucru: sunt gata să renunț la tine.A simțit lacrimile care se strânseseră sub genele ei și încercă să-și mențină privirea fermă.

-Brittany,aș vrea să te uiți la mine.Ochii lui vorbeau de dragostea lui,dar tot ce putea simți ea era durerea din cuvintele lui,în timp ce se strecurau încet în conștiința ei.

-Să mă mut...începu ea.A sărutat-o în creștetul capului și a continuat:

-Știu,știu,nu este soluția ideală,dar până când putem lămuri totul,te rog, Brittany,avem nevoie de mai mult timp.Brittany înghiți greu și-și mușcă buza de jos,pentru a o opri din tremurat.

-Sam...

-Știu că nu este prudent și planificat și sigur,știu că este un risc,dar te rog, gândește-te la asta până când putem lămuri totul.

-Nu pot,Sam,nu pot să fac asta.Vocea ei era aspră și fiecare cuvânt îi înțepa inima.Îi putea el cere asta? Știa...

-Brittany,scumpo,știu prin ce ai trecut.Dar tu și eu suntem diferiți.Diferiți? se gândea ea.Cât de diferit putea fi lucrul ăsta? Cum și-a putut dăruia inima unui om căruia îi era frică să facă un angajament? A simțit pământul începând să tremure sub ea și dragostea ei ofilindu-se și transformându-se într-o mâhnire dureroasă.

-Brittany...Sam o ținea de umeri și vorbea încet,silind-o să-l asculte.Câteodată ai nevoie să riști puțin,dacă vrei să câștigi la sfârșit.Te rog,nu te întoarce cu spatele,ascultă-mă.Ea înghiți greu și-și lăsă încet capul în jos.

-Sam,nu pot.Nu pot schimba asta.Nu pot să fac asta.Fără un angajament,tot ceea ce rămâne este riscul...și nu-mi pot baza viața pe asta.Nu pot.Ea tăcu atunci când lacrimile au început să-i curgă necontrolate pe obraji.Sam încercă să spună mai multe,dar ea nu-l putea auzi,nu acum,când durerea o sufoca.Căută mânerul de la ușă și se strecură afară din mașină.Doar în ultima secundă se uită înapoi.

Sam stătea abătut în mașină,ținându-și capul în jos,mâinile lui albe strângând volanul.Dar nu mai rămăsese nici un cuvânt de spus,așa că Brittany s-a întors și a pornit încet spre clinică.

Brittany puse jos receptorul telefonului și apoi se uită la el.

-Te rog,nu suna din nou,spuse ea încet.Acel sunet o făcea să se gândească la Sam și i-ar fi auzit vocea în mintea ei,iar inima i s-ar fi spart în mii de bucățele.

-Așa că,mamă,Sara și Gordie,nu sunați pentru discuții sau pentru planurile pentru retragerea tatei.Viața ei se destrămase,iar ea nu dădea nici doi bani pe meniu și pe lista invitațiilor și pe faptul că nu știa cu ce să se îmbrace: cu ceva de

lână sau cu o rochie de mătase mai groasă?

Cu mare grijă ridică stropitoarea cu gâtul strâmt și udă florile.Încruntându-se,ea rupse zgomotos o frunză galbenă de la o plantă și o îndesă în buzunarul blugilor, apoi șterse un strat de praf de pe o altă plantă,lovind-o ușor cu degetele umede, frecând frunza verde și ovală,până aceasta străluci.Dunkin o urma cu ochii curioși.*Gata*,se gândi ea.Acum,va muta begoniile acelea mici la ferestrele din partea de sud pe timpul iernii și cu asta va termina.Zâmbi,mulțumită pentru grija pe care o acordase plantelor sale,apoi se lăsă încet în balansoarul de stejar,de lângă șemineu,își trase genunchii sub bărbie și începu să plângă cu suspine.Erau sunete dureroase care veneau din cea mai adâncă parte a corpului ei și ea își scutură corpul de plâns.

De ce a lăsat să se întâmple acest lucru? Cum putea să treacă prin viață așa,cu dragostea asta în sufletul ei? Dar știa că va trece.Se va debarasa ea de această dragoste,cumva.Va avea grijă,va lucra la Elms Home și-l va ajuta pe doctorul Frank.Dar niciodată ea nu va mai iubi așa.

Dunkin stătea jos în fața ei și-și lingea afectuos lăbuța lui mică.Apoi,simțindu-se la fel de neajutorat ca și stăpâna lui,își lungi corpul și-și băgă capul între labe.

Căută pe masă cutia,dar știu înainte să atingă cartonul că acesta era gol.Își înalță capul.

-O.K.,Brittany Ellsbeth,asta e tot.Adună-te.Nu mai sunt urzeli,nu ai altă alegere decât să înfrunți lumea.Să înfrunți lumea...fără Sam...Lacrimile o năpădiră din nou,dar de data aceasta,ea le-a putut controla,s-a ridicat din scaun și s-a îndreptat spre dormitor pentru a se pregăti de muncă.

Aceste trei zile fără Sam au fost cea mai înfiorătoare experiență prin care a trecut și știa un singur lucru,nu putea să se înrăutățească.Acest gând a fost singurul care i-a dat putere și a forțat-o să se pregătească pentru afacerile Windemere,eventimentul social al anului: gala de retragere a lui Gordon Winters. Conștientă de lipsa de interes pentru petrecere a lui Brittany,

Katherine Winters a luat totul în mâinile ei și în ziua evenimentului i-a trimis o livrare specială,un nou model de la Saks.Brittany a desfăcut cu atenție pachetul.

Mama ei avea un gust magnific.Ținu rochia de jerse moale și negru în fața ei și se uită în oglindă.Va fi foarte bine.Un singur lucru rămăsese.Și acesta era...Sam.

Patru zile și patru nopți,și acea durere distrugătoare n-o lăsase.Nu era mai bine.

Și în noaptea asta îl va vedea.Dar,de dragul tatălui ei,amândoi vor zâmbi și se vor agreea și,pentru o seară,ea își va reține lacrimile și se va strecura de-a lungul ringului de dans,luând cu ea mâncare pe o frumoasă farfurie chinezească,

ascunzându-și necazul. Rochia avea măsura perfectă și cădea cu eleganță peste coapsele ei suple. Cu o urmă de pudră de culoarea bronzului de-a lungul pleoapelor și cu un ruj strălucitor pe buze, știa că este la fel de terminată ca și noaptea ce trecuse. Dineul se ținea în eleganta casă a clubului Windemere, Yacht Club, și Brittany privi respectuos cârdușii de limuzine mergând de-a lungul drumului luminat de felinare. Ea venise cu doctorul Frank și amândoi râseră la această scenă.

-Cred că sunt angajați de la Bridgeport, glumi doctorul Frank, în timp ce luă brațul lui Brittany conducând-o de-a lungul aleii, până la ușile mari de lemn.

-Știi, doctore, arăți foarte bine în smochingul tău. Cred că o să trebuiască să mă lupt pentru afecțiunea ta în noaptea aceasta. Îi strânse brațul călduros.

-Ha! Nu și dacă am cea mai frumoasă femeie din lume la brațul meu în seara asta. Se uită în jos spre ea.

-Și nu mă înțelege greșit, Brittany. Te apreciez mai mult decât pe oricine altcineva de pe acest tărâm verde al lui Dumnezeu, dar adevărul este că tu nu ar fi trebuit să fii la brațul unui bătrân excentric în seara aceasta. Ar fi trebuit să fii...

-Nu este nimic bătrân la tine, doctore Frank, spuse ea încet. Și orice ai fi vrut să spui, te rog, n-o mai spune. Se uită la ea, iar în final zise:

-În regulă, scumpo. Tu știi ce cred, nu?

-Doctore Frank, știi ce gândești. Și apreciez acest lucru, te iubesc pentru asta.

Dar... O, privește, uite acolo este mama. A arătat spre un grup de cupluri elegant îmbrăcate, fiind salutate chiar lângă ușă de gazda oficială a serii.

-Trebuie s-o salut. Frank încuviință, îi luă pelerina și se îndreptă spre garderobă. Katherine Winters era radioasă într-o rochie de mătase de culoarea mahonului, care îi încadra fața mică și-i punea în evidență ochii strălucitori ca două bijuterii.

-Arăți foarte bine, mamă.

-Tatăl tău este sărbătoritul, Brittany. Uită-te la el. Este cel mai minunat. Și, draga mea, Sam a adus jocul pentru tatăl tău să-l vadă înainte. Inima lui Brittany s-a oprit la menționarea numelui lui, dar mama sa părea să nu observe acest lucru.

-Și este, fără îndoială, cel mai deștept și mai frumos dar imaginabil.

Tatăl tău va fi atât de impresionat. Se uită cu dragoste la soțul său. Când sosește Sam, asigură-te că se simte ca acasă, draga mea. Nu arăta prea bine astăzi, când l-am văzut. Dar mi-a promis că va veni. Brittany nu putea decât să aprobe, în timp ce mama ei plecă să-i întâmpine pe noii oaspeți. Se duse lângă tatăl său și-l sărută pe obrazul proaspăt ras, descoperind copilăros o mângâiere în parfumul familiar al after-shave-ului lui.

-Ce oaspete de onoare elegant ești,tatăl meu chipeș.Gordon Winters o îmbrățișă călduros,apoi o îndepărtă puțin și o studie cu ochi iubitori.Sprâncenele sale cenușii se uniră cu grijă.

-Brittany,ce s-a întâmplat?

Trebuia să-și dea seama că se va întâmpla asta,se gândi.Tatăl ei n-a ratat niciodată nimic,nici o grijă sau o licărire în ochii ei,sau un secret ținut în sufletul ei.

-Nimic,tată.Am muncit mult,asta este tot.Și-a forțat un zâmbet.

Hai,lasă-mă să mă plimb cu tine prin cameră și să mă simt special.Și l-a introdus în mijlocul petrecerii.Cina a fost servită mai târziu.Au fost făcute toasturi și paharele de cristal se ciocneau,în timp ce Brittany încă stătea,cu ochii fixați asupra părinților,iar emoțiile i-au dispărut încetul cu încetul.Nu l-a văzut pe Sam toată seara.Probabil că n-a venit,deoarece chiar dacă ea nu l-a văzut,era sigură că i-ar fi simțit prezența în cameră.Deodată,a început prezentarea marelui cadou.

Brittany și-a simțit inima cât un purice.Îl putea simți.Era în cameră,pe undeva.Încet,își ridică privirea,și fără să cerceteze camera,ochii i-au căzut direct pe omul pe care-l iubea.

Ea arăta nemaipomenit,se gândi el,și vulnerabilitatea din ochii ei doar îi punea în evidență dragostea.Rochia,neagră,simplă pe care o purta,era dramatică și-i sublinia fiecare curbă frumoasă,culoarea pală a pielii.Părul strălucitor îi contura fața în valuri minunate,care străluceau.Oh,cum ardea s-o strângă,să-i simtă căldura pielii,s-o iubească...

Nu putea să se uite în altă parte,dacă o dorea pe ea.Vraja s-a spart doar atunci când președintele consiliului îi pronunță numele și toate privirile s-au întors către Sam.I s-a acordat titlul de inventator al acestui joc și a fost invitat pe podium.Brittany s-a uitat la tatăl ei care ținea în brațe jocul vieții lui,legat cu fâșii de piele.Designul frumos al lui Gary a făcut din acel joc de lemn o capodoperă,o analiză a vieții lui Gordon Winters pentru a fi admirată pe merit.

Și în fața lui Gordon Winters erau tăblițe suflate cu aur care uniseră bucuriile și necazurile și glumele din viața lui particulară.Iar micile plăcuțe aurite ale jocului erau turnate în forme de cai și bețe,trofee de pescuit.Privirea de pe fața tatălui ei a fost mai întâi una de neîncredere,apoi de mulțumire,ca,mai apoi,începând să se uite prin cărți,privirea lui să exprime bucuria amintirilor așezate cu grijă în fața lui.A îmbrățișat-o strâns pe Katherine,și-a sărutat copiii care stăteau așezați în fața meselor și a,ținut un nemaipomenit discurs de mulțumire.Toți erau mândri de el.

-Și acum,prieteni,anunță el ridicându-și brațul,urmați-mă în sala de bal pentru a

vă bucura de lăzile de șampanie pe care le-a comandat minunata mea soție,și toți vom avea șansa să privim mai de aproape această capodoperă pe care am primit-o.Privirea lui se ridică peste grupurile de oameni până la locul unde stătea Sam.

-Și eu nu mai pot aștepta să-l întâlnesc personal pe acest creator care a dovedit odată pentru totdeauna,că poate scoate o pungă de mătase din urechea unui purice!Mulțimea pufni într-un hohot de râs și în câteva minute,scaunele erau goale și grupuri de oameni fericiți,râzând,s-au îndreptat spre sala mare și luminată,de bal.Brittany rămăsese în urmă,discutând distrată cu rudele ei și cu salariații de la consiliu,care veniseră toți să se bucure împreună cu șeful lor iubit în această noapte specială.

-Sigur îi vom duce lipsa,domnișoară Winters,auzea iarăși și iarăși.

-Este cel mai bun om pentru care poți să lucrezi.Cel mai bun.

Tot ce putea face ea era să încuviințeze zâmbind,încercând să-și țină gândurile concentrate asupra a ceea ce spuneau ei.Apoi,cu toate scuzele ei au intrat în sala de bal și tot ce-a rămas de făcut era să-l urmeze.Îl văzu pe Sam imediat.Stătea într-o parte mai îndepărtată a camerei împreună cu tatăl ei.I-a studiat cu atenție pe cei mai importanți bărbați din viața ei.Alcătuiau un tablou izbitor,capul cu părul maro-roșcat al lui Sam lângă cel al tatălui ei,puțin încărunțit.În timp ce se uita,l-a putut vedea pe Sam mai mult,cu capul lăsat puțin într-o parte și cel al tatălui său încă drept.

-Brittany,îmi acorzi acest dans? Era doctorul Frank și bucuroasă alunecă în brațele lui și se îndreptară spre ringul de dans,la un capăt al camerei.

-Tatăl tău și Sam se pare că se înțeleg foarte bine,spuse doctorul Frank cu atenție.Ea aprobă.

-Dar asta nu e o surpriză,nu-i așa?

-Nu,spuse ea încet.Cred că nu.

-Este mulțumit Sam de felul cum a ieșit jocul?

-Nu știu.Nu am avut încă șansa să vorbim.Dansul se termină și doctorul Frank și Brittany își zâmbiră în timp ce aplaudau politicos.

-Următorul dans,Brittany,ești a mea.Îți pretind chiar acum,îl auzi pe Sam.

El acceptă două pahare de șampanie de la un chelner care trecea și-i înmână unul ei.

-Știi că echipa mea va face o treabă grozavă și fără mine,spuse Sam.

E timpul să mă mut la ceva nou.

-Este la fel ca tine,Gordon,spuse un om în vârstă.Îți amintești când erai de aceeași vârstă? întotdeauna îți schimbai părerea de la un proiect la altul.

Gordon Winters râse împreună cu ceilalți, apoi îi vorbi lui Sam.

-Spune-mi despre cartea ta, Sam.

-Ei bine, este pentru o editură americană, dar îmi va lua ceva timp în Franța...

Brittany își simți sângele părăsindu-i fața. Franța. Sam scria altă carte în Franța...

Gândurile ei au venit ca o izbucnire a sentimentelor fragmentate și confuze, până când a trebuit să se scuze și să-și facă drum până la toaleta femeilor. Se așeză pe un scaun de plastic și-și apăsă mâinile cu putere pe tâmpile, încercând să-și calmeze durerea îngrozitoare de cap.

Nu ar fi trebuit să se supere așa, și-a spus ea. Avea toate drepturile să se ducă unde îi plăcea. Și nu i-a spus că probabil va schimba compania cu altele? Nimic din toate astea n-ar fi trebuit s-o supere așa. Nu trebuia... Și-a simțit lacrimile făcându-și apariția și își strânse ochii pentru a opri plânsul.

-Aici erai, draga mea! Katherine Winters lăsă ușa să se închidă în spatele ei.

-Fotograful vrea să facem o poză de familie și tu ești singura care lipsea. Începu să meargă, dar apoi se întoarse încet spre Brittany.

-Draga mea, ești bine? Brittany își umezi buzele și zâmbi la mama ei.

-Sunt în regulă. Cred că emoția serii începe să-și facă simțită prezența.

Mama ei se aplecă și o sărută încet pe frunte.

-Da, poate că da. Dar când Katherine își înălță capul, în ochi ei erau mici urme de îngrijorare. Strânse încet mâna lui Brittany și se uită la fiica ei.

-Știi, Brittany, l-am urmărit pe tatăl tău în noaptea asta cu atâta mândrie și dragoste. Dar n-a fost mereu așa. Oh, l-am iubit întotdeauna, dar cineva ca tatăl tău, cineva cu atâtea talente și cu un spirit care nu se va potoli pentru nici un fel de colivie... ei bine, îți ia ceva timp ca să te obișnuiești. Frecă absentă mâna lui Brittany, părând că-și amintește și cele mai vechi gânduri.

-Da, dar a meritat, într-adevăr... Vocea ei se stinse și, când reveni, era plină de o energie și o prospețime care contrazicea aparențele ei de femeie fragilă.

-Acum, vino, draga mea! Hai să alungăm această emoție și să zâmbim pentru fotograf. Brittany îi permise mamei ei să-i atingă fața cu o batistă udă, apoi o rujă și zâmbi la imaginea mamei și fiicei în oglinda mare. Mama ei arăta diferit, într-un fel... la fel de drăguță ca de obicei, dar ceva se schimbase. Sau Brittany se uita la ea altfel, văzând lucrurile pe care nu le observase înainte? își strecură mâna în jurul taliei mamei ei și privirile li se întâlniră în oglindă.

-Sunt gata, mamă. Mergem?

Cumva Brittany știu, încă înainte să cerceteze camera, că Sam plecase. Nu era noaptea lui și el nu dorise să ia nimic de lângă tatăl ei. Și, deși inima ei se întristase adânc că el n-a rămas, era în regulă, de asemenea.

În concluzie, ce altceva mai era de spus?

Somnul era o binefacere, o odihnă.

Când s-a trezit de dimineață, Brittany se simțea odihnită, încă mai păstra în memorie fragmentele din visele ei. O auzise pe mama ei vorbind, dar nu știa sigur ce a spus. Era prea obosită. A băut repede o ceașcă cu cafea.

-Este sâmbătă dimineața, Dunkin. Am o mulțime de lucruri de făcut. Mai bine am face o listă, Dunkin, așa cum face Sam. Mai întâi să ducem cadouri pentru tata.

Apoi trebuie să vorbesc cu Sheila, apoi... Vremea era rece. Camionul mergea greu și se oprea la fiecare semafor.

-Este iarnă, Dunkin. Ascultă ce-ți spun eu. Este iarnă. Câinele dădu din coadă și stătu în continuare liniștit pe locul lui. În cele din urmă ajunseră.

-Brittany, dragă, spuse Katherine. Ea stătea pe prima treaptă. Mi s-a părut că ți-am auzit motorul oprindu-se. Ce surpriză plăcută!

-Este prea frig afară, mamă, spuse Brittany în timp ce urca pe scări, și nu pot sta prea mult. Am venit doar să aduc aceste daruri pentru petrecerea de diseară.

-Oh, da, ce bine, dragă.

-Mamă, de ce a venit Sam de dimineață?

-Sam? Da... a venit pentru micul dejun.

-Micul dejun? Brittany își băgă mâinile în buzunare.

-Da, dragă, a vrut să-l vadă pe tatăl tău. Nouă ne place mult de el.

-Tata a plecat?

-Da, Brittany. A vândut cabana și trebuiau întocmite și semnate niște acte.

Brittany începu să tremure.

-Cabana... n-am știut, despre cabană. La ea mă refer. Ida spunea că sunt destui amatori.

-Da, se pare că erau.

-Cred că mai bine plec, mamă. Mai trebuie să mă opresc în câteva locuri. O sărută pe mama ei și plecă.

CAPITOLUL 12

Elms Home era tăcută când Brittany a intrat pe ușa din față. A crezut că asta putea fi salvarea ei, pacea ei. Asta o va ajuta să treacă peste problemele ei.

Dar, înăuntrul ei, știa că niciodată nu-i va trece complet, pentru că nu va înceta

-l iubească pe Sam, cât va trăi.

-Sheila.I-a observat capul roșu de după colț și a încercat să zâmbească.Ar fi adus planurile pentru călătoria,ca să te uiți peste ele.Și noul orar pentru animalele favorite.

-Hei,mulțumesc,Brittany.Bunilor tăi prieteni le-ar plăcea să te salute.Ți-au simțit lipsa săptămâna asta.

-Am avut de pregătit o festivitate de retragere...Sheila aprobă repede.

-Oh,înțeleg,dar le-ar plăcea să te salute,dacă tu și Dunkin aveți puțin timp.Este un grup jos,în amfiteatru.

-A devenit serios? Sheila râse.

-Cam așa ceva.Du-te acolo.Brittany a aprobat și l-a urmat pe Dunkin în hol.A dat colțul chiar la timp,peu a auzi vocea Berthei Hussey răsunând.

-Ei bine,aș fi făcut câteva schimbări,asta este sigur.Brittany băgă capul pe ușă.

-Înterup ceva?

-Hah! a spus domnul Fitzgerald.Tu nu ne deranjezi,Brittany.Vino aici și participă la mica noastră conversație.Brittany a înaintat în fața camerei,unde se adunase un grup mic.

-Ce se întâmplă? întrebă ea.Pare o conversație serioasă.Zâmbi și se așeză pe un scaun.

-Serioasă și neserioasă,spuse Frances.Vorbeam despre ce am fi făcut dacă am fi avut viețile așezate altfel.

-Un singur lucru știu sigur,spuse domnul Aldrich,rostind greu.Nu mi-ar fi al dracului de frică de lucruri.Frances se uită la el.

-Ție,frică de lucruri,Irving? Nici nu m-aș fi gândit la așa ceva.

-Vreau să spun,frică de lucrurile noi,Frances.Frică de a încerca lucruri noi.Frica este o închisoare a dracului,știi? Eu spun că aveți o singură viață,așa că de ce să n-o trăiți cât merită!

-Câteodată,mă gândesc că mi-ar plăcea să fiu mai serios.Aș risca mai mult,ar fi mai...Bertha își scufundă fața în batista ei de dantelă.

-Dar,Frances,spuse Brittany,ai putea să aduci tristețe în viața ta,luându-ți acele riscuri.Tu ai și avut o viață fericită.Frances s-a mutat pe un scaun lângă Brittany și și-a pus mâna pe a ei.

-Toate viețile au un pic din amândouă,draga mea.Dar,câteodată,riscurile aduc fericiri enorme,pe care nu le-ai schimba dacă n-ai fi curajos.Jerry Fitzgerald lovi ușor podeaua cu bastonul său greu.

-Ei bine,cetățeni,hai să tratăm viața ca pe un baton de înghețată.O vom încerca,o vom iubi și o vom mânca înainte să se topească! Lacrimile umplură ochii lui Brittany.

-Și tu,tânăra doamnă,spuse domnul Aldrich cu afecțiune,ar trebui să râzi mai mult și să plângi mai puțin.

-Ai dreptate,spuse ea,ridicându-se de pe scaun.Vă mulțumesc tuturor,adăugă ea și se grăbi spre culoar,cu Dunkin pe urmele ei.Lacrimile nu s-au oprit tot drumul spre casă.Brittany se minuna vag de asta.Nu sperase că erau atâtea emoții rămase în ea.Se simți slăbită,dar,începutul cu încetul,acest gol a fost înlocuit.

Sam Lawrence însemna totul pentru ea.Și,la naiba,dacă avea nevoie de mai mult răgaz,ea i-l va acorda,dar ea nu va sta fără el între timp.Nu putea trăi fără el.S-a gândit că un nou val de lacrimi curgea pe obraji ei,dar zâmbi.

-Oh,Sam,te iubesc! Voia să deschidă fereastra și să strige în înălțimi,să stea pe vârful unui munte și să scrie lucrul acesta pe aripile vântului.Dar,cel mai mult dorea să suspine la urechile lui Sam,iarăși,și iarăși,și iarăși.

Și-a parcat camionul lângă casă și a fugit pe scări,oprindu-se doar atât cât să mângâie capul lui Dunkin și să-l asigure că totul va fi în regulă.

-Totul trebuie să fie în regulă,Dunkin.Trebuie.Dacă vrea să se ducă în Franța, bine.Îl voi aștepta până când se va întoarce acasă.Îi voi arăta,Dunkin,că totul va fi în regulă.Locul nostru este împreună,nu-i așa? Și asta merită orice risc pe care trebuie să mi-l asum.Și-a scos jacheta și a agățat-o în cuier,apoi se uită după telefon.Căutând în cartea de telefon,ea găsi numărul lui Sam și-l formă repede, apoi așteptă.Camera era aceeași,nu și inima ei care bătea sălbatic.Își apăsă mâna pe ea și se rugă.

-Te rog,Sam,te rog,fii acolo...După câteva minute,ea închise.Își apăsă buza de jos,impacientată,apoi se gândi.Biroul,bineînțeles! Se îngropa singur în muncă.

Formă repede și oftă de ușurare când auzi apelul de la celălalt capăt.

-Bună,Jill.Sunt Brittany.Pot să vorbesc cu Sam?

-Brittany,bună! îmi pare rău,dar nu este aici.

-Nu este? Ei bine,l-ai văzut?

-În fugă.S-a năpustit în birou acum puțin timp,purtându-se cam ciudat.L-a îmbrățișat pe Garry,iar pe mine m-a sărutat pe obraz.Apoi a dat câteva telefoane, ne-a spus că suntem minunați și a plecat murmurând ceva despre benzină,și despre un nou început al vieții.Nu am înțeles prea mult,Brittany,dar niciodată nu se știe cu Sam...

-Nu,presupun că nu...Vocea ei tremura când puse receptorul în furcă.

-Oh,Sam,unde ești? Am nevoie de tine,iubitul meu.Cum pot să-mi asum un risc,dacă omul din cauza căruia risc dispare?

Pe la ora opt în seara aceea,Brittany era extenuată.Telefoanele ei pentru Sam ajunseseră la trei sau patru pe oră și fiecare apel era fără răspuns.Se simțea din

ce în ce mai dezamăgită. Luă o farfurie cu creveți, pe care mama ei o trimisese împreună cu alte resturi de la petrecere, dar înăuntrul ei, nu era loc pentru nimic. Gândul la Sam o consumase el era tot ce-i trebuia.

Câteva ore mai târziu se îndreptă spre pat și căzu aproape instantaneu într-un somn lungiși fără vise. Dunkin se trezi primul, lingându-i mâna care căzuse peste marginea patului. Brittany deschise un ochi, apoi îl închise repede, pentru a nu fi orbită de strălucirea soarelui care inundase camera. Era tot în blugi și cu un pulover și se simțea groaznic. Sam... nu-l găsisse pe Sam. Dintr-o dată, trezită, s-a dat jos din pat și sa îndreptat către duș. Ei bine, îl va găsi astăzi. Nu contează unde era, îl va găsi și-i va spune cât de mult îl iubește.

Apa fierbinte cădea pe corpul său gol, făcându-i carnea să tremure și zâmbi printre picăturile de apă. Azi era o zi nouă. Ea nu se va gândi la ziua de ieri sau la cea de mâine. Se va gândi doar la ziua de azi.

Când Sam nu răspunsese la telefon încă, pe la prânz, Brittany îl sună pe tatăl său. Locuise singură destul timp, pentru a-și implica părinții în problemele sale, dar poate că tatăl său avea o idee unde putea fi Sam.

Vocea lui Gordon Winters era înceată și gân-ditoare când reflectă asupra întrebării ei.

-Ei bine, Brittany, n-ai vorbit cu el?

-Nu, tată, și trebuie. Este important. Și mama a spus că s-a oprit pe la voi ieri.

Era o urmă de zâmbet în vocea tatălui ei, când a răspuns:

-Ei bine, da, a trecut pe aici. Noi... am avut niște afaceri de rezolvat.

Dar acum nu este aici. *Bineînțeles că nu era acolo!* s-a gândit ea.

-Nu știu, tată, dar credeam că poate ai idee unde este, sau dacă a plecat într-o excursie. A pomenit despre ceva de genul ăsta? Nu răspunde nimeni la apartamentul lui.

-Ei bine, Brittany, sunt sigur că Sam este pe undeva pe aproape. Nu te îngrijora. Tu încearcă în continuare să suni la apartamentul lui. La revedere, draga mea.

Brittany se holbă la telefon. Tatăl ei părea în apele lui. Și de obicei nu întrerupea conversațiile cu ea atât de brusc. Ce se petrecea acolo? Dar ea nu-și făcea griji pentru tatăl său, nu acum. Pășii în camera de zi și formă numărul lui Sam, încă o dată, apoi se opri. Cheia! Era încă aici? Alergă până la sertarul din hol și iată, era acolo, cheia de la apartament, cheia pe care el o lăsase la ea. În cazul în care avea nevoie de el, a spus.

Să aibă nevoie de el? Ea nu știuse niciodată că animalul uman era capabil de aceste nevoi. Inima ei s-a oprit, o durea capul și o scotea din minți această situație.

S-a uitat întâi la cheie,apoi privi în jos spre Dunkin,cu o scânteiere în ochi.

-Dunkin,pregătește-te.Ne mutăm! Înainte să se gândească la asta de două ori,își luă o cămașă de noapte din dulap,o periuță de dinți,o cutie de mâncare pentru câini și alte câteva lucruri necesare,apoi își îmbracă jacheta și examinează încă o dată casa.Ea va fi acolo să-l iubească,orice sar întâmpla..

Înainte ca ea și Dunkin să iasă pe ușa din față,Brittany observă vremea.Ningea și o lumină blândă împrăstia acea sclipire în lumina soarelui.Era minunat.Își înălță capul,deschise gura și întâmpină fulgii de nea care aterizau pe obraji și limba ei.

-Este un semn,Dunkin.Un semn norocos.Au coborât scările atenți,

Dunkin alunecând și derapând pe ultimele două trepte.

-Fii atent,băiatule! îi spuse Brittany,râzând.Trebuie să fim într-o formă bună, pentru Sam.Camionul aștepta,iar Brittany,ținând cheia strâns în mână,simți că,în sfârșit,totul era aproape bine.Zăpada cădea mai abundent,dar ea intră pe strada principală,care avea s-o ducă în partea de sud a orașului și la Sam.Zâmbi în timp ce manevra camionul printre mașinile parcate,acoperite cu un strălucitor de zăpadă.Iubea zăpada,tăcerea și frumusețea neatinsă.

Dar cel mai mult îl iubea pe Sam.

Pentru un moment,ochii ei se îndreptară spre un câine mic,care stătea mai departe de trotuar.Era zăpăcit de zăpadă,încercând să prindă fulgii cu labele.

Brittany zâmbi la vederea lui,în timp ce și-l amintea pe Dunkin când era mic,cum lătra furios către zăpadă.

În timp ce se apropia,observă un băiețel în jur de opt ani,ieșind dintr-o casă de pe partea opusă a străzii,uitându-se în jur și strigând câinele.Animalul își întoarse capul și alergă spre băiat.Brittany apăsă frâna cu putere și se înclină spre volan,trăgându-l spre dreapta.Dar,suprafața alunecoasă a zăpezii îi făcu frâna nefolositoare și cum câinele o șterse spre un loc sigur,camionul sări peste bordură.Ultimul lucru pe care l-a auzit Brittany a fost scrâșnetul oribil al metalului,când acesta s-a lovit de un trunchi gros de stejar.

CAPITOLUL 13

Vocea lui Sam.Îl găsise,în sfârșit! Fusesse...Unde fusesse? Brittany și-a ridicat încet pleoapele,apoi le-a coborât,mâna mișcându-se instinctiv spre locul dureros de la cap.Când degetele atinseră umflătura,tresări.Ce se întâmpla?

Auzi din nou vocea profundă și minunată a lui Sam.Și acum îi pronunța numele.Brittany Winters.Și-a ridicat capul și s-a uitat în jur,apoi a gemut.

Un accident.Câinele...zăpada...și acel copac uriaș care s-a prăbușit în fața ei.

Și-a lăsat bărbia în jos și și-a privit corpul slăbit.A privit spre gleznă și a

observat un bandaj gros înfășurat în jur.Și pantoful ei era lângă ea,pe cearceaf.
Dunkin!

-Sam!Perdelele albe s-au tras.Sam era acolo,aplecat peste ea,îmbrățișând-o și șoptindu-i numele.

-Tu știi chiar cum să sperii un tip.Dunkin.Oh,Sam,Dunkin era cu mine:

-Sss,scumpo.A sărutat-o pe frunte.Este bine.A ieșit din chestia asta mai bine decât ai ieșit tu.Este un paznic nemaipomenit,Brittany.Nu ar fi lăsat nici un medic să se atingă de tine,până nu i-au arătat ID-urile.A respirat adânc,pleoapele închizându-i-se pe jumătate.

-Sunt atât de ușurată că este în regulă.

-Și eu sunt atât de fericit că tu ești în regulă.Dacă ai ști cât de îngrijorat am fost. S-a uitat la el.Totul era atât de nesigur,de încețoșat.Își dorea să poată gândi mai limpede.

-Sam,cum ai știut...cum ai știut că sunt aici?

-Deoarece,scumpă doamnă,singurul tău act de identitate-se pare că ți-ai uitat poșeta acasă-era o cheie de la apartamentul meu.Am etichetat-o cu adresa mea când ți-am dat-o.S-a așezat lângă ea și i-a luat ambele mâini într-ale sale.Vocea lui era răgușită și încordarea răzvătea din cuvinte.

-Brittany,unde te duceai? Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet ușor.

-Eu...voiam să mă mut cu tine.Eu și Dunkin...noi eram gata să ne asumăm acest risc.Și-a scuturat capul încet.

-Nu,scuză-mă,noi suntem gata să ne asumăm acest risc.O lacrimă rățăcea pe obrazul ei.Sam,te iubesc,și vreau să fiu cu tine.Ne vom descurca noi,într-un fel. Și-a strecurat mâinile sub capul ei și a apropiat-o de el pentru a o săruta.

-Oh,ne vom descurca,nu-i așa?

S-a gândit că-i era greu să vorbească,să-i spună că era în inima lui,ce plănuse în cele două nopți nedormite.Pentru moment,s-o țină în brațele sale era de-ajuns.

-Sam,nu gândesc prea clar.Credea că este,probabil,un vis.Un vis cu Sam, iubind-o ca pe ochii din cap.Acei ochi frumoși...

-Sunt medicamentele,Brittany.Ți-au dat niște calmante pentru gleznă și pentru cele două cusături de la picior.Sprâncenele i s-au unit cu îngrijorare.Nu-ți face griji,nu este nimic serios.Deocamdată,eu cred că ești sexy.

-Sam...Fâșâitul perdelelor apretate și intrarea unui domn îmbrăcat în alb au oprit cuvintele ei somnolente.

-Ei bine,văd că ești trează,domnișoară Winters.Eu sunt doctorul Stanwick.Ea zâmbi ușor.Ai venit cu un cucui destul de mare,dar nu este nimic îngrijorător,dar nu este nici un semn că ar exista o contuzie,l-am spus domnului Lawrence la ce

trebuie să fie atent.Sam zâmbi.

-M-au informat amănunțit despre tine.Doctorul continuă cu aceeași voce calmă.

-Calmantul este cauza slăbiciunii tale și ceea ce te face să dormi.Doza a fost chiar puternică.Vei dormi bine când vei pleca de aici.Și asta va fi rețeta mea, somnul!I-a zâmbit lui Sam și i-a strâns mâna.Mi-a părut bine că te-am întâlnit.Ai grijă de ea și poți pleca oricând doriți.S-a îndreptat către ieșire,apoi s-a întors pe jumătate către ei.Oh,poți lua și câinele de la biroul asistentelor.Cred că mănâncă un castron cu cereale.A fost tot ce am găsit.

Brittany zâmbi,apoi își îndreptă toată atenția spre Sam,care o ridicase în brațe, ținând-o strâns la pieptul său.S-a simțit slabă și puternică,grea și imponderabilă, toate acestea la un loc.

-Oh,Sam,nu trebuia să fie așa,știi.Aveam totul plănuțit...Vocea ei era abătută și se străduia să-și țină ochii deschiși.

-Nu,nu trebuia să fie așa...Dar atâta timp cât te am cu mine...Oh,Brittany,tu ești viața mea.Un zâmbet ușor îi flutura pe buze când pleoapele i-au căzut grele. Zăpada se oprise și transformase din nou totul într-o lume de basm.

Sam zâmbi fericit în noaptea întunecată.Brittany era întoarsă spre el; era învelită cu o pătură calduroasă,iar capul ei se odihnea pe umărul lui.Pe locul lui din spate,Dunkin sforăia confortabil,în ultimele două ore,Brittany a deschis ochii de câteva ori,murmurând somnoroasă,apoi ațipea din nou fără să întrebe unde era sau de ce.Luminile din brazi sclipeau,când Sam trecu printre ei,iar aleea îngustă până la cabană era luminată de uriașa lună de pe cer.Lângă el,Brittany se agita.

-Suntem aici,scumpo.A parcat mașina lângă intrare și a oprit motorul.Brittany a deschis ochii și a privit afară,în noaptea întunecată.Viziunea ei fusese corectă,a văzut zăpadă scăldată în lumina lunii și cabana luminată.

-Sam...

-Hai,vino! A deschis ușa de la mașină și a fost lângă ea,înainte ca mintea ei somnoroasă să se limpezească.Dintr-o singură mișcare,își strecură mâinile sub ea și o scoase ușor din mașină.

-Cred că trebuie să-ți spun ceva,a murmurat ea la pieptul lui.

-Așteaptă.După ce Dunkin s-a dat jos,Sam a închis ușa cu genunchiul și s-a îndreptat încet către scări,ducând-o pe Brittany în casă.

-Ești destul de trează ca să știi că te-am trecut peste prag.

-Da,a suspinat ea răgușit.Dar,Sam,este pragul altcuiva.Cabana a fost vândută.

Sam era tăcut când mergea spre canapea și a lăsat-o ușor pe perne.Căutând neîndemânatic în buzunar,scoase un plic și-l puse în poala ei.Brittany s-a uitat la el un moment,apoi la Sam.Figura lui era conturată de lumina aurie a focului.

-Sam,ce se întâmplă aici?

-Așteaptă,am amestecat totul din întâmplare.Când s-a așezat pe pătura de lână,a observat o găleată cu gheață în spatele lui și un șal înflorat.Camera era primitoare și caldă datorită focului mare,făcut cu grijă,iar becurile luminau slab colțurile întunecate.Apoi,inima ei a început să bată nebunește uitându-se în ochii căprui ai lui Sam.I-a sărutat mâinile și s-a așezat lângă ea,apropiindu-și capul de al ei.

-Brittany,vrei să te măriți cu mine? Inima ei s-a oprit.

-Oh,Sam...Nu dorea ca lacrimile să apară,plânsese destul,peutru o viață întreagă, dar atunci când au venit,el a sărutat-o și le-a îndepărtat de pe fața ei.

-Acesta este un da?

-Oh,Sam,te iubesc atât de mult.Știi asta,dar ești sigur? Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ni le spunem.Sam a dat din cap în semn de încuviințare,apropiindu-se de obrazul ei.

-Dar nu până când nu primesc un răspuns.Brittany i-a apropiat capul și gura de ale ei,pulsul devenindu-i mai rapid.Cuvintele păreau nesemnificative pe lângă sentimentul incredibil care o învăluia,dar se retrase încet și murmură lângă buzele lui:

-Da,iubitul meu.Când vrei tu.Acum,mâine,anul viitor...atâta timp cât te am lângă mine.Brațele lui au înconjurat-o,ținând-o cu pasiune.

-Va fi bine,Brittany,îți promit.Ea încuviință uitându-se la el cu o privire insistentă,la ochii lui căprui și încețoșați,

-Și asta? își lăsă mâna să cadă și simți marginea tare a plicului.

-Un cadou de nuntă.A luat plicul din mâinile lui și s-a uitat la el.

-Ales cu mare grijă și dragoste.Brittany și-a înclinat capul într-o parte.

-Cam sigur pe tine,nu-i așa?

-Acesta nu este un zbor de noapte pe care ți l-am propus aici,Brittany Ellsbeth.

-Hmm.Deci,drumul la inima unei femei este...Și-a fluturat genele către el.

Plicul,te rog.În ciuda glumei ei,mâinile îi tremurau când a scos o bucată de hârtie din plic.Ochii i s-au plimbat pe ea o dată,apoi încă o dată,apoi foaia a alunecat din mâinile ei și a zburat ușor pe podea.

-Voi petrece o noapte întreagă sărutând un chip udat de lacrimi? S-a aplecat înainte și și-a frecat fața de obrazul ei.Pare o rușine,când sunt atâtea părți minunate pe care să le săruți.

-Tu...tu ai cumpărat cabana...

-Prima mea adresă stabilă de când am împlinit nouăsprezece ani,zise el mândru.După părerea mea,o putem folosi în weekend-uri și în vacanțe sau chiar

mai des,dacă vrem.Este destul loc pentru primii patru copii și apoi putem construi o cameră confortabilă pentru noi,dacă va trebui.

-Ți-am spus vreodată că mama a fost geamănă?

Brittany nu putu decât să-și scuture capul.Oh,Sam.

-Ei bine,va fi timp destul pentru asta.Și,eventual,ne putem muta balansoarele aici,când ne retragem.

-Sam,potolește-te.I-a acoperit buzele cu degetele.Trebuie să știu...despre gândurile tale,cum ai ajuns la asta? S-a așezat confortabil pe canapea,lângă ea,și a cuprins-o cu brațele.

-A fost „jocul”,Brittany,„jocul” care m-a făcut în final să văd lucrurile clar.Acum și întotdeauna în viață,întâlnești spiritele înrudite și când am intrat în „jocul” ăsta,am realizat că al meu era înrudit cu al tatălui tău.Semănăm atât de mult în ceea ce vrem de la viață,în privința lucrurilor pe care le iubim,a nevoilor pe care le avem.Și până la tine am catalogat mariajul ca pe o unire a tuturor acestor lucruri.Dar tatăl tău le avea pe toate,și mai mult.Am discutat mult,mult timp.El și eu.

-Sâmbătă dimineață?

-Da,înainte să vin aici,s-o caut pe Ida și să îndrept lucrurile.Degetele lui se mișcau ușor prin părul ei; i l-a dat pe spate și i-a sărutat vârful urechii.

-Dar am vorbit și la petrecere.Am știut imediat cum te-am văzut în noaptea aceea că,orice s-ar fi întâmplat,nu puteai ieși din viața mea.Tatăl tău a fost un consilier înțelept.Voiam să fiu sigur că sunt bun pentru tine,cu toate că știam că viața mea ar fi fost lipsită de valoare,fără tine.El m-a ajutat să văd o mulțime de lucruri clar.Cartea pe care am spus că o voi scrie,de exemplu.

-În Franța...Vocea ei era un suspin.El a încuviințat.

-Este simplu.O excursie pentru luna de miere,să poți înțelege realitatea.Și-i vei întâlni și pe finii mei.Cine știe? O sărută pe păr.Poate că asta ne va da câteva idei...și pe urmă ne vom întoarce și voi scrie cartea aici,cu inspirația mea propice,bineînțeles.Cuvintele lui erau suspine lângă obrazul ei.Și,indiferent ce se va întâmpla după aceea,ne vom descurca împreună.

-Știi ce cred eu? întrebă ea incapabilă să mai audă altceva,fără să plângă.Gura ei o căută cu seducție pe a lui,iar degetele se jucau cu nasturii de la cămașa lui.Sam putu ghici într-o secundă.

-Îmi vrei corpul.I-a deschiat ultimul nasture de la cămașă și și-a strecurat mâinile înăuntru,pentru a-i simți pielea caldă.

-Și sufletul.

-Sunt într-o dispoziție foarte bună,iubita mea.

Mai este ceva? Mâna lui alunecă sub puloverul ei; Sam îi privi ochii care deveniseră strălucitori, iar degetele lui îi acoperiră sânul.

Lacrimile veniră, rostogolindu-se pe obraji ei, iar corpul ei îl presa pe al lui cu o dorință arzătoare.

-Mi-ai dat totul, Sam, suspină ea. Dragostea ta, locul acesta... Buzele lui umede îi atinseră fața și el simți urgența dragostei lui agitându-se printre mușchi.

-Și este pentru totdeauna, Brittany, îi promise el cu o voce răgușită.

-Fără nici o îndoială.

-Și este bine? I-a mușcat buza încet și a simțit fiorul care-i străbătea tot corpul.

-Nici o altă idee?

-Oh, multe alte idei... Mâna lui îi mângâie corpul cu dorință.

-Și o a treia idee... Ea simți o fierbințeală când degetele lui o mângâiau încet

-Dar îți voi opri eu acele idei, Brittany a mea. Și, cu dragoste, corpurile lor se rostogoliră pe canapea, ca și cum spectacolul ar fi început.

SFARSIT